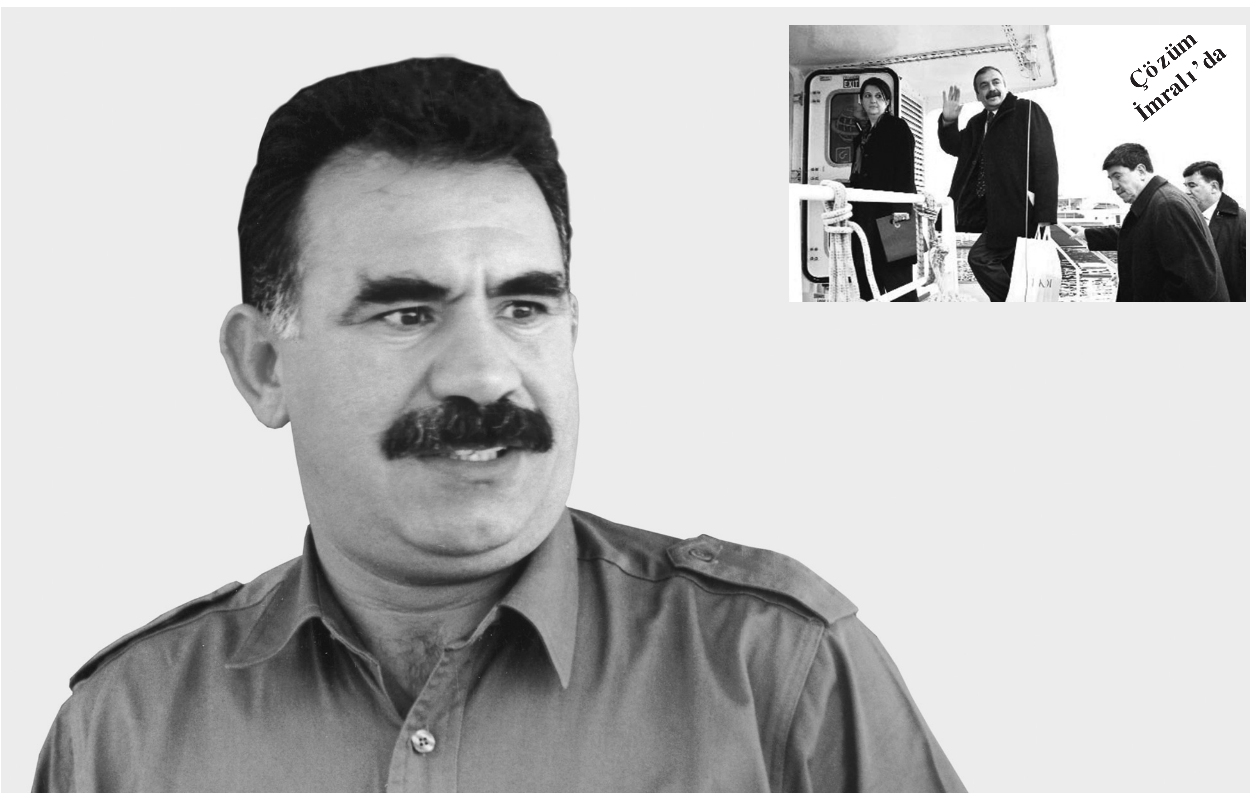
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 32 / Hejmar 374 / Sibat 2013

2013 ÖNDER APO'YA ÖZGÜRLÜK KÜRDİSTAN'A STATÜ YILI OLACAK

Önderliğimizin İmralı'da yürüttüğü tüm çalışmaların arkasındayız

Hareketimiz İmralı'da Önder Apo'nun yürüteceği çalışmaların arkasındadır. Önder Apo'nun ortaya çıkartacağı bütün sonuçları, gelişmeleri değerlendirecek, esas alacaktır. Ama bununla birlikte İmralı'da ortaya çıkmış kesin bir sonuç olmadığını, tersine onun da bir mücadele, AKP'nin entegre stratejisi temelinde gelişen bir mücadele olduğunu bilerek topyekun özel savaş konseptine, onun entegre strateji adı altındaki plan ve saldırılarına karşı topyekun Devrimci Halk Savaşı direnişini geliştirme içinde olacaktır. Bir yandan İmralı'da Önder Apo'nun geliştireceği her türlü politik tutumun yanında, arkasında olurken, diğer yandan Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü mücadeleyi başarıya götürmesine hizmet edecek, destek verecek, Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümünü, Kürt halkının direnme gücüyle gerçekleşmesini sağlatacak Devrimci Halk Savaşı hamlesini daha kapsamlı, daha boyutlu ve daha örgütlü bir direnişle yürütmeyi esas alacaktır.

sayfa 17'de

Sara dağlar gibi dik ve yüce bir duruşa sahipti

Sakine Diyarbakır'da direnişler başarıyla sonuçlanana ve teslimiyet koşulları yıkılana kadar öncü bir militan arayışı ve duruşu içinde oldu. Diyarbakır'ın karanlıklarından ve zulmün kalesinden alnının akıyla çıkmayı başardı. Direniş sonrası cezaevinin yeniden yapılandırılması ve örgütlenmesi çalışmalarında yerini aldı. İzolasyon aşıldıktan sonra yapıyla daha fazla iç içe olarak yaşamını ve çalışmalarını sürdürdü.

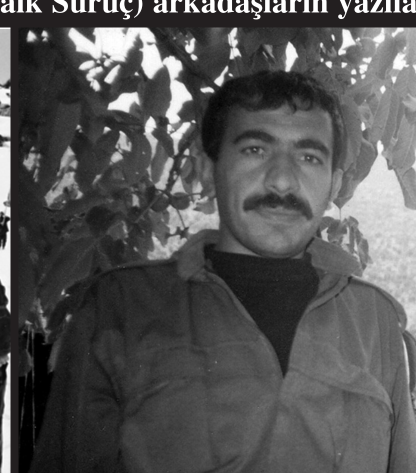
Yaşadıklarını ve tarihe tanıklıklığını not etmeyi ve yazmayı da unutmadı. Hep bir şeyler karalamaya ve yazmaya çalıştı. Eğer koruyabilmişse yazdıkları önemli bir yekun tutacak miktarda. Okuyan, gelişmeleri izleyen ve Önderliği izlemeye çalışan bir yapıdaydı her zaman.

sayfa 11'de

Ahmet Hocaoğlu(Bünyamin), Mehmet Güneş(Aziz Dersim), Jehat Binici(Faik Suruç) arkadaşların yazıları sayfa 22-23'te

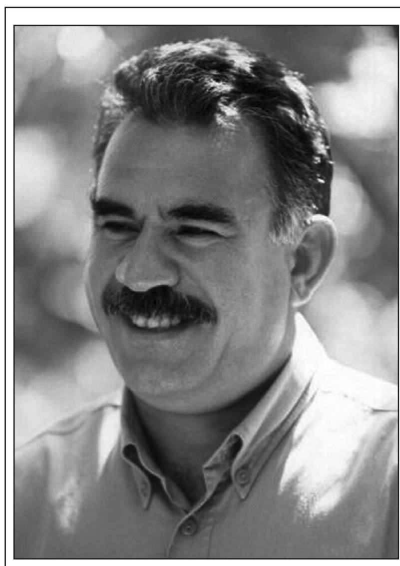

Hakikat aşktır aşk özgür yaşamdır

Önderliğin hakikat arayışında ulaştığı düzey 'Demokratik Uygarlık'tır. Bunu Demokratik Toplum Manifestosu'nda (Özgürlük Sosyolojisi bölümünde) kapsamlıca açar. Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite de temel projesidir. Önderliğin temel çabası tekli evrensel modernite anlayışını yıkmaktır.

sayfa 8'de

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

ABDULLAH ÖCALAN

9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadarki dört aylık süreç müthiş geçmişti. Dünya hegemonu ABD dışında hiçbir güç bu süreçte bu dört aylık operasyonu düzenleyemezdi. Türk özel savaş güçlerinin (bu güçlerin başkanı General Engin Alan'mış) bu süreçteki rolü sadece beni uçakla İmralı'ya, o da kontrollü olarak taşımaktı. Süreç kesinlikle NATO tarihinin en önemli operasyonunun gerçekleştirildiği bir süreçti. Bu o kadar açıktı ki, gidilen hiçbir yer aykırı bir tavır sergileyemiyordu. Sergileyenler anında etkisizleştiriliyordu. Büyük Rusya bile çok açık bir biçimde etkisizleştirilmişti. Yunanlıların tavrı zaten her şeyi açıklamaya yetiyordu.

sayfa 12'de

İLK DERS APOCULAR KAÇMAZ

Askerleri getiren araçlar çok önümüzde olan ve pusu atılabilir korkusuyla baktıkları virajları nefes almadan hızla geçmiş ve orada pusu olmadığını fark ettiklerinde rahatlamışlardı. Artık arabayı hızlı sürmenin anlamı kalmamıştı askerlere göre ve bu yüzden aracın süratini yavaşlatmış ve bize doğru rahat bir şekilde geliyorlardı.

sayfa 20'de

2013 ÖNDER APO'YA ÖZGÜRLÜK KÜRDİSTAN'A STATÜ YILI OLACAK

Son yirmi yıldır Ortadoğu'da yaşananları hemen herkes III. Dünya Savaşı olarak değerlendirmektedir. Bir dünya savaşı düzeyinde olan mücadelenin 2012 yılında odaklandığı, kilitlendiği alan Suriye'dir. Bu realite 2013 yılı itibariyle de devam ediyor. O nedenle bölgesel düzeyde olduğu kadar küresel düzeyde de hemen herkes politik duruşunu, yürüttüğü mücadeleleri, durumunu, yeni sürece ilişkin politikalarının neler olması gerektiğini tespit ederken birinci planda Suriye mücadelesindeki kendi yerine, konumuna, o mücadeleye katılım düzeyine ve sonuç alma gerçeğine bakmaktadır. Bu gerçeklik bizim için de aynı düzeyde, hatta daha fazla geçerlidir. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz süreçte Kürdistan özgürlük mücadelesinin nerede, nasıl, hangi yöntemlerle doğru ve yeterli bir biçimde yürütülmesi gerektiği sorusunu kendimize sorduğumuzda, öncelikle Suriye'de yaşanan mücadeleyi doğru ve yeterli bir biçimde anlamamız gerektiği görülür.

Suriye üzerindeki mücadelenin tek boyutlu olmadığı, küresel, bölgesel ve yerel olmak üzere çok boyutlu bir mücadele olduğu bilinmektedir. Bazıları iç savaş yaşanıyor dese de, bu görüş yetersiz ve eksiktir. Suriye'deki mücadele iç mücadele olduğu kadar, daha çok da bir küresel ve bölgesel mücadele, savaş olma özelliği taşımaktadır. Bu konuda Önder Apo'nun savunmalarda ortaya koyduğu teorik değerlendirmeler tarihsel ve güncel olarak gerçekliği aydınlattığı gibi, pratik mücadele olarak da Suriye üzerinde çarpışan politikalara bakıldığında bu değerlendirmeler doğrulanmaktadır. Suriye'deki siyasal gelişmelerin bu boyutunun 2013 yılında da süreceği anlaşılmaktadır.

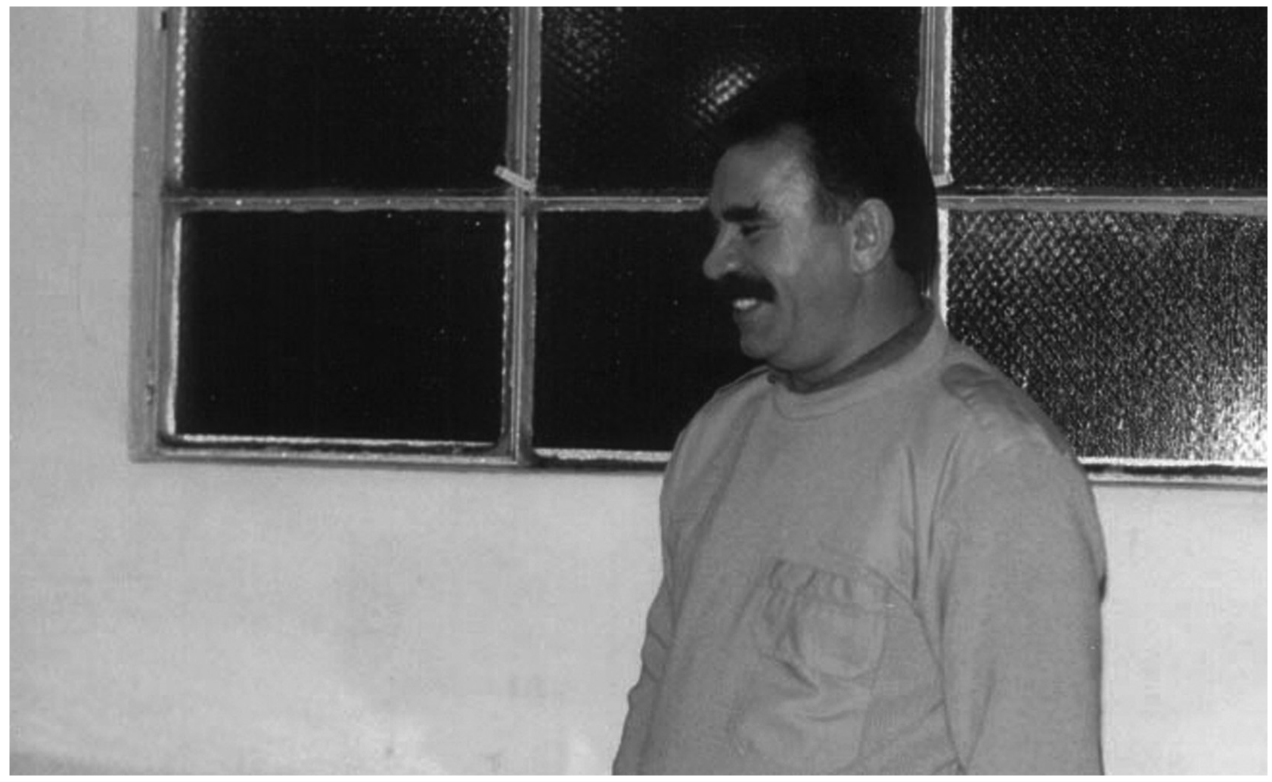
Diğer yandan 2012 yılında uluslararası güçler açısından Suriye üzerindeki mücadelede bir vasat duruşun, hamle yapamamanın yaşandığı görülmüştür. Aslında daha yılın başında, 2012 yılının Suriye üzerindeki olası mücadelelerin nasıl olacağına dair yürütülen tartışmalarda, değerlendirmelerde hareketimiz muhtemel mücadele sürecinin bu biçimde gelişeceğini tespit etmişti. Bu bakımdan hem 2012 yılında Suriye'deki mücadeleyi baştan doğruya yakın bir biçimde değerlendirme, tespit etme gücüne sahip olmuş, hem de kendisini buna göre hazırlayarak mücadeleye etkin katmış bir güç konumuna kavuşmuştur. Böyle bir değerlendirme gücünü, avantajını Önder Apo'nun teorik değerlendirmeleriyle bizzat mücadelenin somut içinde olma gerçeğimizden alıyoruz. Bu anlamda da doğruya en yakın değerlendiren, olası gelişmeleri kestiren, kendi politikalarını bu anlamda somutlaştıran ve aktif katılan bir güç olma özelliği taşıyoruz. 2012 yılında hareketimizin Suriye üzerindeki mücadele karşısındaki duruşu böyle oldu. Önceden olguyu gerçeğine en uygun bir biçimde değerlendirebilmesi, doğruya en yakın görüşleri, dolayısıyla kararları ortaya çıkarabilmiş olması hareketimizin istikrarlı bir politika izlemesine, gerektiği yerde gereken adımları atarak elde edilmesi gereken sonuçları başarıyla almasına yol açmıştır.

Suriye'de 2012 yılında yaşanan mücadeleye Kürt halkı geçmişte olduğundan çok daha etkin ve aktif biçimde katılmış ve alınabilecek sonuçları başarılı bir biçimde ileri düzeyde almış bulunmaktadır. Bununla birlikte karşı taraf olarak da aynı aktivitede bu mücadeleye katılan gücün TC devleti olduğunu gördük. Tabii Kürt halkının başarması, kazanması Kürtler üzerinde inkar ve imha siyaseti uygulayan gücün, yani TC devleti ve AKP hükümetinin de kaybetmiş olması anlamına gelmektedir. Genel siyasal değerlendirme yapmadan önce Suriye'deki 2012 yılı mücadelesinde Kürt halkının en çok kazanan, TC'nin yürüttüğü Kürt soykırım sisteminin de en çok kaybeden güç olduğunu ifade etmek gerekmektedir.

Suriye üzerinde yaşanan bir küresel mücadeledir

Diğer güçler açısından 2012 yılı başında yaptığımız vasat duruşu sürdürme, düşük yoğunluklu savaşla birlikte siyasi, diplomatik mücadeleyi esas alma, öne çıkartma tespitimiz pratikte yaşanmış ve doğrulanmıştır. Uluslararası güçlerin politikaları biraz daha somutluk kazanmış olsa da herhangi bir sonuç alıcı aktivitede bulunmaları söz konusu olmamıştır. Daha çok kendi pozisyonlarını güçlendirme ve geleceğe hazırlanma süreci olmuştur. Dolayısıyla Suriye mücadelesi herhangi kalıcı bir çözüme ulaşmadan 2013 yılına devredilmiş durumdadır. Genel görüş açısı itibariyle 2013 yılının daha çok çözüm aranan bir yıl olacağı değerlendirilmektedir. Hareket olarak bizim görüşümüz de 2013 yılında ilgili güçlerin, çevrelerin 2012 yılının aksine daha girişken, atak olacakları, aktif siyaset izlemeye çalışacakları, tam sonuca ulaşamasa bile Suriye'de kalıcı politik çözüm arayışlarının giderek yoğunlaşacağı ve derinleşeceği doğrultusundadır. Bu bakımdan 2013 yılı Suriye mücadelesinde daha aktif, daha yoğun bir mücadele yılı olacaktır. Yöntem bakımından da netleşmiş, somutlaşmış bir durum henüz söz konusu değildir. Hangi yöntem sonuç veriyorsa, çıkarlarını geliştiriyorsa ilgili güçler o yönteme ağırlık verecekler.

Suriye üzerinde 2012 yılı mücadelesinin ortaya çıkardığı, daha da somutlaştırdığı bazı temel hususları şöyle belirtmek mümkündür: Suriye üzerinde yaşanan mücadele bir küresel mücadeledir. Aslında bölgesel ve yerel karakterinden daha çok bu mücadelenin küresel karakteri öndedir. Eskinin aynısı olmasa bile bir kere daha Doğu ve Batı çatışması diyebileceğimiz bir çelişki ve çatışma durumu Suriye üzerinde 2012 yılında yaşanan mücadeleyle ortaya çıktı. Kendi aralarında farklılıklar olsa da ABD ve Avrupa'nın genel olarak birlikte Suriye'yi daha çok kendi çıkarlarına hizmet eden bir yapıya kavuşturma, bu temelde Ortadoğu'yu Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde denetim altına alma yaklaşımına karşı, Rusya ve Çin'in itirazlarını, mücadelelerini 2012 yılında çok daha açık ve somut bir biçimde ortaya koydukları görülmüştür. Rusya Suriye üzerinden Akdeniz'deki siyasi ve askeri varlığını, dolayısıyla çıkarlarını korumakta kararlı olduğunu ortaya koyduğu gibi, Ortadoğu'yu son yıllarda en büyük pazarı haline getiren Çin'in de bu pazarı kaybetmek istemediği, pazarı elde tutmak üzere mücadele etme, direnme çabası, yaklaşımı içinde olduğu net bir biçimde anlaşılmıştır. Aslında siyasi ve askeri çatışmaların arkasında böyle bir ekonomik, ticari, çıkar çatışması vardır. Batı'yla Doğu sermaye güçleri çatışıyor da denilebilir.

Bu çatışmada çok somutlaşmış, bloklaşmış bir ayrım olmasa da, sistem içi iki bloka ayrılmış gibi bir durum belli bir düzeyde gerçekleşmiş bulunmaktadır. Kendi aralarında belli farklılıklar olsa da ABD, Avrupa çözüm yöntemlerinde birbirlerine daha yakın olurken, onların Suriye'de egemenlik kurma, etkili olma arayışlarına karşı Rusya ve Çin'in de belli bir işbirliği dahilinde hareket ettikleri açıktır. Bu durum son yirmi yılın önemli bir siyasi-askeri olayı olarak değerlendirilebilir. Sovyetler Birliğinin çözülüşü sonrasında dünya genelinde böyle bir karşı karşıya gelme bu düzeyde ilk defa ortaya çıkıyor. Bunu görmek ve değerlendirmek, anlamak, dolayısıyla ne tür sonuçlar yaratacağını bilerek hareket etmek şarttır. Bu durum, Ortadoğu bölgesinde çıkar mücadelesi yürüten herkes için geçerlidir. Tabii hareketimiz açısından da, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından da bu gerçeği bütün boyutları ve ayrıntılarıyla görmek ve ona göre politikalar geliştirmek gerekmektedir. Bu gerçekliği görmeden, böyle değerlendirmeden ileri gidemeyiz. Kuşkusuz mevcut durumuyla ortaya çıkan bloklaşmayı 20.yüzyılın bloklaşması gibi değerlendirmek biraz abartma ve zorlama olur. Öyle benzetmek, onun gibi algılamak, değerlendirmek doğru olmaz. Mevcut haliyle belli bir esneklik içinde de barındıran, ama herkesin kendine göre politikalarının varlığını görmek ve bu çerçevede böyle bir bloklaşmanın oluştuğunu değerlendirmek de doğru politikalar izlemek açısından şarttır.

ABD ve Avrupa Birliği, politikalarını biraz daha netleştirmeye, somutlaştırmaya çalıştıkları gibi, Rusya kendi çıkarlarını korumakta kararlı olduğunu net bir biçimde ortaya koydu. Benzer bir yaklaşım Çin tarafında da görüldü. Ortadoğu'nun diğer alanlarında yaşanan mücadelelerde, Irak ve Afganistan'dan başlayıp Tunus'tan Mısır'a kadar gelişen olaylarda böyle bir durum ortaya çıkmamıştı. En azından bu düzeyde görülmemişti. Suriye üzerindeki mücadele diğer alanlardaki mücadelelerden bu bakımdan farklılık arz ediyor ve ilk oluyor. Nasıl olsa Afganistan'da savaş oldu, Irak'ta da oldu; Tunus'ta isyan başladı Mısır'a, Libya'ya kadar yayıldı, savaş haline geldi, Suriye de bunların bir benzeridir, aynı şeyler oluyor demek çok yuvarlak ve genellemeci, dolayısıyla somutu yeterince ifade etmeyen, ayrıntıları görmeyen bir bakış açısı olur. Evet, onlarla bağı var, bir devamı halinde Suriye mücadelesi yaşanıyor, ama Suriye'deki mücadelenin kendine has özellikleri var, ayrıntıları var, bunları da görmek gerekiyor. Bunları görerek o mücadeleyi anlamak, sonuçlar çıkartmak, yaklaşmak şarttır. Bu bakımdan genel süreçle bağı kadar Suriye mücadelesinin kendine has özelliklerini, özgünlüklerini de görmek, anlamak, onların derslerini çıkartmak da önemlidir.

Eski aynı biçimde devam edemez

2012 yılında çok yoğun olmayan, düşük yoğunluklu bir çatışma üzerinde yoğun bir hazırlık ve diplomatik mücadeleyi sürdüren bir durum söz konusuydu. Bu anlamda Suriye üzerinde yoğun bir mücadele, ideolojik, siyasi, askeri boyutlarıyla yaşandı, ama askeri düzey düşük yoğunluklu kaldı. Daha ağırlıklı olan siyasi ve diplomatik düzeydi. Bu ikili ilişkilerde olduğu kadar, BM'de, Güvenlik Konseylerinde yaşanan tartışmalarda da net bir biçimde görüldü. Bu durum tarafların politik duruşlarını belli ölçüde somutlaştırdı, netleştirdi. Tam bir sonuca gitmedi, ama şimdi küresel düzeyde politika yürüten güçler kendi politikalarını daha çok somutlaştırmış, birbirlerinin politikalarını daha fazla anlar hale gelmiş durumdalar. Henüz politik bir somutluk ortaya çıkmadığı gibi, yürütülen diplomatik çalışmalar bir uzlaşmayla sonuçlanmış olmaktan uzaktır. Sert çatışmaya dönüşme durumuna gelme konumu da şimdilik görülmüyor. Siyasi diplomatik mücadele hem ikili görüşmeler düzeyinde hem de BM düzeyinde bütün hızıyla ve yoğunluğuyla devam ediyor.

Eğer mevcut siyasal görüşmelerden yakın zamanda bir sonuç çıkmazsa 2013 yılı Suriye üzerindeki küresel mücadele açısından 2012 yılından farklılıklar arz edeceği benziyor. Daha şimdiden Filistin-İsrail çatışmasından Irak gerginliğine, Türkiye'deki silahlanmaya, patriot füzeleri yerleştirmeye kadar ortaya çıkan olaylar, hızlanan diplomasi trafiği Suriye üzerinde mücadelenin küresel düzeyde, 2013 yılında daha yoğun bir biçimde yürütüleceğini gösteriyor. Bunu da temel bir tespit, 2012 yılından farklı bir durum olarak ele almak lazım. Yoksa eskinin aynı biçimde devam edeceğini değerlendirmek gerçekçi olmaz ve bu yönlü politikalar da sonuç vermez.

Mevcut durumu böyle ifade etmekle birlikte, kısa sürede hızlı sonuç ortaya çıkabileceğini değerlendirmek de çok gerçekçi değildir. Evet, 2013 yılında 2012'deki gibi olmayacak, taraflar daha girişken, aktif hale gelecekler, ama bu 2013'te kısa sürede sonuca gidileceği anlamına gelmemektedir. Böyle bir ortam da yoktur. Henüz taraflar son sözlerini söylemiş, net politik tutumlarını ortaya koymuş olmaktan uzaktırlar. Yine diplomasi çalışmaları sonuca gitmiş, artık bu alanda yapılacak bir şey kalmamış demek de söz konusu değildir. Politik arayış ve diplomatik mücadeleler devam ediyor. Suriye üzerindeki mücadelenin hangi yöntemle derinleşeceği ve sonuç vereceği henüz netleşmiş değildir. Bu konuda birçok yöntem gündemdedir. Silahlı çözüm arayışı bir olasılık olarak gündemde olduğu gibi, siyasi uzlaşma, diplomatik çalışmalarla çözüm arayışı daha ağırlıklı, önde gelen bir yöntem olarak gündemdedir.

2012 yılının ortaya çıkardığı çok önemli bir sonuç da, tarafların Suriye üzerinde çıkarlarını hakim kılmak üzere hamle yapmaları için gerekli mücadele yöntemi bulmada da netleşemedikleri ve tam sonuca gidemedikleridir. Çıkarları kolay bir biçimde uzlaştırmak, dolayısıyla küresel güçleri bir politik programda birleştirmek mümkün olmadığı gibi kestirmeci bir temelde derhal çatışmaya yöneltmek de mümkün olmuyor. Öyle görülüyor ki bir silahlı çatışma durumu ilgili taraflar açısından daha korkutucu ve ürkütücü oluyor. Hiçbir taraf silahlı çözüm olasılığını gündem dışı tutmadığı gibi, hızlı, öncelikli bir olgu olarak da buna yönelmek istemiyor. Çünkü Suriye üzerinde Libya benzeri bir dış müdahale gündeme gelirse bunun Libya'daki gibi tek taraflı olmayacağı, tersine 20. yüzyılda yaşanan dünya savaşlarına benzer bir biçimde küresel güçlerin bir hesaplaşma ve hakimiyet savaşına dönüşeceği net bir biçimde görülüyor. Suriye mücadelesinin Libya'dan, Irak'tan, Afganistan'dan farkı buradadır.

Böyle bir hesaplaşmadan da herkes korkuyor, çekiniyor. Çünkü sonucu kestirilemiyor. Böyle bir askeri çatışmaya yöneldiğinde, onu gündeme getiren gücün sonuç alıp alamayacağı, başarılı

“Türkiye kendi çıkarlarını temsil edecek bir gücün Suriye’de iktidara gelmesini istedi. Suriye savaşını en çok kışkırtan, provoke eden güç konumunda oldu. Avrupa’yı, ABD’yi, hatta Rusya ve Çin’i Suriye’ye dönük savaşa teşvik etti, etmeye çalıştı. Esad yönetimine karşıt güçlerin bayraktarlığına oynadı. Sözde kendisini diktatörlük karşıtı gibi göstermeye çalışsa da bu duruşu kimseyi inandırmadı”

olup olamayacağı belli değildir. Başarısız kalma ihtimali de çoktur. Bu da bütün küresel güçleri savaşı derinleştirme konusunda daha ihtiyatlı, dikkatli davranmaya yöneltiyor, götürüyor. Dolayısıyla 2013 başında da Suriye üzerindeki mücadelenin dış askeri müdahalelerle büyük bir savaşa dönüşme olasılığından çok, siyasi ve diplomatik mücadeleyle sonuç alma yönünün, yönteminin ağırlıkta olduğu, tarafların bir uzlaşma yaratarak çıkarlarını siyasi çözümde temsil etmeye çaba harcadıkları görülecektir. Bu da daha karmaşık, çok yönlü bir mücadele süreci yaşanacağını gösteriyor. En azından bir müddet daha bu yönlü çekişme ve çatışmalar sürecektir. Küresel güçler birbirlerinin iradelerini kırmayı öngören düzeyde savaş yapmaktan korkuyor, çekiniyorlar, ama bir uzlaşma da kendi aralarında kolay yaratamıyorlar. Diğer yandan buna bağlı olarak mevcut Suriye yönetimine, Esad yönetimine alternatif bir yönetim düzeyi ortaya çıkartılmış değildir. Bölgesel ve yerel güçlerin de çok dağınık, parçalı olması, yeni bir yönetim alternatifi haline gelememe durumunu yaşatıyor. Aslında küresel düzeydeki çatışmada sonuca gitmemenin önemli bir boyutu da budur. Halihazırda küresel mücadele yürüten güçler kendilerinin çıkarlarını ifade edecek bir alternatif yönetim düzeyinin gelişmiş olduğunu göremiyorlar. Öte yandan Suriye içindeki kimi muhalif güçlerin durumu uluslararası güçleri kaygılandırıyor. Bu durumda Suriye üzerindeki politikaların netleşmesinde gecikmeler yaratmaktadır.

Türkiye Suriye savaşını en çok kışkırtan, provoke eden güç konumunda oldu

2012’de yaşanan mücadele içinde Rusya, Çin politikalarını biraz somutlaştırdılar. Yani Esad yönetimi değişebilir, ama bu çatışmayla olmamalı ve herkesin çıkarlarını da gözetmeli noktasına geldiler. ABD ise bu konuda çok daha ağır baskı altındadır. ABD üzerinde baskı yapan güç odakları içinde Türkiye var, İsrail var, Arap Birliği var. Bunların çıkarları da her zaman uyuşmuyor. Ancak ABD hiçbirini yok sayamıyor, görmezden gelemiyor. Bu güçlerin uzlaşamaması ABD’nin de henüz bir alternatif gücün, yeni yönetimin nasıl olması gerektiği konusunda karara varamamış olduğunu da gösterir. Bu anlamda bölgesel güçler arasında Suriye üzerindeki mücadele küresel mücadeleden az değildir. Dış görünüş, sanki bölgesel düzeyde ikiye bölünmüş durum arz ediyor. Bir taraf İran, diğer taraf Türkiye cephesi. Düz ve genel bakıldığında sünni-şii çatışması, kutuplaşması da denilebilir. Hatta bölgesel mücadele ve kutuplaşma daha da derin gözüküyor. ABD, Avrupa cephesinde yer alan, onlarla müttefik konumda bulunan bölgesel güçler kendi içlerinde çok daha çelişkililer. Suriye üzerinde mücadele İran-Türkiye arasında sürdüğünden daha çok ABD-Avrupa müttefiklerinin kendi aralarında, özellikle Türkiye, İsrail ve Arap Birliği arasında da sürmektedir.

Türkiye kendi çıkarlarını temsil edecek bir gücün Suriye’de iktidara gelmesini istedi. Suriye savaşını en çok kışkırtan, provoke eden güç konumunda oldu. Avrupa’yı, ABD’yi, hatta Rusya ve Çin’i Suriye’ye dönük savaşa teşvik etti, etmeye çalıştı. Esad yönetimine karşıt güçlerin bayraktarlığına oynadı. Sözde Suriye’de yönetime en çok karşıt olan, dolayısıyla kendisini diktatörlük karşıtı gibi göstermeye çalışsa da bu duruşu kimseyi inandırmadı. Söylediği gibi esasında yönetim karşıtı değildi. Türkiye’nin bütün çabası bu süreç uzamadan, Suriye’deki mevcut yönetim parçalanmadan Esad yönetimi gitsin, yerine aynı sistemi sürdürecek başka bir yönetim gelsin yönündeydi. Çünkü sistem parçalanırsa Kürt iradesi, Kürt statüsü ortaya çıkar; Batı Kürdistan’da yeni bir Kürt iradesi gelişir, bu da Türkiye’nin yürüttüğü Kürt inkarı ve imhası politikasının tümüyle yıkımı, ölümü olurdu. Kürt inkarı ve imhası politikasını sürdürme, kültürel soykırım stratejisini sonuca götürme zihniyeti Türkiye’yi böyle bir politika izlemeye yöneltti.

İkincisi, ilişkide olduğu İhvan-ı Müslim ve benzeri siyasal islamcı gruplarla Suriye’de yeni iktidar oluşumunu sağlayarak Suriye üzerinden Ortadoğu’ya, Arap alemine açılmak istedi. Araplar üzerindeki etkisini Suriye savaşı üzerinden geliştirmeye çalıştı. ABD’nin Irak’a müdahale sürecinde bu fırsatı değerlendiremediğini düşündüğünden Libya savaşını kullanarak böyle bir düzeye ulaşabilir miyim diye bir çaba harcadı. Ama Libya Türkiye’nin Arap alemine açılması, ele geçirmesi açısından adım atılacak bir ülke pozisyonunda değildi. Eğer yapabilirse Suriye Türkiye’ye bu şansı verebilirdi. Recep Tayyip Erdoğan’a yeni Sultan Selim olma şansı doğuyordu. 16. yüzyılın başında yaşanana benzer bir biçimde Suriye’de etkinlik kurarak, Suriye’de savaşı kazanarak bütün Arabistan’ı ele geçirebilir miyim hesabı yaptı. Ancak Türkiye’nin iki hesabı da tutmadı. Buna bir boyutuyla İran ve Şii toplumu muhalefet etti, diğer boyutuyla Kürtler, halklar muhalefet ettiler. Zaten Suriye alevileri şiddetli karşı koyuş içindeler. Tüm bu güçler artık 16. yüzyılda olduğu gibi yeni bir Osmanlı hegemonyası altına girmek istemiyorlar. Bu anlamda genel olarak Araplar da Türkiye’nin bu politikasına muhalefet ettiler.

Türkiye’nin bu yönlü politikasına İsrail de muhalefet etti. Türkiye’nin bu politikası İsrail’in güvenlik çıkarları açısından da uygun görülmedi. İsrail, bütün Ortadoğu’da etkisini arttırmış sünni siyasal islam eksenli Türkiye’yi kendi güvenliği açısından tehlikeli buluyor. Bu çerçevede Şam’da Esad yönetiminin yerine aşırı dinci bir yönetimin gelmesini kendi güvenliği açısından Baas yönetiminden daha tehlikeli görüyor. Lübnan hıristiyanları ve arkasındaki güçler de bu yönlü bir Suriye konusunda kaygılıdırlar. Bu bakımdan Türkiye’nin çabaları en çok da kendisiyle müttefik gibi görünen güçler tarafından reddedildi, boşa çıkartıldı. Tabii karşıt güçler de direndiler. Sonuçta bir yandan İsrail’in yaklaşımları, diğer yandan Arap Birliği’nin politik duruşu Türkiye’nin bu politik amaçlarıyla çatışmaya girdi. Bütün bu güçler ABD ve AB politikaları üzerinde etkilidirler. Bu nedenle Batı sistemi denen kapitalist modernite güçleri Suriye’de nasıl bir sistem geliştirecekleri konusunda hala anlaşmış, uzlaşmış değiller. Kendi içinde çekişme ve çatışma içindeler. Onun için mücadelede sonuca gidemiyorlar. Süreci ve mücadeleyi uzatan önemli etkenlerden biri de bu gerçekliktir.

Suriye’deki hesaplaşma daha karmaşık hala geldi

Böyle bir durumu gördüğü için Suriye yönetimi de dışta Rusya ve Çin’in tutumuna dayanarak, bölgede de İran, Irak ve Hizbullah’tan güç alarak, yani şii bloku’na dayanarak kendi direncini daha çok geliştirdi. 2012 başındaki o zorlanma durumunu yıl boyu yaşanan savaş içerisinde belli düzeyde aştı. Bu durum karşıtlarını bastırdığı, hakim olduğu anlamına gelmiyor. Günbegün eriyor, ama bazılarının hesap ettiği gibi bir anda yıkılacak konumu da belli oranda aştı. Gidişinin sürece yayılacağı anlaşılmaktadır. Bu durum Suriye içindeki hesaplaşmayı çok daha karmaşık hale getirmiş bulunmaktadır. Muhalefet denen gücün kendi içindeki çelişki ve çatışmaları en az iktidar muhalefet çatışması kadar yoğun sürmektedir. Yine Kürdistan örneğinde görüldüğü gibi halkların, demokratik güçlerin mücadelesi ve yeni Suriye içinde yer alma çabaları da önemli boyutlara ulaşmış bulunmaktadır.

Mısır, Tunus örneklerinin ortaya koyduğu gibi öne çıkan siyasi güçler elit islami akımlar olmakla birlikte mevcut ulus devlet diktatörlüklerine karşı mücadele eden, direnen kesimlerin içerisinde çok farklı siyasi ideolojik eğilimler bulunmaktadır. Şimdi aynı eğilimler hala devrimi sürdürüyorlar. Diktatörlükleri yıkan, devrimin ortaya çıkardığı islami yönetimlere karşı da ikinci devrim denen bir süreci yürütüyorlar. Yani öyle tek boyutlu, bütünlüklü bir muhalefet yok. Sanıldığı gibi Arap toplumları bilinçsiz, örgütsüz bir kitle de değil. Yıllarca Filistin mücadelesi etrafında Arapların sorunlarına ve politik mücadelelere ilgileri olan bir topluluktur. Öte yandan Mısır ve Tunus örnekleri gösteriyor ki ulus devlet milliyetçilikleri, demokratik toplumu eritme, tasfiye etme yönünde bazı gelişmeler sağlamış olsalar da Arap aleminde hala politik ahlaki toplum değerleri varlığını sürdürmektedir. Önemli bir güç olarak demokratik toplum yaşıyor, direniyor. Varlığını ve örgütlülüğünü koruyor, sürdürüyor. Bu anlamda bir Arap toplumsallığı yaşayan bir olgu olarak vardır. Ulus devlet toplum kırımı Arap dünyasında Türkiye ve İran’daki kadar sonuç almış değildir. Böyle olunca Suriye içindeki mücadelenin çok yönlü, çok karmaşık geçeceği anlaşılmaktadır.

Suriye üzerinde mücadele yürüten güçler büyük çoğunlukla mevcut Esad yönetiminin değişmesinde hemfikirdir. Bu yönetimle işbirliği içinde olan, destek veren güçler bile yönetimin kalıcı olmadığını düşünüyorlar. Örneğin Rusya, Çin, İran politikaları 2012 yılında böyle bir yaklaşım içinde olduğunu gösterdiler. Hiçbirisi Esad yönetiminin olduğu gibi devam etmesini, savunamıyor. Fakat değişim yöntemi bakımından, içeriği bakımından farklı görüşleri bulunmaktadır. Kendi çıkarlarını sağlayacak, temsil edecek bir yapılanma istiyorlar. Mevcut haliyle 2012 yılında yaşanan mücadele sonucunda Suriye’de eski sistem önemli ölçüde parçalanmış durumdadır. Ancak yıkılıp aşılarak yerine yeni sistem inşası da ortaya çıkmadı. Henüz sistemi yıkma ve yenisinin ne olacağını arama süreci yaşanıyor. Fakat yaklaşık iki yıldır yaşanan mücadele sonucunda da eski o ulus devletçi merkezi sistemin önemli oranda parçalandığı, kırıldığı, yeni birçok gücün ortaya çıktığı açıktır. Şimdi karmaşık, çok farklı yönetimlerin birlikte, iç içe bulunduğu bir Suriye gerçeği söz konusudur. Mevcut rejimin belli düzeyde hakimiyeti olduğu gibi, Suriye’nin değişik alanlarında farklı yönetim güçleri de ortaya çıkmış durumdadır.

Bunlar içerisinde en çok da Batı Kürdistan’da Kürt halkının geliştirmeye çalıştığı demokratik toplum yönetimi, Demokratik Özerklik yönetimi öne çıkmış bulunmaktadır. Fakat farklı halk kesimleri, değişik yörelerdeki farklı eğilimler kendi yönetim güçlerini, siyasi ve askeri güçlerini ortaya çıkartmış durumdalar, daha çok geliştirmeye de çalışıyorlar. Yeni sistem arayışları pratikte farklı alanlarda, farklı ideolojik politik yapılarda yoğun biçimde sürmektedir. Bu belli bir ideolojik, politik mücadele kadar silahlı, askeri çatışmaya da yol açmaktadır. Eskiye dönüş artık mümkün değildir. Sadece Esad yönetiminin devam etmesi artık imkansız hale gelmiş değil; ondan öte Suriye’de geçen kırk elli yılda olduğu gibi merkezi ulus devlet sistemini yeniden kurmak ve sürdürmek de mümkün değildir. Yeni Suriye birçok toplumsal gücün etkinliğinin olacağı biçimde yapılanmak zorundadır. Ancak sisteme karşı mücadele hala devam etmektedir. Eski sistemin hangi düzeyde parçalanacağı da henüz belli değildir. Belki daha da kapsamlı parçalanacak, parçalanma derinleşecek, dolayısıyla yeniden yapılanma güçleri çok daha farklı biçimde ortaya çıkacaktır. Bu da yeni Suriye’nin çok daha farklı siyasi özellikler taşıyacağı anlamına gelir.

Son iki yılda Suriye rejiminin parçalanması ve ortaya çıkan yeni güçler dikkate alındığında mevcut haliyle de bir yeniden yapılanmaya gidildiğinde yeni Suriye eskisinden daha demokratik olacaktır. Kuşkusuz eskinin parçalanması ne kadar derin ve fazla olursa yeniden yapılanmanın demokratik niteliği, içeriği o kadar çok gelişecektir. Bu bakımdan tarafların birbiri üzerinde hakimiyeti hızlı bir biçimde kuramamaları, Libya’da olduğu gibi ya da 20. yüzyıl dünya savaşlarında olduğu gibi yoğun bir askeri çatışma ya da hızlı bir siyasi uzlaşmanın olmaması, mevcut mücadele durumunun eski sistemi parçalayan karakterde devam etmesi Ortadoğu’nun demokratik devrimi ve halklar açısından olumluluk ifade eden ve önemli değerler yaratan bir durum arz edecektir.

Devrim sürecinin zamana yayılması ve eski iktidar odaklarının büyük oranda dağılması bazı çevreler açısından, iktidar güçleri açısından tehlikeli olsa da, demokratik güçler açısından, halk güçleri açısından kesinlikle tehlikeden ziyade bir olumluluğu ve demokratik devrimi geliştirme imkanı vermektedir. Bunu görerek Suriye’deki mücadeleye yaklaşmak, böyle bir değerlendirme temelinde doğru politikaların neler olacağını demokratik Ortadoğu devrimi açısından ortaya çıkartmak gerekmektedir. Sosyalist ve devrimci tutum kesinlikle böyle olur. Demokratik devrim ancak böyle bir tutumla gelişebilir. Bu açıdan 2012’deki gelişmelerin sonuçlarını önemsemek kadar, bu gidişi daha da derinleştirmek, demokrasi açısından daha çok sonuç alıcı kılmaya çalışmak demokratik güçlere, devrimci sosyalist güçlere düşen görevdir. Bu temelde Kürdistan özgürlük hareketinin, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi arayışının temel hedefi de böyle olmak durumundadır.

Suriye’nin mevcut durumu 2012’de olduğu gibi 2013’te de Batı Kürdistan’daki Özgürlük mücadelesini geliştirmeye, devrimi Kürdistan’da daha da derinleştirip ilerleterek Ortadoğu’ya yaymaya, Kürt-Arap demokratik birliğini, ilişkisini, devrim arkadaşlığını kurarak demokratik Ortadoğu devriminin gelişmesini, gerçekleşmesini ilerletmeye imkan vermektedir. Bunları görerek Suriye mücadelesine yaklaşmak önemlidir. Gerçek dışı, hayalci, sadece slogancı, dar ideolojik yaklaşım içinde olmamak kadar, dar politikalara, yerel milliyetçi durumlara düşmemek de böyle bir süreci demokratik devrim açısından doğru değerlendirebilmek için önem taşımaktadır. Bu açıdan ideolojik-politik duruşun doğru tespiti çok çok önemlidir. Bu duruşun nasıl olması gerektiği Önderlik savunmalarında ortaya konmuştur. Yine güncel politikaların nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda Önder Apo’nun çarpıcı uyarıları olmuştur. Şimdiye kadar izlenen doğru ve sonuç verici politikalar var. Bu politikaların doğru anlaşılıp ders çıkarılması temelinde çabalar artırılır ve mücadele o alanda yoğunlaştırılırsa daha kapsamlı sonuçlar ortaya çıkar. 2012’de Batı Kürdistan’da belli düzeyde gelişmiş olan özgür, demokratik halk iradesini, demokratik devrimi bütün Suriye’ye yaymaya çalışmak, Suriye üzerinden Arap alemini etkilemeye çalışmak çok önemli bir devrimci demokratik görev olarak Kürt halkının ve o alandaki özgürlük güçlerinin önünde durmaktadır. Bunu görmezden gelir, gerekli çaba ve çalışmalardan uzak kalınırsa kör ve oportünist olunur. Tarihsel fırsatları değerlendiremeyen, kaçıran duruma düşülür. Bunu da tarih affetmez, Önderlik çizgisi kabul etmez. Bu bakımdan Batı Kürdistan’daki demokratik devrimi daha da geliştirerek savunup sağlam kılmak kadar, Suriye’de demokratik devrim mücadelesini geliştirerek bütün Suriye’ye yayan bir politik duruş izlemek önemlidir.

Bunun için demokratik toplum örgütlülüğünü, demokratik öz yönetim ve özsavunma temelinde geliştirme, sağlam ve yenilmez kılma birinci görev durumundadır. Bunu sadece dar örgütsel yaklaşımla değil, bir ulusal demokratik yaklaşımla tüm Kürt toplumunu zengini fakiriyle, farklı ideolojik eğilimde olanlarıyla içine alan ulusal birlik dahilinde yürütmek çok çok önemlidir. Demokratik ulus inşası ve onun kendini yaşatması, saldırılar karşısında savunması, var etmesi öncelikle bu iki hususa, bu temelde doğru politika izlemeye etle tırnak kadar bağlıdır. Üçüncü olarak tabii bunu Suriye genelinde de yaymak, Suriye’den kopuk, Suriye’deki diğer topluluklardan kopuk ele almamak gerekmektedir. Önder Apo bu konuda uyarılarını vurgulayarak yapmıştır. Bu bakımdan öncelikle Kürdistan’da yaşayan diğer azınlıklar ve top-

“Devrim sürecinin zamana yayılması ve eski iktidar odaklarının büyük oranda dağılması bazı çevreler açısından, iktidar güçleri açısından tehlikeli olsa da, demokratik güçler açısından, halk güçleri açısından kesinlikle tehlikeden ziyade bir olumluluğu ve demokratik devrimi geliştirme imkanı vermektedir. Bunu görerek Suriye’deki mücadeleye yaklaşmak, böyle bir değerlendirme temelinde doğru politikaların neler olacağını demokratik Ortadoğu devrimi açısından ortaya çıkartmak gerekmektedir”

lumların demokratik örgütlülüklerini geliştirme, onlarla kardeşleşme, birleşme kadar, Suriye'deki halk topluluklarıyla, dini ve etnik toplumlarla, onların ulusal demokratik güçleriyle ilişki ve ittifak içinde olmak, yeni demokratik Suriye'yi onlarla birlikte örgütlemeye çalışmak da başarı için olmazsa olmaz kabilindendir. Çünkü Batı Kürdistan'da gerçek bir özgürlük devrimi, Demokratik Özerklik yapılanması ancak böyle bir demokratik Suriye ile gerçekleşebilir. Demokratik Suriye devrimine dayanarak var olabilir, gelecek kazanabilir. Bu konuda hiç yanılmamak lazım. O nedenle Suriye'nin demokratik güçleriyle etnik halk güçleriyle ilişkiye, ittifaka en az Kürt toplumunu örgütlemek, Kürt ulusal birliğini yaratmak kadar önem ve değer vermek öncelikli bir görev olarak görülmelidir.

Suriye'de en çok kazanan Kürt halkıdır

Devrimci demokratik güçler şimdiye kadar çatışmaların yoğunlaştığı son iki yılda böyle bir politika izlemeye çalıştı. Özellikle Kürdistan'da örgütlenmeyi, Suriye ile birlik içinde bunu yapmayı esas aldı. Şu veya bu gücün ya da çizginin kuyruğuna takılmadı. Küresel ya da bölgesel düzeyde ortaya çıkan kutuplaşmalara taraf olmadı. Aynı biçimde Suriye'deki iktidar muhalefet çatışmasına da taraf olmadı. Üçüncü bir taraf olarak, üçüncü çizgi olarak özgür ve demokratik Suriye çizgisini ifade eden bir politik çizgi olarak durdu, hareket etti. Bu politika doğruydu, gelişme yarattı, kazandırdı. Şimdi 2012 yılı sonunda yılın Suriye'de en çok kazananı Kürt halkıdır deyimini rahatlıkla kullanabilmemiz bu politik duruş sayesindedir. Bu doğrultuda pratik yapmış olmak kazandırdı. O bakımdan da bu politikayı daha doğru ve yeterli anlamaya, daha derinlikli, yerinde, zamanında, hızlı bir biçimde uygulamaya ihtiyaç vardır. Bu anlamda bağımsız bir demokratik halk çizgisi olma özelliği ve karakteri hiçbir biçimde unutulmamalıdır, bu doğrultudan uzaklaşılmamalıdır. Bütün politik duruşlara, taktiklere, diplomatik ilişki ve ittifaklara böyle bir anlayış ve stratejik duruş yön vermelidir.

Bu da şunu ortaya çıkartıyor; Suriye içerisinde iki iktidar blok'u biçiminde ortaya çıkan mevcut yönetim ve muhalefet ayrımını çok yapmamak lazım. Yani onlar arasında taraf olunmamalıdır. Temel duruş; stratejik ittifak, demokratik Suriye birliğini öngören çizgidir. Kim halkların özgür, kardeşçe bir demokratik sistem içerisinde var olup yaşamasını öngörüyor ve istiyorsa onlarla stratejik ittifak halinde olmak, böyle bir stratejiyi Suriye genelinde hakim kılmaya çalışmak esas alınmalıdır. Kürt halkının Batı Kürdistan'daki Suriye'ye dönük stratejik duruşu budur. Bu stratejinin taktik uygulama çerçevesi de şöyle oluyor; hiç kimseyle peşinen ne dost olmak ne de düşman! Herkesin politik duruşuna göre değerlendirme yapmak, demokratik Suriye stratejisine hizmet eden taktik duruşlarla ilişki ve ittifak halinde olurken, ona zarar verenlerle de karşıt olmak, uygun bir mücadele konumunda bulunmaktır. Kuşkusuz kendine yönelen saldırılar karşısında özsavunmasını kararlılıkla yaparken, hiç kimseyle öyle ucuz, gereksiz bir çatışma içerisine girmemek, düşmanlık içinde bulunmamak biçimindeki bu politik duruş mevcut çatışan güçler ortamında en doğru tutumdur. Şimdiye kadar da gelişme sağlatan bu duruş olmuştur. Bu süreçte de dikkatle uygulanması gereken bu oluyor. Birçok güçle bu anlamda hem ilişki var hem de bu ilişkiler mesafelidir. Yani politik mücadele yürüten güçler böyle konumda olmalılar. Halkın duruşu, Kürt duruşu, Kürt demokratik duruşu böyle olmalıdır.

Aynı duruş bölgedeki güçler açısından, bölge bloklaşması açısından da geçerlidir. Bölge daha da parçalıdır. İçteki parçalılık aynı düzeyde bölgede de sürüyor. Bu bakımdan tehlikeli, faşist, milliyetçi, diktatoryal olana karşı çıkarken, demokratik birliğe açık olanlarla ya da o diktatörlük gücüne karşı mücadele edenlerle taktik ilişki ve ittifak arayışı içinde olmak, olabildiği kadar böyle bir yaklaşımı sürdürmek önemlidir. Bölgedeki çok yönlü çekişme ve çatışma dikkate alınırsa böyle bir politika yürütmek mümkündür. Bu anlamda Arap Birliği'nin duruşu da, İran, Irak şii duruşu da değerlendirilebilecek konumdadır. İsrail-Türkiye ittifak ve çelişkilerinden de yararlanmayı bilmek lazımdır. Çünkü onların hem birliği hem de çelişkileri bulunmaktadır. İkisini de gören yaklaşımla yararlanmayı becermek gerekiyor. Küresel bakımdan da mevcut politik güç odaklarına angaje olmamak, kutuplaşmaların içinde yer almamak kadar, hiçbirisinden kopuk, uzak olmamak da bu dönemde gösterilmesi gereken doğru yaklaşımdır. Hem Kürdistan devriminin gelişimi açısından hem de demokratik Suriye'nin yaratılması açısından bu duruş önem arz etmektedir. Rusya, Çin'in muhalif duruşunun taktik anlamda, politik ilişkiler geliştirmek için bazı fırsatlar yarattığı kadar ABD ve AB'nin bölgede Türkiye, İsrail, Arap Birliği çelişki ve çatışmasından etkilenen durumuyla ve bunun etkisiyle oluşturdukları politikalardan yararlanmayı bilmek, onlarla da bu anlamda ilişkiye açık olmak önem taşımaktadır.

Küresel güçler yaşadıkları ilişki ve çatışma nedeniyle yeni politikalar geliştirmek zorunda kalıyorlar, yeni güçlerle ilişkilere açık duruyorlar. Ortadoğu'nun karmaşık yapısı ve ilişkileri onları böyle bir politik duruş içinde olmaya zorluyor. Bu hem Rusya-Çin için geçerli hem de ABD-AB açısından geçerlidir. ABD bile politika oluştururken birçok gücün dayatması karşısında kalıyor ve kendisini hepsine göre ayarlıyor. Bu konuda bir ortaklık, birlik yoktur. Dolayısıyla tek başına ve rahatlıkla oluşturulmuş bir ABD politikası yoktur. Müttefiklerinin bölgesel ve iç düzeydeki çatışmaları ABD'yi daha dikkatli politikalar izleme zorunda bırakıyor. Bu da giderek Suriye'nin halk güçlerini, demokratik siyasi güçlerini daha gerçekçi görmeye, değerlendirmeye, onları da dikkate alan bir yeni Suriye arayışına yöneltmeye götürüyor. Bu bakımdan küresel güçlerin hemen hepsi Suriye'de artık eski güçlerin etkileri olmayacağında hemfikirdirler. Bu anlamda yeni ve daha demokratik bir Suriye'yi kabul etmek zorundalar. Bunun için bu yönlü yeni politikalar üretme yaklaşımı içindeler. Bu da Suriye'yi Şam'dan yönetilen tek bir ulus devlet merkezi olarak görmenin aşılmasını ifade ediyor. Suriye'nin çeşitli dinamiklerini, halk güçlerini, etnik güçleri Araplar kadar Kürtler, Dürziler, Süryaniler, Ermeniler benzeri halk gruplarını, yönetimde olan aleviler kadar, sünnileri, hıristiyanları, diğer etnik dinsel grupları dikkate almayı gerektiriyor. Bu anlamda daha geniş bir politikaya yönelmek durumda kalıyorlar. Bu da Suriye'deki bütün güçlerin etnik, dini grupların politika yapma imkanı bulmaları anlamına geliyor. Dolayısıyla kendi güçlerini örgütleyip yeni sistemde yer alma hakkı ve fırsatını yakalamış durumdadırlar.

Bu durum Kürtler açısından da fazlasıyla geçerlidir. Dolayısıyla Kürtler için içeride olduğu kadar küresel düzeyde de politika yapmanın, diplomatik çalışmaya yönelmenin, ilişki ve ittifak kurmanın önü açılıyor. Kürtlerin bu anlamda ilişkiler kurmasının önü kapalı değildir. Kürt kapanı, Kürt soykırımı Güney Kürdistan'da kısmen parçalanmıştır. İran-Irak savaşı ve Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından ABD'nin Ortadoğu'ya yönelimiyle ve bunların PKK'nin Kuzey'de geliştirdiği özgürlük devriminin üzerindeki etkileşimiyle kısmen parçalanan Kürt kapanı şimdi Rojava'da bunu aşan bir düzeyde parçalanmaya uğramış bulunmaktadır. Her ne kadar çok küçük de olsa, nüfusu az da olsa, coğrafyası parçalı da olsa Kürtleri yok sayan ve yok etmek isteyen, bunu birlikte yürütmeyi öngören kapitalist modernitenin küresel sisteminin Ortadoğu politikaları Batı Kürdistan'daki, Suriye'deki gelişmelerle çok daha fazla parçalanmıştır. Artık Kürt'ü yok sayma ve yok etmeye çalışma politikasının sonunun geldiği, küresel güçlerin öyle bir politika oluşturmak ve yürütmek yerine kendilerini daha çok yeni arayışlara, Kürt'ü kabul eden ve mümkünse kendi çıkarlarına hizmet ettiren bir Kürt siyasetini ortaya çıkartan, egemen kılan politikalara yönelmeleri durumu ortaya çıkmıştır. Güney'de KDP-YNK hakimiyeti bu temelde oluştu, 20 yıla aşkın süredir devam ediyor. Batı Kürdistan'a dönük KDP savaşını ve yönelimini de bu çerçevede ele almak lazım. KDP'nin kendisini Kürdistan'a hakim milliyetçi bir güç olarak görmesi kadar, küresel sistemin, ABD politikalarının da bir gereği, bir yönlendirmesi olduğunu bilmek, anlamak ve bu politikalar karşısında doğru politikalar üretmek açısından önemlidir. KDP'nin izlemeye çalıştığı politikaları daha doğru anlamanın yöntemi budur. Ne sadece onu küresel güçlere bağlayarak doğru anlayabiliriz ne de sadece dar ilkel milliyetçiliğiyle izah edebiliriz. Ama her ikisi birlikte KDP'nin neden Batı Kürdistan'daki gelişmelerden yana değil de karşıt duruma düştüğünü anlaşılır kılar.

AKP hükümetinin yönelimlerini iyi anlamak gerekmektedir

Kuşkusuz en az, hatta ondan daha fazla önemi ve etkisi olan Türkiye üzerinden Kürdistan'da yürütülen mücadele vardır. Sıcak ve yakıcı etkileri bakımından Suriye ve Rojava'daki gelişmeleri öncelikle irdelemiş olsak da Kuzey Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı stratejisi çerçevesinde yürüttüğümüz büyük bir direniş de siyasal gelişmeleri derinden ve kapsamlı etkilemektedir. Aslında Suriye'deki gelişmeler, Batı Kürdistan'daki sonuçlar bu mücadeleden bağımsız değil, birbiriyle ilişkili, etkilidir. Suriye ve Batı Kürdistan'daki gelişmeler bir bütünlüğün belirli bir zaman içinde bazı yerlerinin öne çıkması, patlaması gibi gündeme girmiştir. Kesinlikle bölgedeki mücadeleden, özellikle Kuzey Kürdistan'daki mücadeleden kopuk değildir. Dolayısıyla onunla birlikte anlamak, o cepheyi de değerlendirmek, böylece politikalarımıza yön vermek, anlamaya çalışmak çok daha önemlidir.

Kuzey Kürdistan'da AKP hükümetiyle yürüttüğümüz mücadele ve bunun Irak, İran'a, Güney ve Doğu Kürdistan'a etkileri de değerlendirilmiştir. 2012 yılının en kapsamlı mücadelesi Kuzey Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı temelinde yaşanan mücadele olmuştur. Özellikle Suriye üzerinde küresel ve bölgesel güçlerin, onlara dayalı oluşan yerel güçlerin vasat ve hamle yapamaz durumları 2012 yılında bizi Devrimci Halk Savaşı hamlesini geliştirerek Kürt sorununun demokratik çözümünü Türkiye'ye dayatma, Kürdistan Devrimini bölgeyi etkileyen bir devrim hareketi olarak geliştirme fırsatı ve imkanını bize vermiştir. Bu durumu 2012 başındaki tartışmalarda, toplantılarda net bir biçimde tanımlayıp, değerlendirmiştik. Gerçekten de Kürt sorununun çözümünü kendi gücümüzle ve mücadelemizle gerçekleştirme imkanını ve fırsatını veren bir dönemdi. Bu durumu değerlendirerek hem Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmek hem de bölgede yaşanan savaş sürecini, demokrasi çizgisinde halklar lehine etkilemek, yönlendirmek, mevcut çelişki ve çatışmalardan Ortadoğu demokratik devrimini başarıyla çıkartmak istedik. Önder Apo'nun kırk yıllık değerlendirmeleri, çabası ve mücadelesi de bunun içindi. Hep böyle bir devrimin hayalini gördü, teorisini yarattı, stratejisini ve taktiğini geliştirdi. Örgütünü ortaya çıkardı, eylemini gerçekleştirdi. Süreç itibariyle yaptığı politik değerlendirme ve İmralı'da içine girdiği duruş, tutum da tamamen böyle bir devrimci süreci geliştirmeyi, yönlendirmeyi ifade ediyordu. Bunu da görerek, anlayarak bu teorik politik gerçekliği pratiğe dönüştürmek üzere hareket olarak bir irade, inisiyatif kullanmak, kendimizi bu düzeyde etkin hale getirmek istedik. Bu tabii sürecin bizden yana boyutudur. Bunun bir de Kürdistan'da kültürel soykırım sistemini yürüten gücün, inkar ve imha rejiminin boyutu ve yaklaşımları vardır. Devlet ve hükümet önemli ölçüde bütünleşmiş; AKP hükümet olmaktan iktidar olmaya, devleti yöneten, ele geçiren bir güç haline gelme konumuna ulaşmıştı. Bir de böyle bütünleşmiş bir karşıt gücün yaklaşımı vardı. Bunu da daha doğru, gerçekçi anlamımız gerekmektedir. Bizim 2012'de yaptığımız Devrimci Halk Savaşı hamlesinin Suriye üzerinden bölgede yaşanan savaşla bağı olduğu gibi, bir de Türkiye'de AKP hükümetinin ve TC devletinin geliştirmeye çalıştığı, yeni politikaların, daha sinsi ve örtülü bir Kürt inkar ve imha sistemini inşa etme çabalarının, bu temelde uygulamaya koyduğu topyekun özel savaş konsepti temelindeki saldırıların büyük payı vardı. Bizim stratejik ve taktik duruşumuz Ortadoğu'daki gelişmeleri karşılamayı hedeflediği gibi, esas olarak Türkiye'den yönelen saldırıları karşılamayı, boşa çıkartmayı, ona karşı Demokratik Özerklik devrimini başarmayı hedefliyordu.

Bu anlamda Türkiye'deki gelişmeleri, AKP hükümetinin yönelimlerini de iyi anlamak gerekmektedir. AKP, İmralı'daki çürütme politikasını yürüten Ecevit hükümetinin Önder Apo'nun çabaları karşısında başarısız kaldığı ve ortaya çıkan boşluğu sol demokratik güçlerin dolduramadığı bir ortamda boşluktan yararlanarak iktidar olan, hükümete gelen bir güçtür. Fakat AKP iktidarı, sadece böyle boşluğun yarattığı, yine dış güçlerin yönlendirdiği bir yapı olarak, parti olarak görülmemelidir. Tarihsel temelleri ve 12 Eylül rejimiyle bağlantıları vardır. Önder Apo "Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü" başlıklı savunmada bu durumu kapsamlıca çok iyi izah etmektedir. Aslında darbeyi yaratan güçler ve 12 Eylül rejimi terbiye edilmiş işbirlikçi siyasal islamcı bir sistemi ortaya çıkartmayı, Türkiye'yi AKP'nin yürüttüğü gibi bir siyaset temelinde şekillendirmeyi öngörüyorlardı. Darbenin, darbecilerin temel hedefi buydu. Fakat 15 Ağustos 1984'ten itibaren gelişen Kürt direnişinin zorlaması karşısında 12 Eylül rejimi böyle bir sistemi tam geliştiremedi. Böyle bir sistemin oluşması zamana yayıldı. Bu sistemin Özal yönetimi altında temelleri atıldı, kısmen oluşturuldu, ama tam şekillendirilemedi. 1990'lı yıllarda hemen bütün güçler denendi. Demirel, Erbakan, Ecevit iktidara getirildiler. Böyle bir darbenin öngördüğü rejimi yaratıp yaratamayacakları, ona güç katıp katamayacakları değerlendirildi. Kısmen güç kattılar, fakat sonuç alıcı olamadılar.

AKP aslında bütün bu güçlerin yapamadığını, yani 12 Eylül darbesiyle Türkiye'de rejimin yenilenmesini, yeniden yapılandırılmasını, ikinci cumhuriyet denen bir yapılanmayı siyasi islam temelinde gerçekleştirmeyi öngören bir parti ve iktidar sistemi olarak iş başına getirildi. Savunmada Önder Apo bu durumu çok net ifade etmektedir. AKP hükümetlerini 12 Eylül rejiminin politik yapıya, sisteme kavuşturulması, zafere götürülme çabası olarak tanımlıyor. Hatta şimdi yapmak istediği anayasanın da 12 Eylül Anayasası'nın liberal versiyonuyla öngörülen sistemin kurumlaştırılması anlamına geleceğini vurguluyor. AKP'nin esas varoluşunu bu temelde değerlendirmek önemlidir. Tabii tarihsel geçmişi de var. İttihat Terakkiye kadar, Osmanlı düzenine, padişahlık sistemine kadar uzatılabilecek, dayatılabilecek bir siyasi dayanağı da söz konusudur. Siyasal islamcı politika açısından Emevilere kadar dayanan bir geçmişe kadar da götürülebilir. Öyle yeni doğmuş bir grubun geliştirdiği, sadece boşluktan yararlanan bir güç demek

AKP'yi doğru anlamamak olur. Dolayısıyla da ona karşı doğru politikalar üretme ve etkili uygulama mümkün olmaz.

Başlangıçta hükümet olsa da iktidar olması öyle kolay olmadı. O bir adımdı ve mücadele gerektiriyordu. İlk denemesini 2002-2004 arasında PKK'ye karşı içten tasfiyeyi dayatarak gerçekleştirdi. PKK karşısında uluslararası komployu yürütme, başarıya götürme gücüne ne kadar sahip olup olmadığı ilk burada denendi. AKP üzerinden bu politikayı örgütleyip yürüten güçler yarı yarıya başarılı olduklarını söylediler. Yarı başarılı olmak da AKP açısından az bir sonuç değildi. Tasfiye harekatındaki rolü üzerinden 2005'ten itibaren AKP'nin iktidar olma, devlet olma mücadelesi daha çok gelişti. Türkiye'de devleti yeniden yapılandırmak isteyen güçlerin AKP'ye güvenleri, umutları daha çok arttı ve destekleri daha da fazlalaştı. 2005-2007 döneminde bir iç çatışmanın yaşandığı anlaşılmaktadır. Özellikle Ergenekoncu denen ve genelkurmay tarafından yönlendirilen ulusalcı milliyetçi çevrelerle bir mücadele oldu. Bu mücadelede sonuç alıcılığın direnci görüldükçe eski CHP tarafından temsil edilen katı ulus devletçi ve Kürt inkarcısı sistemin yerine ikame edilecek ve bu konuda başarılı olacağı düşünülen AKP'ye verilen destek daha da arttı. 2007'den itibaren bir yandan PKK'ye karşı, diğer yandan da bu katı kemalist ulus devletçi çizgiye karşı bir mücadele ortaya çıkartıldı. Mevcut davalar, tutuklamalar, Ergenekoncu yapının kısmen iktidardan uzaklaştırılarak AKP'nin iktidara ve devlete yerleştirilme süreci böylece gelişti.

AKP PKK'yi bitirebilirim umuduna girdi

12 Haziran 2011 seçimleri AKP açısından önemli bir güç gösterisi ve dönemeç oldu. 12 Haziran seçimlerinde de yüzde 50'ye yakın oy alarak üçüncü defa tek başına iktidara gelmiş olması AKP açısından önemli bir güç gösterisiydi. Kendine güvenin artmasını ifade ediyordu. AKP üzerinden kendi çıkarlarını sağlamak isteyen güçler de bunu kendi çıkarları açısından daha fazla değerlendirmek istediler. Bu anlamda AKP'yi pohpohladılar, devlete daha çok hakim olmayı, muhalefeti, karşıtlarını daha çok bastırmayı hedeflediler. AKP yönetimi de bu yönlendirme ve desteğe kendini çok kaptırarak devlete tümden hakim olabileceği hesabını yaptı ve buna göre bir politik yönelim içine girdi. Bu yönelimin esası aslında siyasi muhalefeti tümden bastırmak, etkisiz kılmak, onun üzerinden yeni bir anayasa ortaya çıkartarak, daha doğrusu 12 Eylül darbesinin yaratmadığı sistemi sivil maskeli olarak tesis etmekti. Bunun için de en başta PKK'nin imha ve tasfiye edilmesi gerekiyordu. Artık PKK'nin siyasi gündemi etkileyemez, devletin AKP elinde yeniden yapılanmasına engel olamaz, muhalefet edemez bir konuma ulaştırılması öngörüldü. AKP 12 Haziran 2011 seçimleri ardından böyle bir politikaya yöneldi. CHP, MHP ve BDP'ye dönük en ağır siyasi hakaret ve saldırılar içine girerken esas olarak 'terörü bitirme!' hedefi doğrultusunda Kürdistan özgürlük hareketine karşı topyekun özel savaş konsepti temelindeki saldırıları tüm boyutlarıyla harekete geçirdi. Hesabı, umudu gerillanın darbelenmesi temelinde İmralı'da Önder Apo üzerinde de baskı oluşturarak 2011-2012 kışında PKK'nin, Kürdistan özgürlük hareketinin siyasi iradesini kırmaktı. Artık savaşı yürütemez hale getirip bir tür teslim alma anlamına gelen ateşkes sürecine sokmaktı. AKP'yi yönlendiren çevrelerin planlarının, hedeflerinin bu olduğu kesindi ve bunu basında açıkça ifade ediyorlardı. Kışa doğru PKK'nin kışın ateşkes ilan edeceği propagandasını yaymaya yöneldiler. Bu gerçekleşmeyince AKP'yi operasyonlara yöneltip eğer askeri ve siyasi operasyonlarda ısrar edilirse bahara kadar PKK'nin belinin kırılacağı, savaş gücünün etkisiz hale geleceği propagandasını yaptılar. 2012 yazına kadar PKK'yi imha ve tasfiye etme planında sonuca gitmeyi hedeflediler.

> **"TC'nin yürüttüğü özel savaşın birçok boyutu olduğu bilinmektedir. Bunu Kürt özgürlük hareketi de anlıyor, değerlendiriyor. Eskiden Genelkurmay Başkanıyken İlker Başbuğ bu konular üzerinde çok duruyordu. Hareketimize karşı yürütülen savaş içinde başbakan olarak Tayyip Erdoğan da bu meseleleri epeyce öğrendi, ifade eder hale geldi"**

AKP hükümeti eliyle hareketimize dönük, Kürt halkına dönük 2011 yazından itibaren geliştirilen politikalar, saldırılar bu temelde oldu. Bunun dışındaki tüm değerlendirme ve söylemler demagoji ve bu gerçekliği örtmeye yönelikti. Silvan'da çatışma oldu da süreç bozuldu, Demokratik Özerklik ilan edildi de süreç bozuldu, PKK savaşa yöneldi süreç bozuldu söylemlerinin hepsi hikayedir. AKP'nin ve devletin gerçek politikalarını gördüğü için Önder Apo ve parti yönetimimiz buna uygun bir politik duruş içine girdi. Taktik planlamasını, örgütsel mevzilenmesini, günlük yürütmesini, böyle bir imha ve tasfiye saldırısını karşılamak üzere şekillendirdi. Başka türlü de zaten var olamazdı. Ama esas olan AKP'nin planları ve saldırılarıydı. Kendinden önceki hükümetlerin yapamayacağını ben yaparım hevesine, umuduna kapıldı. Birçok çevre buna gücünün olduğunu, yapabileceğini söyleyerek AKP'yi böyle bir saldırıya yönelttiler. AKP de umutlandı, böyle bir hesap içine girdi. 2011 yazından itibaren, 2011-2012 kışına kadar, 2012 yazına kadar aslında bu temelde imha ve tasfiyeyi öngören AKP saldırı planına karşı Özgürlük hareketimiz, halkımız, hareketimiz direniş içinde oldu. Devrimci halk hamlesi diye tanımladığımız, ifade ettiğimiz direniş, bu düzeyde bir topyekun imha ve tasfiye saldırısına karşı bir varlık ve özgürlük direnişiydi. Bunu Önder Apo da bu biçimde tanımladı. Yönetimimiz de Devrimci Halk Savaşı direnişinin tamamen bir varlık ve özgürlük direnişi olduğunu ifade etti ve planlamasını, yürütmesini böyle bir anlayışla geliştirdi.

Çeşitli aşamalardan geçse, bedelleri ağır olsa, hareket ve halk olarak mücadele tarihimizin en zor dönemlerinden birini yaşasak da özellikle 2012 Haziran ortasından itibaren gerillanın Oramar'da, Şemzinan'da, Çelê'de, Beytüşşebap'ta geliştirdiği devrimci operasyonlar, bunların giderek Amed'e, Erzurum'a, Dersim'e yayılması böyle bir saldırı planını kırıp boşa çıkarttı. Önder Apo'nun direnişçi tutumunu kırsal alanda, gerillada belli düzeyde pratiğe geçirilmesi AKP siyasetine ağır darbe vurdu. Önderlik tutumunun gerillada direniş hamlesine dönüşmesi, halkın süreklileşen serhildanını daha anlamlı kılarak, zindanlardaki özgürlük tutsaklarını bu direniş içine çekerek aslında yaz sonunda önemli bir sonuca ulaştı. 12 Haziran 2011 seçimi ardından PKK'yi bitireceğim adı altında PKK'yi imha ve tasfiye etmek üzere AKP'nin geliştirdiği saldırı planı ve uygulaması 2012 Eylülü'nde gerillanın devrimci hamlesinin bütün Kuzey Kürdistan alanlarına yayılmasıyla yenilgiye uğratıldı; tümüyle boşa çıkartılıp başarısız kılındı.

Bu sonucu AKP yöneticileri de, AKP üzerinden politika yürüten, çıkar sağlayan güçler de gördüler. Artık aynı yaklaşımlarla politik üslup ve yöntemlerle sonuç alamayacaklarını değerlendirerek 2012 Eylülü'nden itibaren yeni bir mücadele stratejisine yöneldiler. Bunun adına entegre strateji diyorlar. Böyle bir stratejinin uygulanması için belli bir üslup, söylem değişikliğine gittiler. Gerillaya karşı yürüttükleri savaş tarzında ve taktiklerinde değişiklikler yaptılar. En önemlisi de böyle bir stratejik mücadeleyi hayata geçirmenin bir yönelimi olarak Önder Apo'yla diyalog kapısını yeniden aralama arayışına girdiler. Önder Apo'nun sağlığı ve yaşamıyla ilgili bazı söylentiler çıkartarak aileyle görüşme sağlatıp ortamı yumuşatmaya çalıştılar. Özellikle de cezaevlerinde 12 Eylül 2012'den itibaren geliştirilen açlık grevi direnişlerinin durdurulup sona erdirilmesi sürecinden yararlanarak Önder Apo'yla diyalogu yeniden sağladılar. Böylece eylül sonundan itibaren topyekun özel savaş konseptini entegre strateji adı altında daha kapsamlı, daha bütünlüklü, daha çok boyutlu bir imha ve tasfiye saldırısına dönüştürdüler. AKP'nin geliştirdiği ve uygulamaya çalıştığı mevcut politikaların esası budur. Entegre strateji; savaşı daha da büyüten, genişleten, ona yeni boyutlar ekleyen topyekun bir saldırıyı ifade etmektedir.

TC'nin yürüttüğü özel savaşın birçok boyutu olduğu bilinmektedir. Bunu Kürt özgürlük hareketi de anlıyor, değerlendiriyor. Eskiden Genelkurmay Başkanıyken İlker Başbuğ bu konular üzerinde çok duruyordu. Hareketimize karşı yürütülen savaş içinde başbakan olarak Tayyip Erdoğan da bu meseleleri epeyce öğrendi, ifade eder hale geldi. Özel savaşın tek boyutlu ya da birkaç boyutlu değil, toplum yaşamının bütün alanlarını içine alan çok boyutlu olması gerektiğini değerlendirdiler, tanımladılar. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi, psikolojik, diplomatik boyut gibi boyutları askeri boyuta eklediler. Şimdi entegre stratejiyle bu özel savaş boyutlarına hem görüşme hem savaşma konumunu da eklemeye çalışıyorlar. Başbakan'ın "terörle mücadele, siyasetle müzakere" sözü bunu ifade etmektedir. Diyalogsuz, müzakeresiz tümüyle saldırıya, mücadeleye endekslenmiş, kilitlenmiş bir politika ve yönelimle PKK'nin imha ve tasfiye edilemeyeceğini anlamış durumdalar. Kuşkusuz kendinden önceki hükümetlerin izlediği politikalardı bunlar. Evrenlerin, Çillerlerin politikalarıydı bunlar. Aslında bu yönlü psikolojik savaş araçları çok kez denenmiş ve başarısız kılınmıştı. Fakat AKP ve Tayyip Erdoğan'a, onların zayıflıkları vardı, özel savaşı, psikolojik savaşı etkili uygulayamadılar, ondan başarısız oldular, sen başarırsın dediler.

2012 güzüne gelindiğinde AKP 2011 yazında devreye koyduğu topyekun savaşın başarılı olamayacağını gördü. Kürdistan'daki özgürlük direnişi AKP'ye de Kürt özgürlük hareketinin saldırılarla, savaşla imha ve tasfiye edilemeyeceğini öğretti, gösterdi. Bunun üzerine yeni yöntemler, üslup, imha amaçlı saldırılara yeni boyutlar eklemek durumunda kaldılar. Entegre strateji şimdiye kadar uygulanan tasfiye politikalarına bu yeni boyutları eklemeyi ifade ediyor. Bu boyutların bir boyutu üslup değişikliğidir. Psikolojik savaşı daha çok derinleştirmektir. Demagoji gerçekten de yalana, hileye dayalı olarak hiçbir ölçü tanımadan uygulamaktadır. Nitekim eylülden bu yana uygulanıyor; sanal bir ortam yaratılıyor. Özellikle medya üzerinde kurulan hakimiyete dayanılarak yalana ve hileye dayalı psikolojik savaş hiçbir ahlaki kural ve ölçü tanımadan dizginsiz yürütülüyor. PKK adına açıklamalar yapılıyor, PKK'nin görüşleri tartışılıyor, PKK adına kararlar açıklanıyor. Önder Apo üzerinde her türlü tecrit uygulanmaya çalışılarak onlar adına da açıklamalar yapılıp kamuoyunda farklı bir PKK ve önderlik algısı oluşturulmaya çalışılıyor. Bu temelde kamuoyunun, Kürt toplumunun, demokratik çevrelerin bilinci çarpıtılmaya, tutumları değiştirilmeye, toplumda sanki çözüm oluyormuş gibi bir hava ve beklenti yaratılarak mevcut sisteme karşı direnme, mücadele etme eğilimi zayıflatılmaya, kırılmaya, direnişten, mücadeleden uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Bu, çok önemli bir boyuttur ve çok etkili bir biçimde uygulandığını görüyoruz. Bunlar günlük olarak yaşadığımız durumlardır.

Yönetim kadememiz hedefleniyor

AKP Türk özel savaşının kırk elli yıldır psikolojik savaş bakımından ortaya çıkardığı tecrübeyi tümüyle esas alıp bu yönlü uygulamaları zirveleştirmiş bulunmaktadır. ABD'nin, diğer güçlerin bu konudaki tecrübelerinden de ustaca ve ileri düzeyde yararlanmaktadır. AKP'nin bu tutumunu doğru anlamamız, bu tarzını, yöntemini iyi bilince çıkartmamız gereklidir. Gerçekten de çok tehlikeli olan bu psikolojik saldırılar, zamanında devrimci propagandayla kırılmaz, boşa çıkartılmazsa devrimci hareketin ve halkın direnme ruhunu, psikolojisini kıracak, örgütlülüğünü zayıflatacak, mücadele gücünü düşürecek bir özellik taşımaktadır. Tasfiye saldırısının bir boyutu bu yeni entegre strateji temelinde geliştirdiği saldırı politikasının var olan psikolojik savaşını çok daha ileri boyuta çıkartmakken, ikinci boyutu ise hem görüşmeleri hem de saldırıyı birlikte yürütmektir. Şimdiye kadar görüşme eğilimleri hep gizli tutulurken, bu sefer Önderliğe bir merhaba dendi mi başta Tayyip Erdoğan olmak üzere tüm AKP yönetimi tarafından stüdyo stüdyo dolaşılarak görüşme yapıyoruz, çözüm olacak algısı insanların beynine yerleştirilecek şekilde propaganda ediliyor. Bir yandan görüşme yapıyoruz, çözüm olacak propagandası yapılırken, aynı zamanda gerillaya dönük imha ve tasfiye operasyonlarıyla demokratik siyasete dönük siyasi soykırım operasyonları sürdürülüyor. İnsanlar, Kürt toplumu, kamuoyu bu duruma alıştırılmaya çalışılıyor. AKP çözüm üreten güçtür, Önderliği muhatap alan güçtür algısı yaratılmak hedefleniyor. Bilindiği gibi AKP Kemal Burkay ve benzerlerini muhatap almaya çalıştı. Sonra KDP yönetimi, Barzani ailesiyle ilişkileri sıklaştırdı. Tüm bu ilişkilerle imha ve tasfiye planını başarıya götüremeyince bu sefer Önderliği muhatap alıyor, çözüm üretmeye çalışıyor görünerek imha ve tasfiye operasyonlarını örtme, maskeleme ve gizlemeyi esas almış bulunmaktadır. AKP çözmeye çalışıyor, Kürt sorununu çözecek, görüntüsü altında devrimci hareketi, halk direnişini çözmeye çalışıyor. Bu ortamda yaptığı siyasi soykırım operasyonlarını da bazı suçluların tutuklanıp yargılanması gibi göstermeye çalışıyorlar.

Nasıl ki 29 Mart 2009 seçimlerinde DTP'nin kazandığı başarı sonucunda Kürt sorununun siyasi çözümünün zemini hazırlanınca, bu zemini kurutmak üzere 14 Nisan 2009 siyasi soykırım operasyonlarını ortaya çıkardılarsa, şimdi bu biçimde diyalog, müzakere, görüşme yöntemiyle 2012'nin sonuna doğru kendini dayatan Kürt sorununun çözüm zeminini de ortadan kaldırmak istemektedirler. Görüşmelerle çözüm bulma olasılığını yok etmek, rezervini tüketmek, görüşmeleri siyasi ve askeri operasyonların üstünü örten bir maske haline getirmeyi amaçlıyorlar. Özcesi çok hileli, çok tehlikeli bir yöntemi devreye koymuşlardır.

> **"Bir yandan görüşme yapıyoruz, çözüm olacak propagandası yapılırken, aynı zamanda gerillaya dönük imha ve tasfiye operasyonlarıyla demokratik siyasete dönük siyasi soykırım operasyonları sürdürülüyor. İnsanlar, Kürt toplumu, kamuoyu bu duruma alıştırılmaya çalışılıyor. AKP çözüm üreten güçtür, Önderliği muhatap alan güçtür algısı yaratılmak hedefleniyor"**

Entegre stratejinin ve konseptin bir de yönetimimize saldırı boyutu bulunmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki bir süreden beri yönetimin imha ve tasfiyesine karar vermişler. Nasıl ki siyasi soykırım operasyonlarıyla demokratik siyasetin, demokratik toplumun çok çeşitli kesimlerini zaman zaman tutuklama dalgalarıyla zindanlara koydularsa, şimdi benzer bir biçimde tutuklanamayan yönetimi de çeşitli komplo ve saldırılarla imha ederek etkisiz kılmayı hedefliyorlar. Çiller hükümeti döneminde benzer politikalar izleniyordu. Çeşitli yurtsever, toplumsal kesimlere dönük planlı saldırılar yaparak sonuç almak istiyorlardı. AKP de aynı saldırıları yürütüyor. Bu konuda çeşitli teoriler de var; akıl hocalığı yapan güçler de var. Halk ve örgütle niye savaşacaksın, bu işi örgütleyenlerle, yönetenlerle savaş, onları etkisiz kıl, zaten kendiliğinden dağılır diyorlar. Aslında 9 Ekim 1998 komplosu da bu temelde örgütlendirilmiş, uygulamaya konmuştu. Önderliğe dönük saldırı olarak ortaya çıkan komplonun şimdi hareketin yönetimine dönük saldırı biçiminde şekillendirilerek devam ettirilmesi planlanmış durumdadır. Komplo böyle bir biçimde devam ettirilmeye çalışılıyor. Bunun için gerilla yönetimine dönük istihbarata dayalı keşifler ve katletme hesapları var. Yine çeşitli ajan sızdırma, benzeri tutumlarla katletme, imha etme çabaları var. Öyle anlaşılıyor ki dağda gerillada var olan yönetim gücü bu biçimde hedeflenirken, bunun dışında da genel bütün yönetim gücü çeşitli ajan, provokatör faaliyetleriyle darbelenmek, etkisiz kılınmak istenmiş. Mevcut keşif istihbarat çalışmaları ve hava saldırıları bu temelde yapılmaktadır.

Paris katliamı da bu konsept ve planlama temelinde gerçekleşmiştir. Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşlara dönük katliam kesinlikle son derece planlı, amaçlı, entegre strateji temelinde yönetimi ortadan kaldırarak hareketi bölüp parçalamayı ve tasfiye etmeyi planlayan bir planın uygulanması oluyor. Bu, uluslararası komplonun uygulamaya konmasıdır. Komplo 9 Ekim'de benzer bir biçimde sadece Önderliğe dönük bir saldırı olarak ortaya çıkmıştı. Şimdi aynı tarzdaki bir saldırı bu sefer hareketi örgütleyen, pratiği koordine eden yönetime yöneltilmiştir. Aslında Önderlikle görüş-

meler sürecinde bunun yapılması tıpkı FKÖ'ye ve FKÖ başkanı Yaser Arafat'a yapılan, yönetimi katlederek yalnızlaştırma ve kendi öngördüklerine razı olmak zorunda bırakmaya benzer bir siyaset PKK'ye ve Önder Apo'ya da uygulanmak isteniyor. Filistin kurtuluş hareketine de benzer bir taktik izlenmişti. Önce Lübnan'dan gerillası çıkartıldı ve Arap alemine yayılarak, dağıtılarak, gerilla olmaktan çıkartıldı, tasfiye edildi; ardından güvenliksiz kalan örgüt ve özellikle gerillayı örgütleyen yönetim Paris'tekine benzer operasyonlarla katledildi. Yaser Arafat katliamlarla yalnızlaştırıldı. Bu süreç içinde Arafat'ın etrafında yeni bir siyasi yönetim geliştirildi. Oslo Barış Süreci denen süreç böyle başladı. Filistin sorunu çözülüyor adı altındaki çözümsüzlüğü, FKÖ'nün ve Filistin halkının büyük güç kaybetmesi durumu bu temelde ortaya çıktı. Öyle anlaşılıyor ki uluslararası komploya benzer yöntemlerle bu proje PKK'ye de bazı çevrelerce uygulanmak isteniyor.

Paris katliamı birkaç yıldır planlanan ve uygulamaya konulan yönetimi tasfiye etme planının pratikleşmesi olmaktadır. Paris katliamı şahsında hem yönetime yönelik saldırı pratikleştirilmiş hem de Sara yoldaş şahsında PKK'den ve PKK'nin geliştirildiği kadın özgürlük hareketinden intikam alınmıştır. PKK'nin kuruluşunun Türk inkar ve imha sistemini sarsmada oynadığı rolden dolayı Sara şahsında PKK cezalandırılırken, yine Kürt özgürlük hareketinin Türk devlet gericiliğini ve Ortadoğu gericiliğini Kadın özgürlük hareketi çizgisiyle geriletme politikasına karşı da bir intikam saldırısı yapılmıştır. Böylelikle Kürt toplumunun en temel moral değerlerine saldırı temelinde iradesi kırma ve bu ortamda tasfiye harekatını daha kolay yapmayı hesaplamışlardır. Bu açıdan Paris katliamını herhangi bir cinayet olarak ele almaktan çok, PKK'ye yönelik stratejik ve çok yönlü bir tasfiye saldırısı olarak ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

Bütün bunları değerlendirdiğimizde AKP'nin imha ve tasfiye amacında, planında herhangi bir değişiklik görülmemektedir. Kuşkusuz yöntem değişiklikleri ve daha bütünlüklü, daha kapsamlı tasfiye operasyonunu yürütme söz konusudur. PKK'ye karşı mücadelenin koordinatörlüğünü yürüten görevliler bu durumu açıkça ifade ediyorlar. AKP'nin politikaları, İmralı'daki görüşmeler bu noktada önem arz ediyor. Bu pratiklerle birlikte İmralı'daki görüşmelerin ne anlama geldiğini, onlar karşısında tutum ve sorumlulukların ne olması gerektiğini ortaya koymak da önemlidir. Kuşkusuz Önderlikle yeniden diyaloga girme, görüşmeler yapma PKK'yi imha ve tasfiye planının yenilgiye uğratılması sonucunda gerçekleşiyor. Bu anlamda AKP'nin yeniden İmralı'ya gidip Önderliğe mecbur ve muhtaç hale gelmesi, bu temelde psikolojik savaş anlamında yürütülen propagandalarla da olsa Önderliğin tek çözüm gücü ve muhatabı olarak Türkiye toplumuna ve kamuoyuna yansıtılması önemli bir gelişmedir. Etkili, çözüme hizmet edecek bir gelişmedir. Görüşmelerin bir boyutu da budur. Ama AKP'nin propagandası, üslubu, yaklaşımları, basına yansıttığı hususlar dikkate alındığında da bir çözüm iradesi ve yaklaşımından söz etmek mümkün değildir. Kürt sorununu çözmek değil de, Kürt direnişini çözerek imha ve tasfiye edip Kürt sorunundan kurtulmayı amaçlayan bir politik tutum içinde olduğu görülmektedir.

Zihniyet, yaklaşım ve söylemler AKP'nin bir çözüm planı olmadığını ortaya koymaktadır. Dolayısıyla İmralı'da gerçekleşen büyük bir mücadeledir. AKP'nin hedefi görüşmelerden de yararlanarak PKK'ye dönük hayata geçirmeye çalıştığı imha ve tasfiye planını

daha farklı yöntemleri de içine katan bir saldırıyla başarıya götürmektir. Amacının bu olduğundan hiç kuşku duyulmamalıdır. Kürt Halk Önderi de bu gerçekliği bilmektedir. İmralı'da bu zihniyet ve yaklaşıma karşı mücadele ederek bu zihniyeti, politikayı ve saldırıları boşa çıkararak çözümün önünü açmaya çalışmaktadır. AKP hükümeti Paris'te, Kürdistan'da, Kürdistan'ın batısında, güneyinde de yürüttüğü politikayı ve amacı İmralı'da da yürütüyor. Önder Apo da bu mücadeleden kaçınmadı, kabul etmiş bulunuyor. Görüşmeleri bu çerçevede yürütüyor. Bu bir mücadeledir, mücadeleden kaçınan hiçbir zaman kazanamaz. Bir politik mücadele gücü, mücadeleden kaçınamaz. Doğru yöntemlerle mücadelede başarılı olmak, karşı tarafı yenilgiye uğratmak için çalışır. Önderlik de İmralı görüşmelerini böyle bir mücadele süreci olarak ele almaktadır. AKP'nin kendisiyle diyaloga mecbur ve muhtaç kalmasını AKP'nin zayıflaması olarak değerlendiriyor. Buradan yola çıkarak AKP'nin inkar ve imha zihniyetini ve siyasetini kıracak, onda gedik açacak, giderek bu gediği büyüterek inkar ve imhayı parçalayacak bir gelişme ortaya çıkarabilir miyim arayışı içindedir.

Hareketimiz İmralı'da Önder Apo'nun yürüteceği çalışmaların arkasındadır

Önder Apo devlet temsilcileriyle yaptığı görüşmeler ardından milletvekilleriyle de bir görüşme yaptı. Yakında yeni bir görüşmenin yapılacağı da söyleniyor. Görüşmelerin bu düzeye varması ilk defa oluyor. Ailesi, avukatları ve devlet yetkilileri dışında siyasi misyonu olan bir heyet ilk defa Önder Apo'yla görüşmüş bulunuyor. Bu da tabii ki önemli ve tarihi bir gelişmedir. Her şeyden önce artık İmralı sisteminin anlamsız, geçersiz kaldığını gösteriyor. O görüşmelerden ortaya çıkan sonuçlar, basına yansıyan, bize yansıyan durumlar gösteriyor ki, ortada herhangi bir karar ve sonuç yoktur. Bir tartışma ve mücadele var. Nasıl ki dağda, şehirde, zindanda, yurtdışında, her yerde yaşanan bir mücadeleyse İmralı'da yaşanan da böyle bir mücadeledir. Önderlik de bu mücadeleyi kabul etmiş ve sonuç almak için çaba harcamaktadır. Bu temelde bizler de AKP'nin yeni yaklaşımını, entegre stratejisini, geliştirdiği saldırı boyutlarını görüp bütün bunlara karşı duracak etkili bir mücadele içinde olmayı sürdürmek, bilmek, daha da geliştirmek durumundayız.

Hareketimiz İmralı'da Önder Apo'nun yürüteceği çalışmaların arkasındadır. Önder Apo'nun ortaya çıkartacağı bütün sonuçları, gelişmeleri değerlendirecek, esas alacaktır. Ama bununla birlikte İmralı'da ortaya çıkmış kesin bir sonuç olmadığını, tersine onun da bir mücadele, AKP'nin entegre stratejisi temelinde gelişen bir mücadele olduğunu bilerek topyekun özel savaş konseptine, onun entegre strateji adı altındaki plan ve saldırılarına karşı topyekun Devrimci Halk Savaşı direnişini geliştirme içinde olacaktır. Bir yandan İmralı'da Önder Apo'nun geliştireceği her türlü politik tutumun yanında, arkasında olurken, diğer yandan Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü mücadeleyi başarıya götürmesine hizmet edecek, destek verecek, Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümünü, Kürt halkının direnme gücüyle gerçekleşmesini sağlatacak Devrimci Halk Savaşı hamlesini daha kapsamlı, daha boyutlu ve daha örgütlü bir direnişle yürütmeyi esas alacaktır. AKP karşısındaki 2013 yılına ilişkin politik duruşumuzun böyle olmasının zorunlu olduğu yönetimimizin ortak, bütünlüklü görüşüdür. Bu topyekun direniş içerisinde İmralı'da yürütülen mücadele de var, çok boyutlu ve etkili bir devrimci propaganda faaliyeti de var, demokratik siyasetin tüm gücünü seferber etmesi de var, serhildanın Demokratik Özerklik çözümünü başarıya götürecek düzeyde geliştirilmesi de var. Gerilla direnişinin serhildanla birlikte AKP ve devlet varlığını, etkinliğini, yönetimini felç ederek etkisiz kılıp onun yerine halkın Demokratik Özerklik yönetimini, demokratik öz yönetimini geliştirme mücadelesi de var. Bütün Kürdistan ve yurtdışındaki mücadelenin ve tüm çalışmaların böyle bir temel taktik planlamaya, duruşa bağlı olarak yürütülmesi hususu da var. Özcesi, esas alınacak olan Kuzey Kürdistan'da Kürt soykırım rejimini yürüten TC ve AKP hükümetine karşı bu temelde geliştirilecek topyekun Devrimci Halk Savaşı direnişidir.

2012'de yürütülen direniş bütün zayıflıklar, hata ve eksikliklere rağmen AKP'nin PKK'yi imha ve tasfiye planını yenilgiye uğratmayı bilmiştir. Daha doğru ve etkili uygulanmasının AKP'nin entegre stratejisini de yenilgiye uğratarak, başta Zagros ve Botan olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın değişik alanlarında Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümünü parça parça ve değişik düzeylerde gerçekleştireceği görülmüştür. 2012 pratiği bunun mümkün olduğunu, Devrimci Halk Savaşı stratejisinin doğru ve yaratıcı taktiklerle ve tarzla hayata geçirilmesinin Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmeyi kesinlikle başaracağını ortaya koydu. 2012 devrimci hamlesi bu düzeyde kalıcı sonuç ortaya çıkaramasa da, bunun zeminini oluşturdu, önünü açtı. O halde 2013'ü 2012'de yapılamayanları yapma, Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümünü Devrimci Halk Savaşı direnişiyle gerçekleştirme yılı haline getirmek hareket ve halk olarak temel tutumumuz ve görevimizdir. AKP'nin entegre stratejisini de böyle bir direnişle kesinlikle yenilgiye uğratmak mümkün olduğu gibi, 2012'de ulaşılabilecek olup da esasta kendi hata ve eksikliklerimiz nedeniyle ulaşamadığımız, başarıya, zafere, Demokratik Özerkliği köy köy, kasaba kasaba gerçekleştirerek ulaştırma imkanı bulunmaktadır. 2013'te 2012'nin yarattığı birikimi esas alarak, hata ve eksikliklerinden ders çıkartıp onları aşma temelinde yürütülecek bir mücadelenin kesin zafer kazandıracağı ve sonuca gidileceği görülmeli ve buna göre mücadeleye yüklenilmelidir. Batı Kürdistan'da gelişen devrimin daha etkili ve güçlü bir düzeyinin Kuzey Kürdistan'da, Botan ve Zagros hattında gerillanın ve halkın direnişiyle başarıya götürüleceğine inanıyoruz. 2012 direnişi bunu kanıtlamış, bu inancı netleştirmiş durumdadır. Kuzey Kürdistan'a dönük, AKP politikalarına dönük politik duruşumuz da bu çerçevededir.

Dikkat edilirse mevcut mücadele düzeyimizin iki boyutu var. Bu boyutlar birbirine ters değil, kesinlikle iç içe bir karaktere sahiptir. Görünüşte ters gibi görünüyor, ama özünde bütünlüklü ve iç içedir. Bu bütünlüklü iç içeliği görmek önemlidir. Yani İmralı'daki görüşmeler temelinde Önder Apo'nun yürüttüğü mücadeleyle hareketimizin AKP saldırılarına karşı topyekun direnişinin uyumunu, birliğini, bütünlüğünü görmek, doğru anlamak ve yeterli düzeyde geliştirebilmek büyük önem taşımaktadır. Hareket olarak mücadele diyalektiğimizi böyle anlıyor ve yürütüyoruz. Bunun için halkın ve gençliğin, kadınların daha geniş, daha derin örgütlenmesi ve mücadeleye seferber edilmesi gerekiyor. Bu anlamda Önderliğin çabaları ancak gerilla ve serhildan gelişir, boyutlanırsa sonuç alıcı bir konum kazanır. Bunun için ulusal demokratik birliği yaratmak, ihaneti, teslimiyeti mahkum edip tecrit etmek kadar, yurtseverliği daha çok geliştirmek ve yurtsever birliği büyütmek, genişletmek gerekmektedir. Böyle bir siyasi toplumsal zemin ancak topyekun direnişi yürütebilir, geliştirebilir.

Sonuç almaya en yakın güç Özgürlük hareketimizdir

Onunla birlikte bu direnişi Türkiye'ye yaymak, Türkiye demokrasi hareketinin örgütlendirilmesi ve geliştirilmesini buna paralel önemli bir çalışma olarak görüp yürütmek önem kazanmaktadır. Kürdistan'daki Demokratik Özerklik çözümünü öngören topyekun direnişi Türkiye demokrasi mücadelesi haline getirerek Türkiye halkına, gençlerine, kadınlarına, emekçilerine, Türkiye toplumuna mal etmek, kalıcı sonuca ulaşmak, başarılı olmak için gereklidir. Dolayısıyla başarı kesinlikle böyle bir strateji temelinde hareket etmeyi, taktikler, yöntemler, politikalar geliştirip uygulamayı zorunlu kılmaktadır. Gerilla direnişi kadar demokratik siyasete, halkın demokratik eylemliliğine önem vermek, serhildan kadar propaganda çalışmasına değer biçip ideolojik mücadeleyi ve propaganda çalışmasını iç içe etkili bir biçimde geliştirebilmek başarı için olmazsa olmaz kabilinden çalışmalardır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan sahası açısından da 2012 sonunda 2013 başında geçmiş politik süreci ve önümüzdeki olası gelişmeleri bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Bu temelde hareket hazırlıklı olarak, günlük görevlerini topyekun direniş temelinde herkes etkili bir biçimde yerine getirir, sağlam bir duruş ve etkili pratikleştirme içinde olursa, bunun hem Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirecek başarılı pratik hamleleri ortaya çıkaracağı hem de Önder Apo'nun yürüttüğü çözüm mücadelesine en büyük gücü, desteği vereceği kesindir. Bunun için önemli olan hareketin ve halkın bu temelde bir duruş ve direniş gösterebilmesidir. Bunu yapabildiği takdirde 2013 2012'de sağlanamayan zaferi sağlanma yılı haline gelecektir. Hala bu zaferi gerçekleştirmenin şansı fazlasıyla vardır.

Kürdistan'daki mücadele ve Kürt sorununun çözümü AKP ile PKK arasındaki bir mücadele olmaktan çıkıyor. Daha fazla bölgesel karakter kazanıyor, daha çok farklı güçlerin iç içe olduğu bir mücadele haline geliyor. Bu bakımdan Kuzeydeki mücadele de her ne kadar sade ve net gibi görünse de aslında giderek daha karmaşık, daha derin, daha fazla gücün içinde olduğu bir politik mücadele haline geliyor. Bu duruma gelmeden devrimci hamle başarıyla yürütülüp sonuç alınabilseydi elbette en iyi sonuç bu olurdu. Ama o gerçekleştirilemediyse de hala karmaşık mücadele içerisinde en etkili güç, sonuç almaya en yakın güç Özgürlük hareketimizdir. Eğer öngördüğü topyekun direnişi doğru tarz ve taktikle başarılı bir biçimde hayata geçirirse sonuç alınacaktır.

Bu mücadelenin diğer bir alanı İran-Irak sahasıdır. Dikkat edilirse 2012 yılında hem Suriye'de hem de Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da geliştirilen mücadele İran ve Irak sahası üzerinde de birebir etkide bulundu. O alanlar askeri çatışma alanı olmadı, ama Türkiye ve Suriye'de yaşanan savaşın dışında da kalmadılar. Onunla tümüyle iç içe bir konumu yaşadılar. Kendi sahaları dışında yürütülen savaşların içinde oldular. Hala da bu konum devam etmektedir. Bölgedeki savaş, Suriye'deki mücadele birebir İran üzerindeki mücadele anlamına da gelmektedir. İran 2011'de bu gerçeği çok hissedemedi, anlayamadı, ama özellikle Libya savaşı ardından Türkiye'nin tutumunu daha net görerek daha açık bir politik duruşa yöneldi. Bu durum hareketimizi İran'la çatışmasızlık tutumunu yürütme imkanı, fırsatı verdi. Kuzey ve Batı Kürdistan'da geliştirilen saldırılar karşısında yürüttüğümüz direniş de Doğu Kürdistan'da çatışmasızlık tutumunu sürdürmemizi gerektirdiğini gösterdi. Yürüttüğümüz direnişe hizmet ettiğinden çatışmasızlıktan yana olduk. Dolayısıyla PJAK-HRK güçlerinin ilan ettiği çatışmasızlık pozisyonu, ateşkes süreci 2012 yılı boyunca da devam etti. Dahası bölgesel düzeydeki çelişki ve çatışmalar ortamında İran ve Irak sahası bizim taktik düzeyde politika yürütmemiz açısından elverişli bir alan haline geldi. Hem Kuzey'deki Devrimci Halk Savaşı direnişinin bu düzeyde gelişmesinde hem de Batı Kürdistan'daki 19 Temmuz devriminin gerçekleşmesinde İran ve

Doğu Kürdistan'da yürüttüğümüz bu politik duruş önemli etkide bulundu. Şunu da bilmek gerekmektedir: Doğudaki çatışmasızlığı aslında biz yürütmüyoruz. İran politikaları, çıkarları onu gerektirdiği için böyle bir durumu yürütme şansımız oldu. Bu da önemliydi. Kürdistan'ın iki parçasında yürütülen mücadeleler açısından destek vericiydi. Çatışmasızlık durumunun yarattığı böyle bir durumu değerlendirmeye çalıştık.

Bu yaklaşımlar AKP hükümetine yönelik yürüttüğümüz mücadelede gerçekten de politik olarak bizi güçlendirdi. AKP'yi zorlayan, zayıflatan bir etkide bulundu. Birçok gücün PKK direnişine dayalı politika geliştirme ihtimali Türkiye devletini, AKP hükümetini ciddi bir korku ve kaygı içine soktu. Mevcut entegre strateji adı altındaki söylemlerin ve yönelimlerin bir de bu boyutu bulunmaktadır. Entegre stratejisi ve diplomatik boyutuyla bizi bölgesel ve uluslararası alanda daha fazla tecrit etmeyi hedefliyor. Taktik düzeyde de olsa birçok güçle ilişki ve dayanışma içine girmemizi boşa çıkartmaya, önünü almaya çalışıyor. Bu konuda belirli düzeyde başarılı oldukları da kesindir. Nitekim eylülden itibaren AKP'nin geliştirdiği yeni politikalar 2012 yılı boyunca bölgesel alanda gelişme eğilimi gösteren birçok ilişki ve dayanışmaya sekte vurdu, önünü aldı. Bu anlamda geliştirmek istediğimiz ilişkilerde daraltıcı etki yaptı. AKP taktikleri, politik manevraları hiç sonuç vermiyor, etkili olmuyor demek, öyle sanmak büyük yanılgı olur. Eğer bunlar zamanında görülüp boşa çıkartmak için gerekli karşı politikalar geliştirilip pratikte hayata geçirilmezse bizim açımızdan olumsuz kalıcı etkiler de bırakabilir. Biz Ortadoğu'daki durumdan, İran-Irak'taki durumdan yararlanarak AKP'yi tecrit etme ve onun üzerinden Devrimci Halk Savaşı hamlemizi geliştirip daha sonuç alıcı kılmaya çalıştık. Yılın önemli bir sürecinde etkili de olduk. AKP politika değişikliğiyle bu etkinliğimizi zayıflatmaya, mevcut durumu tersine çevirmeye çalıştı. İran ve Irak'taki gelişmelere de bu çerçevede anlam vermek gerekmektedir. Bu bakımdan 2013 yılına ilişkin politik duruşumuzu daha doğru, gerçekçi ele alalım, daha iyi uygulayalım. Başka türlü yaklaşırsak mücadelede sonuç alıcı olamayız.

KDP yanlışta ısrar ediyor

Irak'taki durum, Güney Kürdistan'daki durum da yalnız başına ele alınamaz düzeydedir. İran ve Türkiye'deki siyasal durumdan da etkilenmektedir. Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmeler 2012 yılında tamamen bu alanlarda yürütülen mücadele ve gelişen siyasal durumlara bağlı ortaya çıktı. Aslında kendi iç durumları politik pozisyonlarını etkileyecek konumda değildi. Esas olan Kuzey'de, Batı'da, İran'da yaşanan mücadeleler, gelişmelerin etkisine göre hareket ettiklerini görmek ve anlamak gerekmektedir. Dikkat edilirse Kuzey ve Batı'daki gelişmeler Güney Kürdistan yönetimini, özellikle KDP'yi politik olarak oldukça daralttı, etkisiz hale getirdi. Hatta halkın ulusal demokratik gelişmeleriyle ters düşer bir konuma düşürdü. Bunu gidermek için Bağdat yönetimiyle zaman zaman gerginlikler ortaya çıkarmaktadır. Aynı durum Bağdat yönetimi açısından da geçerlidir. Bağdat da Şam ve Tahran yönetimlerinin etkisi altında hareket etmektedir. Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmelerin bölgesel çatışmayla bu düzeyde bağı bulunmaktadır. Bu tutumu göstermesine neden olan iç etkenleri de bulunmaktadır. Hem Maliki yönetiminin, hem de Hewler yönetiminin muhalifleri etkisiz kılıp varlıklarını sürdürebilmeleri için gerginlik yaratmayı gerektiriyor. Diğer yandan bu gerginliğin yaratılmasının ekonomik, ticari boyutları da bulunmaktadır. Petrol satımıyla ilgili olduğu da çokça yansımıştır. Dolayısıyla bu yönlü politika sürdürmelerinin nedeni tek boyutlu değildir. İç etkenler kadar bölgesel mücadele de Irak'taki ve Güney Kürdistan'daki politik askeri hareketlenme üzerinde büyük etkileri olmuştur.

Zaman zaman Güney Kürdistan yönetimi adeta parçalanır duruma da geldi. Çünkü küresel kutuplaşma, onun bölgesel plana yayılması konjonktüre bağlı olan bu yönetimin içinde yer alan çeşitli güçleri de karşı karşıya getirdi. KDP bir kutuba, YNK bir kutba dayanır duruma geldi. Öyle anlar geldi ki neredeyse birlik parçalanacak bir hal aldı. Çünkü onlar öz güçleriyle politika yürütmüyorlar, bağımsız bir politik duruşta değiller. Tamamen konjonktüre göre dış ve bölgesel güçlerin konumuna göre politik konum alıyorlar. Bu parçalanma da Bağdat-Hewler gerginliği üzerinden kısmen giderilmeye çalışıldı.

Celal Talabani'nin hastalanması durumunun da Güney Kürdistan ve Irak'taki dengeleri etkileyeceğini göstermektedir. Talabani kişiliği Güney Kürdistan'daki ve Irak'taki mevcut sistemin yürütülmesinde temel bir denge konumundadır. Şimdi bu dengenin ortadan kalkması Irak'ta ve Güney Kürdistan'daki siyasi duruş ve yönetim yapılanmasında da bir değişimi, dalgalanmayı gündeme getireceği gözükmektedir. Yeni süreç açısından Irak ve Güney Kürdistan'ın bir de böyle bir karakteri vardır. Federasyon nasıl şekillenecek? Çünkü Cumhurbaşkanı olarak Talabani o birliği sağlayan, ayakta tutan konumdadır. Diğer yandan KDP-YNK ittifakına dayalı Güney Kürdistan yönetimi nasıl devam edecek? Her şeyden önce YNK varlığını ve birliğini nasıl devam ettirecek? KDP ile ilişkileri, Goran hareketiyle ilişkileri nasıl şekillenecek? Bütün bunlar önemli sorular. Bu sorular çerçevesinde Güney Kürdistan'ın önümüzdeki süreçte daha dalgalı, hareketli olacağı görülmektedir. Bu gerçeği görerek Güney Kürdistan'daki, Irak'taki duruma karşı yaklaşım içinde olmak gerekmektedir. Böyle bir durum bazı bakımlardan zayıflık gibi görünse de Güney'de yeni dinamiklerin ortaya çıkması, yönetim yapılanmasının daha çok demokratikleşme yönünde gelişmesine de fırsat ve imkan sunacaktır. Bütün demokrasi güçlerinin bu durumu değerlendirerek Güney'de demokratikleşmeyi geliştirecek, sağlayacak bir yeniden yapılanmayı adım adım gerçekleştirmeye yönelmeleri önemlidir. Ulusal demokratik çizgi, özgürlük çizgisi bunu gerektiriyor, bunu ifade ediyor.

2012 yılındaki kapsamlı mücadele ortamında YNK Kuzey ve Batı Kürdistan'daki gelişmelere karşı daha olumlu bir tutum içinde oldu. Yeterli olmasa da yanlış ve hatalı, karşıt bir tutum içinde olmadı. Hatta belli bir desteği de oldu. Fakat KDP'nin tutumu gelişmelere ters ve karşıt, dolayısıyla zarar verici konumda oldu. AKP ile ilişkileri Kuzey ve Batı Kürdistan'daki özgürlük mücadelesine ciddi zarar verici durumdadır. Diğer yandan Batı Kürdistan'a yönelik yaklaşımı, Batı Kürdistan'daki siyasi hareketlerin birliğini engellemeye ve iradelerini kırmaya dönük egemen, hakimiyetçi tutumu yine genel Kürdistan özgürlük hareketine olduğu kadar, Batı Kürdistan devrimine de çok olumsuz bir biçimde yansıdı. Bu tutumunu sınırları kapatma ve Batı Kürdistan üzerinde ambargo uygulanmasına kadar da götürdü. Bunda çeşitli etkenlerin rolü var. İlkel milliyetçi egemen anlayışının Kürtlüğü sadece kendi etkisinde saymasının payı var. Türkiye gibi güçlerin, Batı Kürdistan'daki, Kuzey Kürdistan'daki KDP uzantılarının, tahriklerinin payı var. Özellikle KDP ile ilişkili Batı Kürdistan'daki siyasi güçler çok zayıf duruma düştüler. Hazırlıksız olduklarından gelişen mücadele onları çok geride bıraktı, etkisiz hale getirdi. Bu nedenle KDP'ye dayanarak etkili olmak istiyorlar. Bunun için de KDP'yi tahrik ediyorlar. ABD ve Avrupa Kürdistan'da PKK siyasetinin, Önder Apo'nun görüşlerinin etkili olduğu bir siyasi gelişmenin değil de, KDP siyasetinin etkili olmasını istiyor. Ne var ki gelişmeler onların isteği doğrultusunda olmuyor. Batı Kürdistan'daki gelişme ABD'yi de adeta uykudan uyandırdı. Öyle anlaşılıyor ki Güney Kürdistan'da KDP'yi yönetim yaptıktan sonra bütün Kürdistan'da etkinlik kurduğunu sanıyorlardı. Batı'daki gelişmeler farklı olunca durumun böyle olmadığını anladılar. Bu nedenle şimdi KDP'yi Batı'da da diğer parçalarda da etkili olmaya teşvik ediyor, yöneltiyorlar. Böyle bir baskı, yönlendirme dış siyaset açısından da vardır. Bütün bunların etkisi KDP'yi mevcut politikalar içinde tutuyor. Bu politikalarıyla demokratik özgürlükçü bir konumda olmadığı gibi ulusal milliyetçi bir çizgide bile değildir. Çok ilkel milliyetçi, çok çıkarcı bir duruş ve çizgi temsil ettiğini herkes görüyor. KDP mevcut gelişmelerin kendini daraltmış olmasından ve böyle görünmekten de çok rahatsız durumdadır.

KDP ve etkisindeki çevreler AKP oyunlarına alet oluyorlar

Bunu aşmak için AKP'nin bazı tavizler vermesini, Kuzey'de siyasi çözüm arayışlarının gelişmesini istiyorlar. Bu yönlü çabaları var. Nitekim arabulucu olmaya hazırız diye açıklamalar da yaptılar. Türk basınına göre AKP-KDP arasında bu yönlü görüşmeler, tartışmalar da yapılmaktadır. Artık ne düzeydedir, gerçekten yapılıyor mu, hangi sonuçlar çıkıyor bilinmemektedir. Basın, görüşmelerin yapıldığı, hatta sonuca gittiği yönünde propaganda da ediyor. Bu bakımdan KDP umudunu AKP'nin inkar ve imha politikası yürütmekten vazgeçerek Kürt gerçeğini biraz kabul eder hale gelmesine bağlamış durumdadır. Öyle olursa, kendi etkinliğinin artacağını, en azından mevcut daralma ve tecrit durumunun ortadan kalkacağını düşünüyor. Fakat bu yaklaşımları AKP'yi herhangi bir yeni zihniyet ve politikaya ulaştırmış değildir. Tersine mevcut haliyle bu yaklaşımları AKP'nin hem Kuzey'de yürüttüğü inkar ve imha savaşına hem de Batı Kürdistan'ı tehdit etme durumuna destek olmakta ve güç vermektedir. Bu açıdan KDP'nin Batı Kürdistan politikaları kısmen teşhir oldu. Kuzey politikalarının da teşhir edilmesi gerekmektedir.

KDP'nin AKP'ye verdiği desteğin Kuzey Kürdistan'daki halkın çıkarlarına ve özgürlük mücadelesine zarar verdiğini, buna hakkının olmadığını ortaya koymak ve teşhir etmek gerekli hale gelmiştir. Bu durumun bir ekonomik çıkar, ticaret gereği olarak ifade edilmesi doğru değildir. Komşuluk ilişkileriyle izah edilecek bir durum da değildir. Aslında Türkiye Güney Kürdistan'a daha çok muhtaçtır. Güney Kürdistan Türkiye'ye o kadar muhtaç değildir. Geçmişte belki KDP'nin muhtaç olma durumu vardı, aynı durumun sanki şimdi de yaşanıyormuş gibi gösterilmeye çalışılması gerçekçi değildir. Bu tür gerekçeler Kürt kamuoyunu aldatmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Bu bakımdan da KDP'nin çok dar, ilkel milliyetçi, ekonomik çıkarcı politikalarının teşhiri, eleştirisi gerekiyor. Kuşkusuz bu teşhir genel bir karşıtlık, çelişki ve mücadeleye dönüştürülmemelidir. KDP'nin ideolojik politik duruşunu, özellikle de parçalar üzerindeki pratiğe yansıma durumunu eleştirmek temelinde doğruya çekmeye çalışmak hedeflenmelidir. AKP hükümetinin ve Türk devletinin soykırımcı emel ve niyetlerini KDP yöneticilerine, üyelerine, çevrelerine, başta Güney Kürdistan olmak üzere tüm Kürdistan halkına anlatmak için yoğun ve ısrarlı bir çaba içinde olmak önemlidir. Çünkü politik oligarşi bu çevreleri yanıltıyor. Biraz da dar ekonomik çıkarlar gözlerini karartıyor, ileriyi göremiyorlar. Güncel politikaya, çıkarlara hapsolmuş durumdalar. AKP'nin ekonomik çıkar vermesi, ayrı devlet olmanızı da kabul ederiz gibi söylemler geliştirmesi, Batı'da da siz etkili olun, biz kabul ederiz demesi KDP yönetiminin kendini kandırmasına ve bu tutumu göstermesine zemin sunuyor. Halbuki AKP hükümeti bütün bunların hepsini PKK'ye karşı yürüttüğü özel savaş konseptinin bir parçası, uygulaması olarak geliştirmektedir.

Eğer PKK'ye karşı bu özel savaş etkili olursa ardından KDP'nin yok edilmesi gelecektir. Çünkü AKP de Türk devleti de inkar ve imha zihniyetini tümüyle aşmış değildir. İnkar ve imha politikası esas olarak sürmektedir. Bu politika ve zihniyette gedikler açıldı, teşhir edildi, zayıflatıldı, ama hala ısrar var. TC devleti AKP eliyle daha örtülü ve sinsi bir inkar ve imha sistemi tesis etmeye çalışıyor. Kürt'ten söz ederek halk varlığını inkar edip kültürel soykırımı tamamlama politikası izliyor. Bu bakımdan AKP'nin izlediği politika ve Kürt politikası Ergenekoncu politikaya göre daha tehlikeli, daha sinsi, daha gizlidir. Özünde bir fark yoktur. Önceki politikalar gibi Kürt inkarı ve imhası hedefleniyor. Ergenekoncular bunu açıktan hem söylüyorlar hem yapıyorlardı, sözleriyle eylemleri birdi. AKP ikiyüzlüce yapıyor; sözü ayrı, pratiği ayrıdır. Demagoji yapıyor, aldatılıcılık yapıyor. Dolayısıyla AKP politikalarının içerdiği tehlikenin görülmesi daha zordur. KDP çevreleri de ya bu politikayı görmüyor ya da güncel çıkarlara çok boğuldukları için görmek istemiyorlar. KDP'nin mevcut politik duruşu ise Kürt toplumunun çeşitli çevreleri üzerinde etkili oluyor. Bu çevrelerin AKP oyunlarına alet olmasına yol açıyor. Bu çok zararlıdır ve tehlikelidir. Sadece Kuzey Kürdistan açısından değil, tüm Kürdistan parçaları açısından tehlikeli bir politika içindedir. Bizce böyle bir zarar vermeden KDP kendisini bu politikadan kurtarmalıdır. Ya da KDP bu politikadan kurtarılmalıdır. Bu çerçevede ulusal demokratik birlik, ilişki, ulusal kongre ya da konferansı gerçekleştirme noktasında ilişkiler sürdürülse de esas olarak zarar veren politik duruşları teşhir etmek, zararını ortadan kaldırmak, mümkünse doğruya çekerek bir ulusal demokratik birliğin önünü açma çalışması yürütülmelidir. Bunu gerçekleştirmek açısından ulusal kongre ya da konferansın toplanması önemliydi. Birçok çevre 2011'de de, 2012'de de topluma bu konuda güvence verdi. Ancak KDP'nin Türkiye ilişkileri ve yanlış politikalarından dolayı bunun gerçekleşme imkanı olmadı. Nitekim yönetimimiz 2012 güzünde bunun çok gündemde olmadığını, önemli olanın çatışmasızlık ve ilişki, dayanışma konumunu sürdürebilmek olduğunu açıkladı. Mevcut düzeyde de ilişkiler bu biçimde sürüyor ve gerçekçi yaklaşım bunu görmeyi ve sürdürmeyi gerektiriyor.

Bir bütün olarak politik askeri durum 2012'de önemli bir savaş ve mücadele gerçeğini, devrim gerçeğini ifade etti. Kuzey Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı direnişi yaşandı. Batı Kürdistan'da 19 Temmuz özgürlük devrimi gerçekleşti. Güney ve Doğu Kürdistan, yine yurtdışındaki Kürtler bu çerçevede konumlandılar ve oldukça hareketli ve etkili oldular. 2013 yılının bundan çok daha karmaşık, çok yönlü bir siyasi ve askeri mücadeleye sahne olacağı şimdiden belli olmuştur. Hem küresel güçlerin yaklaşımı, hem bölgesel güçlerin yaklaşımı ve Kürdistan'da yaşanan mücadelenin konumu değerlendirilip dikkate alındığında 2013 yılında daha karmaşık, daha derinlikli, daha çok yönlü bir siyasi askeri mücadele gelişecektir. Bu bakımdan 2013'ün daha büyük savaşların, siyasi mücadelelerin, devrimci adımların, hamlelerin yaşanacağı bir yıl olacağını değerlendirmek, ifade etmek yanlış değildir. Böyle bir mücadelede sonuç alıcı olmak, başarılı olabilmek, çeşitli güçlerin, küresel, bölgesel ve yerel güçlerin konumlarını, güçlerini, ideolojik politik yönelimlerini daha gerçekçi ve doğru bir biçimde tespit etmeyi ve buna göre hazırlıklı olup zamanında doğru tarz ve taktiklerle etkili bir mücadele yürütmeyi gerektirmektedir. Böyle bir konumda olduğu müddetçe Kürdistan özgürlük hareketinin 2013 yılında başta Batı ve Kuzey Kürdistan olmak üzere Kürdistan genelinde politik ve pratik mücadeleyi daha fazla geliştirip Kürt sorununun çözümünü daha fazla ilerleteceği açıktır. Her ne kadar 2012'de daha ileri sonuçlar hedeflenebilecekken bunun tümünü gerçekleştirememiş olsa da 2012'de yaptığı hamleler, sağladığı kazanımlarla 2013 yılına en aktif, en etkili bir güç olarak Kürdistan özgürlük hareketi girmektedir. Kürtlerin, Kürt halkının bölgesel konumu, bölge mücadelesi üzerindeki etkinlik düzeyi daha çok arttığı gibi, Kürdistan temsili bakımından da PKK'nin rolü, etkinliği çok daha artmış bir durumda bulunmaktadır. 2011'de, 2012 başında mevcut mücadeleye, savaşa anlam veremeyen, karşıt olan güçler bile 2012 sonu itibariyle PKK'nin 2011 ve 2012 yılında sağlanan, yürütülen mücadeleyle çok daha güçlü, etkili hale geldiğini, Kürt toplumunu temsilde en öne çıkan güç olduğu gibi, bölgenin de en aktif politik ve askeri güçlerinden birisi konumuna geldiğini teslim ediyorlar. Bunları sadece biz söylemiyoruz dost düşman herkes görüp ifade etmektedir.

Bu konumu sürdürmek, ilerletip başarıya götürmek kendiliğinden olmayacaktır. Bir kere 2012'nin derslerini çıkartmayı ve özümsemeyi, ikincisi, 2013 yılında çeşitli güçlerin politikalarını, askeri durumlarını doğru değerlendirmeyi; üçüncüsü, buna bağlı olarak doğru politikalar, taktikler tespit etmeyi gerektiriyor. Dördüncü olarak da doğru tarz ve taktiklerle bu politikaları hayata geçirmek, etkili bir pratik mücadeleye dönüştürmek gerekmektedir. Bu anlamda devrimci, girişken, ama son derece örgütlü, tedbirli, ölçülü olarak direnişçi, hamleci olmak sonucu belirleyecektir. Önder Apo'nun öngördüğü devrim, böyle bir devrimden çekinme, korkma değil de, onu başarıyla hayata geçiren, gerçekleştiren bir öncü hareket, kadro haline gelmekle mümkündür. Bu da tabii ki her şeyden önce parti öncülüğünün, örgütlülüğünün, kadro yapısının süreci doğru anlamasını, kendisini doğru mevzilendirerek öncülük görevlerini başarıyla yerine getirmesini zorunlu kılmaktadır. Buna dayalı olarak halkın örgütlendirilip serhildana çekilmesini, gerillanın hata ve eksikliklerini de aşarak modern gerillacılık temelinde Devrimci Halk Savaşı taktiklerini çok etkili, başarılı ve sonuç alıcı uygular bir konuma gelmesini gerektirmektedir. Eğer bunlar sağlanırsa 2013 yılı büyük bir zafer yılı olur. O halde zafer aslında partinin duruşuna, kadronun duruşuna, öncülüğün sürükleyiciliğine bağlıdır. Yine hareketimizin ideolojik politik çizgisini ve güncel politikalarını doğru ve yeterli bir biçimde anlayarak başarı temelinde, zafere inanç temelinde hayata geçirmeye, pratikleştirmeye bağlıdır. Bu da 2012 pratiğini daha doğru değerlendirmesi, derslerini daha doğru çıkartması, eleştir özeleştiri sorgulamasından geçirerek parti öncülüğünün, yönetim ve kadro düzeyinin kendisini düzeltmesi ve yenilemesiyle mümkündür.

Hakikat aşktır aşk özgür yaşamdır

“Hakikat, esasta çağlar boyunca gelişen toplumsal anlamın insan bilincine çıkmış halidir. Kendini mitolojik, dinsel, felsefi, sanatsal ve bilimsel yollarla ifadeye kavuşturma işine hakikati araştırma, dile getirme işi diyebiliriz. Toplumlar sadece hakikat örgüsü değildirler, aynı zamanda açıklama gücüdürler. Hakikatini açıklayamamak en ağır kölelik, asimilasyon ve soykırım durumunu ifade eder ki, bu da bir nevi varoluştan kopma ve gerçeklik olmaktan çıkma durumuna düşmek demektir. Hakikatsiz toplum, hatta birey anlamsız kılınmış, başka öznelerin hakikati içinde erimiş ve kimliğini yitirmiş varlık anlamına gelmiş, daha doğrusu anlamsızlaşmış varlık haline uğramış demektir. Bu durumda anlamla hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır. Anlam bir nevi hakikatin potansiyelidir. Bu potansiyel dile geldikçe, özgürce konuşulup yapılandırıldıkça hakikat haline erişilmiş olacaktır.”

Henüz doğal toplum sürecinde insanın ilk toplumsallaşmasına baktığımızda belli bir anlam düzeyi vardır. Doğal toplumda yaşamı sürdürmek için topluluk (25-30 kişilik) şeklinde bir arada bulunmak zorundadırlar. Çoğalma, beslenme ve savunma o dönem topluluklarının en temel kaygılarıdır denilebilir. Bu yaşam tarzında en güçlü anlam; ‘topluluk ruhu’dur. Bu ruh hakikatin ta kendisidir. Bu topluluklar giderek uygun coğrafyalarda –ki en uygun coğrafya Toros-Zagros kavisidir– yerleşik yaşama (neolitik dönem) geçerler. Yerleşik yaşama geçmeyle birlikte artık toplumsallaşmada daha niteliksel bir aşamaya geçilmiş olur. Ancak toplum tüm form ve süreçlerinde yaşam tarzı tamamıyla ahlaki ve politiktir.

Neolitik öncesi doğal toplum süreci boyunca –ki insanlığın tüm gelişim tarihinin % 98’lik bölümünü oluşturuyor– herhangi bir hakikat arayışçısı, arayışçılığı pek net görülmeyebilir. Yine de bu, hakikatin yaşanmadığı anlamına gelmiyor. Hakikat yaşanıyor. Hakikat doğal toplumun, yani ahlaki ve politik toplumun içindedir. Sorgulama yoktur ama yaşanıyor, hakikat arayışı yoktur ama hakikatin kendisi vardır. Egemenlikçi mantık yoktur, tamamen dayanışma vardır. Çok daha önemlisi, hayatın asıl gövdesini oluşturan kadının topluma güven verişi vardır. İşte bu gerçeklik insanlığın hakikatidir.

Burada üzerinde durulması gereken: Hakikatten ne zaman sapıldı? Hakikatten ne zaman uzaklaşıldı? Kimler insanlığı hakikatten uzaklaştırdı? İnsanlığın zihniyetine ilk tecavüz nasıl yapıldı? Düşünce tarzına nasıl müdahale edildi? Farklı bir zihniyet nasıl oluştu? Tüm bunlar nasıl ortaya çıkıyor, kim bunu yaratıyor, kaynağında ne var? Bunların çok derinlikli sorgulanması gerekiyor. Önderlik, hiyerarşinin oluşumunu ve devletçi topluma geçişle birlikte başlayan dönemi yalana dayalı toplum sistemi olarak tanımlıyor. Doğruluk hakikatin içinde olduğuna göre yalan hakikatin dışındadır, onun tersidir, hakikatle çelişir.

İnsan hakikati ararken yöntemi bulur

İnsan hakikati ararken, yine yaşam sorunlarını formüle edince yöntemi bulur. Yaşamdaki birçok soruya cevap vermek için çalışıldığında bir yöntem oluşur. Eğer hedef yaşamın anlamına varmaksa, yöntem buna aracılık etmelidir. Sorulan sorular ve verilen cevaplara göre yöntem mitolojik midir, dinsel midir, bilimsel midir açığa çıkar. İlk insanlar da evrene, doğaya, insana ilişkin soru soruyorlardı.

Hakikat rejimine girişte Önderlik yöntemi tanımlamakla başlıyor: *“Kavram olarak yöntem, amaçlara ilişkin en kestirmeden sonuca götüren yol, alışkanlık, sağduyulu yaklaşım biçimlerini anlatır. Hangi yolun hedefe en doğru biçimde ve kestirmeden götüreceği netleştiğinde yöntem tutturulmuş demektir. Yöntemin olumlu yanı denenmiş olması ve sonuç vermesindeki başarısıdır. Uzun denemelerden sonra belirlenmesi, ilgili yol alıcıları için vazgeçilmezdir. Mürit mürşit ilişkisini çağrıştırır.”*

Açıklayıcı bir tanımdan sonra hakikati açıklama yöntemleri sorgulayıcı bir tarzda ele alınıyor. Önderliğin hakikati açıklama yöntemlerine geçmeden önce neden yöntem geliştirmeye ihtiyaç duyduğunu sorgulamakta fayda vardır. Çünkü baktığımızda devletçi uygarlık tarihi boyunca gelişen bütün sistemler ve düşünce yapıları hakikati açıklamaya çalıştıklarını hatta hakikat rejiminin kendisi olduklarını iddia ederler. Önderlik pekala bunlara riayet edebilir, hatta bu sistemlere karşıt geliştirilen herhangi bir düşünce akımı (din, felsefe, anarşizm, postmodernizm, vd) içerisinde, tarafında yer alabilirdi. Verili, kurulu düzende bunun için yerince materyal ya da sistem karşıtı argüman, literatür de vardı denilebilir. Fakat kendisini bunların hepsini büyük bir özen ve titizlikle araştırmaya, sorgulamaya ve aşmaya götüren düşünce sistematiği neydi?

Hakikate götüren özellik: Kuşkuculuk

Önderliğin temel karakteristik özelliklerinden en başta geleninin ‘kuşkucu kişilik yapısı’ olduğunu görüyoruz. Önderliğimiz hiçbir zaman verili ve kurulu olanla yetinmez. Her zaman bir arayış içerisindedir. En büyük farkı arayışındaki ısrarıdır. Ondaki süreklilik, vazgeçmemesidir. Doğruyu bulmayana kadar rahat etmeyen özelliğidir. Doğruluğuna inanmadığı, kanaat getirmediği, kuşku götürür değerlerle uzun süre yaşayamaz. Arayışının devamında, bir yerlerde o değerlerin pek de doğruyu ifade etmeyen değerler olduğu açığa çıkar.

Bu özelliği ta çocukluktan itibaren gelişme göstermektedir. Annesinin onu dahil etmeye çalıştığı toplumsallığa karşı 7 yaşından itibaren kuşkuyla yaklaşır. O toplumsallığı reddeder. Çocukların zihniyet yapısı hepten doğal toplum insanı gibidir. Meraklıdır, sürekli sorar, yeniyi arar, keşfeder, saf ve temizdir, doğayla iç içedir. Halen devletçi uygarlığın dincilik, cinsiyetçilik, milliyetçilik vb zihniyet kalıplarına girmemiş, etkilenmemiştir. Hele de köy yaşamında bu özellikler daha net görülmektedir. Önderliğin çocukluk aşaması da böyle bir zihniyetle örülmüştür. Doğal toplum insanının özelliklerinde ısrar vardır. Kendi toplumsallığını kendi arkadaşlarıyla kurma iddiasındadır. Kendi çocukluk oyunlarında toplumsallığı denemeye başlar. Bu açıdan çarpıcı bir yönelimdir. Toplumda kız çocuklarının erkek çocuklarla oynamasına izin verilmez. Ama Önderlik öyle yapmaz, çocukluk oyunlarına kız çocuklarını katar. Bir diğeri de çocuklar kan davalarında karşı ailenin çocuklarına hep kin ve öfkeyle büyütülür. Ama Önderliğin en başta ilişki kurduğu; düşman ailenin çocuğu olan Hamza arkadaştır. Anlaşılıyor ki verili yasalara, toplumsallığa karşı çıkış yaşanıyor. Ama kendi yasalarını koyuyor.

Sonrasında sürekli; *“çocukluk hayallerime ihanet etmeyecektim”* der. Yaşam ya özgür olacak ya da hiç olmayacaktı. Hakikat budur; özgür yaşamdır. Özgür yaşam nasıl kurulacaktı? Hangi yaşam modeli, hangi yaşam tarzı, hangi toplumsal yaşam modeli özgür yaşamı mümkün kılabilir? Önemli olan budur. Eğilim yine son derece gerçekçidir. Önderliğin düşüncesi şu: Aradığım yaşamı bir türlü bulamıyorum. Bir yerlerde bir yanlışlık vardı, ama nerede? Doğru olmadan yaşanılamayacağına göre doğru nerede bulunacaktır? Şunu net biliyoruz ki: Önderliğin bütün arayışı, yaşamı ‘özgür ve mümkün’ kılan doğrunun arayışıdır. Önderlik hep bunun peşinde koşar.

Tabii ki Önderlik mevcut toplumsallık biçimine katılmıyor. Toplumda yolunda gitmeyen bir şeyler vardır ve bunun bir çözümü olmalıdır. Dine gelişen ilgisi özünde hep bu arayışın sonucudur. Onu en çok çeken dindeki ahlaki kurallardır aslında. Dinden öğrendiklerini yaşama katma çabasına girişir. Bunu Özgürlük Sosyolojisi savunmasında *“Uyanan bilincin asla pratikten kopmaması”* şeklinde yorumlar. Bu konuda olağanüstü paylaşımcı bir karakter oluşumu çok erkenden kişilikte kendini gösterir. Daha ilkokuldayken komşu Cibin köyüne okula yaya giderken ezberlediği dualarla arkadaşlarına imamlık yapar. Bir oyun gibi, ama ciddi yapar. *“Öğrendiğin şey zor ve önemlidir; o halde mutlaka paylaş! Belli ki burada ciddi bir ahlak ilkesi ile tanışmış oluyordum.”*

Arayışlar sorgulayarak devam eder. Kentle barışık bir kişilik değildir. Lise yıllarında ‘sen benim hiç doğmayan çocuğumsun’ başlıklı bir makale yazar. Burada aslında aranan şey özgürlüktür ki o da doğmamıştır. Önderlik Ankara’dayken de öyle bir toplum içinde aradığını bulamamıştır. Önderliğin yaşadığı bunalım gittikçe derinleşmektedir. Başından itibaren, kuşkucu yaşam karakteri nedeniyle içine girdiği süreçte yaşadığı durum hep bir ruhsal gerilim, bir bunalım ve krizli kişilik durumudur.

Sosyalizmle ilk tanışmasında zaten *“Muhammed kaybetti, Marks kazandı”* derken de sorgulamanın vardığı düzeyi ifade ediyor. Ama orada Önderliğin çok önemli bir belirlemesi var; *“ben ne yaptım, bir dogmatik tarzdan bir başka dogmatik tarza geçiş yaptım. Bağlandığım ideolojik zihniyeti çözerek aşmak yerine başka bir zihniyeti benimseme tutumu içine girdim”* diyor. Bir sistem çözümlenir, aşılır, yeni bir sistemin temelleri de öyle atılır. Ama ortada olan gerçeklik böyle değildir. Bir dogmatik zihniyetten bir başka dogmatik zihniyete geçiştir. Yeni şey kendisini bilimsel sosyalizm olarak adlandırsa da dogmatizmden pek de uzak değildir. Ondaki determinist yan dindeki kadercilikle doğrudan bağlantılıdır.

Önderlik, kuşkuculuğun kişiliğine en büyük katkısının ‘hakikat’i kolayca bulamayacağına dair verdiği ders olduğunu belirtir.

Sorunsallaştırma

Önderliği hakikate götüren adımlardan biri de ‘sorunsallaştırma’dır. Günümüze kadar her şeyi sorunsallaştırmanın, Ortadoğu toplum geleneğinde halen çok güçlü olan dogmatik düşünce tarzından kopuş yapma gücünü kazandırdığı kanısındadır.

Doğu’nun inanç temelli düşünce yeteneği ile Batı’nın sorgulayıcı temelli düşünce gücünü mukayese ederek yerini belirlemeye çalışır. Fakat her iki yanda da kendine yer bulamaz. Düşüncenin böyle olması, doğal olarak yaşamının da gün geçtikçe bunlarla arasındaki kopukluğu derinleştirerek devam eder.

İnanç veya sorgulayıcı düşünce olarak sunulanlar kendisini hiç tatmin etmez. Temel eleştiri; toplumsal sorunun büyümesinde bu düşüncelerin sorumluluğunun önemli olduğudur. Bu da Doğu’nun inanç sistematiğiyle Batı’nın rasyonel sistematiği üzerine eleştirel duruşa gereksinim gösterir ve bu konuda cesaret alır. *“Büyük düşünce maratonundaki çılgınca koşunun tahrip gücünün kapitalist modernite olduğunu adamakıllı fark edince durdum. Artık son dört yüzyılın (kapitalist dünya sistemin) tanrılarını parçalamak, çok gariptir ki, beni Urfalı Hz. İbrahim’in çıkışındaki ‘put kırıcılığı’nın verdiği sevince benzer bir duygu gücüne taşıdı. Hem kuşkuculuğumu rahatlıkla kontrol altına alabiliyor, hem de peşinde koştuğum ‘hakikat’lerimle tatminkar randevular sağlayabiliyordum.”*

Ne arayacaksan kendinde ara

“İnsan aklının en yetkin özelliğinin hakikati arama ve inşa etme gücünde olduğuna inanıyorum.”

Denir ki ‘tanrı kendini gözlemek için evreni yarattı.’ Evren de kendisini tanımlamak, kendisinin farkına varabilmek için insan denen oluşuma doğru gider. Öyleyse insan olgusu üzerinde durmak, gerçekliği insanda aramak hiç de yanlış değildir. Bu yüzden Önderlik hakikati kendinde arar. Ne arayacaksan kendinde ara diyor. Yani kendinde çözdüğün zaman ile işe başlıyor. İnsandan daha yetkin bir doğa düşünülemez. Hakikat arayışçılığında insan temel bilgi öznesidir. İnsan, tüm bilmelerin hatta evrensel bilmelerin sentezidir. Anlam gücüdür. İnsanı tanımak, kendini bilmek ve kendi potansiyelinin farkına varmaktır. Kendisinde evreni çözüyor, sistemi çözüyor. İnsanı esas alıyor. Yöntem olarak her şeyi kendinden başlatır, kendisinde bir sonuca götürür, başarıya ulaştığı anda bunu uygulatır. Bunu sezgisellik ve anlam gücüyle yapar. İnsanı insan yapan özellik toplumsallığıdır. İnsan toplum olmadan insan olamaz.

Önderliğin en güçlü insan tanımı nasıldır, en güçlü insan kimdir? “Anlamın ve hissin yaşattığı insandır,” der. Maddi olguların ve güçlerin yaşattığı bir insan güçlü olamaz. En güçlü insan, güçlü duygularla yaşayan insandır. Bilinciyle yaşayan insandır. Onlara dayanarak yaşayan insandır. Önderliğe göre anlamak gerçekten de oluşmaktır. Anladığımız anda oluşuyoruz. Oluşmak, kendini yeni bir biçimde var etmektir. Artık yeni bir insansınız. Önderlik anlam ve duygu gücüne dayanarak yaşamak demektir.

“Devletçi uygarlık tarihi boyunca bütün inanç, düşünce, bilim ve bilgi sistemleri kendilerini hakikat rejimleri olarak sunmuşlardır. Başlangıç itibariyle bu uğurda her ne kadar olumlu rolleri olmuşsa da zamanla iktidarcı zihniyet sahiplerinin egemenliğine geçmiş ve yine toplumu, toplumsallığı ezmede bir araç rolünü oynamışlardır. Hatta toplumsal sorunların büyümesinde başrolün sahibi olmuşlardır”

Tarihin başlangıcında gizli olmak

Kendimizi tarihi olarak tanımlıyoruz. Önderlik *“biz tarihten başka neyiz ki!”*, der. Yani insan geçmişiyle insandır. Peki, o zaman geçmiş nereye dayanıyor? En azından primatlardan kopuşa kadar gidiyor. Tarihin başlangıcında gizli olmak. Toplumsallık aynı zamanda bir hafızadır, bellektir. Geçmiş demek toplumsallığın kendisi demektir. Toplumsallıktan kopan insan kendi geçmişinden de kopuyor. İnsanın hayalleri hep geçmişin içinden çıkar. Yani geçmişi olmayan hayal bile kuramaz. Onun için geçmişi olmayanın ütopyaları olamaz. O, günübirlik yaşar. Anlık yaşar. Önüne ne çıkarsa onu yaşar.

Önderlik Bir Halkı Savunmak aldı eserinde şöyle der; *“Günümüzün mezardan beter yapılarının içerisinden öncelikle ütopya ile çıkış yapılır.”* Derler ya; insan hayallerinin büyüklüğü ölçüsünde özgürdür. Ve bugünün hayali aslında yarının gerçeğidir. Kaldı ki kendi hayallerini de geleceğe ertelemeyeceksin. Önderlik bunu da reddetti. Önderlik hayal denen şeyi aslında proje olarak tanımladı. ‘Kürdistan’ın Demokratikleştirilmesi Projesi’ der, “hayali” demez. Proje uygulanmak için vardır. Somuttur, günlüktür. Demokratik toplumun inşası bir projedir. Her yerde, sistem nerede varsa karşısında bir toplum bulacak. Karşısında bir direniş bulacak. Yeni bir toplum inşa edeceksin. Önderliğin yaklaşımı budur.

“O halde daha da önem kazanan soru veya sorun şu olacaktır: Hakikati nerede ve nasıl bulmalıyız? Uygarlık sürecinde ahlaki ve politik toplum aşındırılıp sömürü ve iktidar tekelinin sıkı egemenliği altına alındığında, toplumsal hakikat yitirilmiş demektir. Yitirilen, ahlak ve politik değerlerle birlikte yitirilmiştir. Tekrar bulmak istiyorsan, kaybettiğin yerde arayacaksın. Yani uygarlık ve moderniteye karşı ahlaki ve politik toplumu, onun gerçekliğini arayacaksın, bulacaksın. Bununla da yetinmeyeceksin; tanınmaz hale getirilen varoluşunu yeniden inşa edeceksin. O zaman göreceksin ki, tarih boyunca kaybettiğin altın değerindeki bütün hakikatleri tek tek buluyorsun. Bu temelde daha mutlu olacaksın. Bunun da ahlaki ve politik toplumdan geçtiğini anlayacaksın.”

Önderlik doğruyu ararken nereye kadar uzandı? Burası çok büyük önem taşıyor, hakikat neredeydi, nerede buldu, onu? Cevabı, *“insanlığın geçmişi daha gerçektir, ben hakikati orada arayacağım, orada bulup yakalayacağım ve yeniden başlayacağım, gelecek bu çabaların işleyiş halinden başka bir şey değildir. Pratik olarak on bin yıl öncesine gidecek değilim, ama esas olan da o dünyada gizlidir.”* Tarihsellik ve gerçeklik, hakikat arasındaki bağ işte burada çok iyi görülüyor.

Bilgi ve hakikat arasında bir bağlantı vardır. Bu açıdan başlangıcı bilmek büyük önem taşıyor. Önderlik kendi başlangıcını bilemeyenlerin tarih bilgisi her türlü kötülüğün kaynağı olan cehaletin de temelidir der. Yani cehalet bilgi eksikliği değil, başlangıçtan kopuşla ilgili bir olaydır. Her hakikat oluşumu aslında kendi başlangıcı içerisinde gizlidir. Hakikati bu gerçeklik içerisinde aramak bizim açımızdan elbette çok çok daha derin bir anlam ifade ediyor.

Bu dünya kadın eksenli dünyadır. Onun sistemidir. Dolayısıyla insanlığı orada aramak, oradan tutup başlatmak, aynı zamanda kadının kendi kökleri ile buluşmasıdır. Onu yeni koşullarda yeniden inşa etmede denilebilir. Önderlik bazen şöyle de demiştir; neolitik toplumu, günümüzün bilimsel teknik gelişimi temelinde yeniden inşa etmek. Kadının neden öncü olarak belirlendiği çok rahatlıkla anlaşılabiliyor.

Hakikat rejimleri

Devletçi uygarlık tarihi boyunca bütün inanç, düşünce, bilim ve bilgi sistemleri kendilerini hakikat rejimleri olarak sunmuşlardır. Başlangıç itibariyle bu uğurda her ne kadar olumlu rolleri olmuşsa da zamanla iktidarcı zihniyet sahiplerinin egemenliğine geçmiş ve yine toplumu, toplumsallığı ezmede bir araç rolünü oynamışlardır. Hatta toplumsal sorunların büyümesinde başrolün sahibi olmuşlardır.

Bu noktada Önderlik, hakikat rejimleri olarak sunulan rejimleri yeniden ele almaktadır. Çünkü bulunduğumuz aşamada durmadan artan nüfus, kaynakların tükenişi, çevre yıkımı, sınırsız büyüyen toplumsal çatlaklar, çözülen ahlaki bağlar, yaşamın mekan ve zamandan kopuşu, büyük stresli ve büyüsünü, şiirselliğini yitirmiş yaşam, dünyayı çöle çevirecek nükleer silah yığınakları, sonu gelmeyen ve tüm toplumsal bünyeyi saran yeni savaş türleri hakikat rejimlerinin iflas ettiğini göstermektedir.

Hakikat rejimlerini ele alırken de yine bütün yöntemleri iç içe kullanıyor. Mitolojiyi, dini bir kenara atmıyor, olumlu yönlerini alıyor. Yine diyalektikte bazı yetersiz ve yanlış yaklaşımları aşıp, yenilikler getiriyor. Buradaki belirgin fark; Önderliğin yönteme dair geniş ve kapsayıcı yaklaşımıdır:

“Yöntem ve bilim sistematiğini kendimizle yeniden başlatmak gibi bir haddini bilmezlik içinde değiliz. Ama değinmeye çalıştığım tüm konularda bir şeylerin yanlış gittiğini ve bunun temelde paradigmasal olduğunu göstermeye çalıştım. Yorum ve gerçekleştirme çabalarımı ne yeni bir sistemin kökünden kuruluşu, ne de eleştirdiklerimin tümüyle (inkarcılık, nihilistik) reddi olarak görülmemesi gerektiğini önemle belirtiyorum.

…Kendi yorumumu HAKİKAT REJİMİ kavramı adı altında sunmak durumundayım. Bir alternatif yöntem arayışından ziyade, yanılgılarla yüklenmiş ve özgürlük değerinden uzaklaştırılmış yaşam sorunlarından çıkış yolu aranmaktadır. Şüphesiz insan toplumunda hakikat arayışçılığı hep olagelmiştir. Mitolojilerden dinlere, felsefeden günümüz bilimlerine kadar birçok seçenek bu arayışlara yanıt olarak belirmiştir. Yaşamı bu seçenekler dışında yaşamak düşünülmediği gibi, sorunlar yumağının yine bu seçeneklerden kaynaklandığı gibi bir ironi de inkar edilemez. Yani ne onsuz olunur, ne onunla olunur dilemması söz konusudur.”

Devletçi uygarlığın egemen erkek zihniyetiyle oluşturulan ya da saptırılan tarihi yeniden yorumlama ihtiyacı hisseder. Çünkü egemen zihniyetin tarihi toplumun, halkların tarihini yansıtmamaktadır. Sümer rahiplerinin eliyle oluşturulan ve günümüze kadar da aynı anlayışı taşıyan tarih yazımı hep aynı işlevi görmektedir: Tarihi kendinden başlatarak kendini özne kılmak, vazgeçilmezliğini kanıksatarak iktidarını kurumsallaştırmak ve halklara bu durumlarını bir kadermiş gibi benimsetmek. Zaten kendinden öncekileri, yani doğal toplumu hep ilkel, barbar, cahil, yönetilmesi gereken topluluklar olarak tanımlarlar. İşte bu zihniyeti sorgulamaya başlayan Önderlik ilk elden tarihin derinliklerine anlam vermeye çalışır.

Toplumun hafızası olan mitoloji

İlk yöntem olarak tüm olaylar ve anlayışlara ilişkin mitolojik yaklaşımı yeniden yorumlar. Mitolojiyi dar anlamda bir yöntem, hakikati açıklama metodu olarak ele alır. Egemenlerin mitolojiyi bir söylence, abartılı anlatımlardan oluşmuş masallarmış gibi tanımlamaları eleştiri konusudur. Mitolojinin arkasında canlı bir evren anlayışı vardır. Doğa canlı ve ruhlarla doludur. Bu çocuksu gibi görülse de gelinen aşamada bilimin ulaştığı sonuçlar doğayı böyle algılamanın çok doğru olduğunu ortaya koyuyor.

“Mitolojik yaklaşımın yaşamla bağlantısı kesinlikle çevreci, kaderden uzak, determinist olmayıp özgürlüğe açıktır. Doğallıkla uyumlu bu yaşam anlayışı, insan topluluklarını büyük dinler çağına kadar çok renkli ve coşkulu kılmıştır. Efsane, destan ve kutsallıklarla yüklü mitolojiler özellikle neolitik dönemin temel yaşam zihniyetidir. Söylencenin nesnelle çelişmesi, içeriğinde anlamlı yorumların geliştirilemeyeceği anlamına gelmez. Söylenceler (mitolojiler) üzerine anlam değeri hayli yüksek yorumlar yapılabilir. Tarih bu yönlü yorumlar dışında çok az kavranabilir. En uzun yaşam dönemini söylence biçiminde geçiren insan topluluklarını kavramada temel bir yöntem olarak mitoloji vazgeçilmez önemdedir. Mitolojik yöntemin tam zıddı gibi konulan günümüzün bilim yöntemlerinin de çoğunlukla birer mitolojiden ibaret oldukları yeterince kanıtlanmıştır."

Böylece hakikati açıklamada mitolojik yöntemin önemi çarpıcı bir şekilde ortaya konur. Ütopyalarla akraba olan mitolojiler insan türünün vazgeçemeyeceği anlam, zihin biçimidir. İnsan zihnini ütopyasız ve mitolojisiz bırakmak bedeni susuz bırakmaya benzer. Bu anlamda tek tanrılı dinsel dogmalarla onların devamı olarak kesin yasalarla çalıştığı iddiasında olan bilimsel yöntemin gözden düşürdüğü mitolojik yönteme, mitolojik anlama itibarı yeniden verilmek durumundadır.

Dinsel dogmatik yöntem

Önderliğin hakikati açıklama, hakikate ulaşmada denediği yöntemlerden bir diğeri de dinsel yöntemdir. Dinsel yaklaşımlar insanlık tarihinde mitolojik dönemden sonra en uzun süreli bir döneme sahip olması itibariyle çok önemlidir. En başta sorgulanan; dinsel dogmaya neden böylesi ihtiyaç duyulduğudur. Dinsel yaklaşımda yaşamın hedefi ve gerçeğe ulaşmanın yolu olarak doğadan ve toplumdan aşkın varsayılan ilahlara atfedilen ‘Söz’e göre hareket esastır. Bu sözlerden sapmak angaryaya mahkumiyet ve her türlü kölelik iken, öldükten sonra cehennemlik olmaktır. Maskeli tanrıların inşa edilmeye başlandığı süreçtir. Maskelemenin insan anlayışıyla yakından bağlantısı vardır. Despotların ilk çıkışlarında kendilerini tanrı krallar olarak adlandırmaları bu hususu yeterince açıklar. Sonrasında kendi sözlerini kanunlaştırıp kesin hakikat olarak sunmaları yaygınca görülen tarihsel bir durumdur. Baskı ve sömürü derinleştikçe, dinsel dogmatik yöntem insan zihniyetinin başat yolu haline getirilir. Daha doğrusu bir toplumsal gerçeklik inşa edilir. Bu yöntemle insanların tanrı maskeli despotların yaşamı kurutan ve boğan hükmü altındaki uzun süreli köleliğe boyun eğmesi sağlandı.

Önderliğin dinsel yöntemde vurgu yaptığı en önemli yan; binlerce yıl katı gelenekler sonucunda insan yığınlarında kölece boyun eğmeyi meşrulaştırması ve kadercilik anlayışını kökleştirmiş olmasıdır. Büyük sömürü ve vahşet savaşları bu yöntem sayesinde mümkün olmuştur: Kutsal söze, tanrı emrine göre yaşamak! Sürü çoban diyalektiği kurulmuştur. Kölelik toplumların vazgeçilmez bir gelişme aşaması olarak sunulmuş, hatta ondan öteye değişmez toplum anlayışıyla doğal gerçeklik bu temelde dondurulmuştur. İlk ve ortaçağları daha çok bu yöntem yönetmiştir.

“Dogmatik yöntemin en sakıncalı tarafı canlı, kendi kendine evrimleşen bir doğa anlayışı yerine edilgen, ancak dıştan yüce buyurganın emirleriyle hareket eden bir yolu insanlığa dayatmış olmasıdır. Bunun toplumsal alan üzerinde en önemli sonucu, aynı edilgen yapıları ve dıştan çoban yönetimini çok doğal kılmasıdır. Bu yöntemin en eski olduğu kadar en aşkın öznellik arz etmesi ortaçağda doruk noktasına varmıştır. Artık nesnel dünya neredeyse anlaşılmaz ve yok sayılmıştır. Dünya geçici bir yaşam durağı iken, kalıcı ve ebedi idealler esas yaşam biçimi olarak varsayılmıştır. Dogma ve klişeleri kim en çok biliyorsa o alim sayılmış ve en üstün mertebeye oturtulmuştur. Antimitolojik karakterdeki bu düşünüş yolu tarihin, dolayısıyla yaşamın en çok dizginleyen ve tutsaklığa mahkum eden rolünü başat olarak oynamıştır.”

Önderlik, dinsel yöntemin olumlu yanlarını da ön plana çıkarmayı bir görev bilir. Her değerlendirme formunda olduğu gibi dinsel yönteme yaklaşımında da ak kara mantığı yoktur. Olay ve olguları sadece olumlu ya da olumsuz yanlarıyla değil bütün boyutlarıyla ele alır ve değerlendirir. Bu yöntemden hareketle dinin toplumda ahlak olgusuna büyük mesafe aldırmış olduğu belirtilir. Bu aşamada ve bu yöntem altında iyilik ve kötülük düşüncesi büyük ayrımlara uğratılmış ve kesin hükümler getirilmiştir. Yöntemin fark ettiği temel husus; insan zihninin esnekliği, dolayısıyla biçimlendirilebilir özelliğidir.

Ahlaka başvurulmadan ne toplumsallaşılabilir ne de toplum yönetilebilir. Önderlik ahlakı: *“Toplumun zora dayanmayan kurallar bütünü”* olarak tanımlar. Yani toplumun zora dayanmayan yaşam biçimidir. Dinde de ahlaki boyut vardır. Toplumsallıkla bir bağ var. Dinsel ahlak, kendisinden önceki köleci sistemin ahlakına göre çok daha ileridir. Ahlakın toplumda bağını sorguladığımızda ise; bunun dinlerin olumlu yanı olduğunu zaten toplumda bu denli etkili olmalarını buna borçlu olduklarını çıkarabiliyoruz. Din neden bu kadar etkili oluyor? Çünkü ahlakla bağı var. Dinin özünde ahlak var. Ahlak, metafizik bir algıdır, ama bu husus onun kaba materyalizmin iddia ettiği gibi varlığını geçersiz ve önemsiz kılmaz. Ahlaksız insan, varoluş koşullarını ortadan kaldıran insandır. Bu da dinozorlaşma demektir. Günümüzde çevre sorunlarının felaketin eşiğine gelmiş olmasının ahlakın büyük yıkılışıyla doğrudan bağı vardır.

Her üç dinin ağır basan yanları metafizik ahlakın kurucu öğeleri olmalarıdır. Buda, Zerdüşt, Konfüçyüs ve Sokrates’teki ahlak anlayışı zirveye erişir. Özellikle Zerdüştlükte iyilik kötülük ikilemi temel felsefe olarak aydınlık karanlık ikilemiyle eş tutulmuştur. Tarihte değeri yüksek olan bu bilgelerin şahsında insanlık büyük bir ahlaki merhale kat etmiştir.

Önderliğin felsefe çağı olarak bilinen dönemin düşünce yapısına da ciddi eleştirileri vardır. Klasik Yunan düşüncesinde dogmatik yöntem temel değerlendirme konusudur. Bu düşüncedeki diyalektik yöntemde, nesnel yaklaşımların sınırlılığı belirtilir. Özellikle Aristo ve Eflatun’un idealizmi ortaçağdaki dogmatik dinsel yöntemin en güçlü dayanağı olmuştur.

Bilimsel yöntem

Önderliğin hakikati açıklamada başvurduğu ve sorguladığı yöntemlerden biri de belki de tüm yöntemlerden daha fazla kendini hakikat rejimi olarak tanımlayan bilimsel yöntemdir. Bilimsel yöntem, kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesinde önemli rol oynar. Önderliğimizce Roger ve Francis Bacon ve Descartes’in öncülük ettiği yeni yöntem arayışı sorgulanır. Bu yöntemde özenle yapılan özne ve nesne ayrımı temel eleştiri konusudur. Rönesans’la ayağa kalkan Batı Avrupa, hıristiyanlıkta reformla ve felsefi aydınlanma devrimiyle özne ve nesnenin görünümünde yeni bir çağ açmıştır. İnsanın öznelliğiyle dünyanın nesnelliği iki temel faktör olarak yaşamda başat duruma getirilir. Tanrı sözünü esas alan dogmatik yöntem ahlakla birlikte bu yeni dönemde önemini yitirir. Artık eskinin örtük kralları ve maskeli tanrıları yerine, çıplak krallar ve maskesiz tanrılar dönemine geçilir. Daha fazla kar elde etmek için istismar edilen toplumun algılayışı her bakımdan değiştirilmek zorundadır. Toplumun bu istismarı kolay kolay kabul etmeyecek vicdanı (ahlakı) ancak büyük bir zihniyet değişikliğiyle inşa edilecektir. İşte bunun için temel doğruluk yolu olarak ‘yönteme’ büyük rol düşecektir.

“Önderliğin felsefe çağı olarak bilinen dönemin düşünce yapısına da ciddi eleştirileri vardır. Klasik Yunan düşüncesinde dogmatik yöntem temel değerlendirme konusudur. Bu düşüncedeki diyalektik yöntemde, nesnel yaklaşımların sınırlılığı belirtilir. Özellikle Aristo ve Eflatun’un idealizmi ortaçağdaki dogmatik dinsel yöntemin en güçlü dayanağı olmuştur”

"Bilimsel yöntemde 'nesnellik' kavramını yeniden ve çok derinlikli olarak yorumlamak gerekir. Analitik düşünce dışında, insan bedeni de dahil, tüm doğanın (canlı ve cansız) nesne olarak tanımlanması, esasta kapitalizmin doğayı ve toplumu sömürüsünde ve tahakküm altına almasında kilit bir işleve sahiptir. Özne ve nesne ayrımını derinleştirmeden ve büyük bir meşruiyete kavuşturmadan, yeniçağa ilişkin zihniyet dönüşümü sağlanamaz."

Kapitalizm çağının başlangıcında kiliseyle bilimin kavgasını yorumlayan Önderliğe göre kavgayı salt 'doğruluk' hakkında bir çekişme olarak görmemek gerekir. Bu kavganın altında büyük toplumsal mücadeleler yatmaktadır; bir anlamda ahlak yüklü eski toplumla ahlaki örtüden soyunmak isteyen çıplak kapitalist toplumun çekişmesi vardır.

Nesnel yaklaşımın hiç de masum bir bilim kavramı olmadığı önemle belirtilir. Nesnel yaklaşımı bilimsel yöntemin son derece masum bir kavramı gibi algılamanın büyük felaketlere, sapmalara ve ortaçağdan kalma engizisyonlardan daha acımasız katliamlara yol açtığının iyi anlaşılması gerektiği vurgulanır.

Önderlik, bilimsel yönteme dair çok kapsamlı çözümlemeler yapar. Kapitalist modernitenin tüm parametrelerinde sürdürülemezlik işaretleri vermesindeki en büyük payı 'bilimsel yöntem'e ait görür.

"Sosyalist eleştiri de dahil, tüm sistem eleştirilerinin temel zaafı, sistemin dayandığı ve onu var kılan yöntemin aynısını kullanmalarıdır. Halbuki o yönteme dayanarak inşa edilen toplumsal gerçeklik, aynı yöntemle ne kadar eleştirilse de aynı sonuçla karşılaşmaktan kurtulamaz. Çokça bilinir, önceden çizilen yollarda yürüyenler, o yolların vardığı köyler ve kentlere ulaşmaktan başka bir yere varamazlar. Bilimsel sosyalizm de dahil, sistem karşıtlarının başına gelen de budur."

Bilimsel yöntemin kendisi en büyük sınıfsal bölünme aracı olarak kavranmadıkça, sosyolojinin günümüzdeki işlevsizliği ve iflas durumu açıklanamaz. Zaten Önderlik sosyolojinin esas çıkış amacını da şöyle belirtir; sermaye ve iktidar tekellerinin yol açtığı muazzam bunalım, çelişki ve çatışma savaş sorunlarına çözüm ihtiyacından kaynaklı oluşturulmuş, sistemlileştirilmiştir.

Önderlik, kapitalist modernitenin ideolojisi olan liberalizmin söylemindeki bireyciliği en az devlet ve iktidar kadar topluma, toplumsallığa karşı savaş hali olarak değerlendirir. Liberalizm, esas olarak toplumu güçsüzleştirerek (ahlaksız ve politikasız toplum) bireyciliğin her tür saldırısına hazır kılınması anlamına gelir. Liberalizm, insan toplumsuz da yaşar der. Toplumsuz birey yaratarak bireyde anlam yitiminin oluşmasına yol açar. Birey her şeyi kendisi için ister (yaşamını sürdürmesi için gerekli olan doğa da dahil), kendi hizmetine koyar. Toplum birey için bir ağırlık, kurtulunması gereken yük haline getirilmiştir. Halbuki insan toplumsuz olmaz. Toplum insanın varoluş koşuludur. İnsan tüm gücünü toplumdan alır. Kapitalizm ise toplumu özgürlük ve ahlaktan yoksunlaştırıp sürü haline getirerek kendine yaşam alanı açar, varlığını sürdürür.

Son tahlilde kapitalist modernite için; kapitalist modernist paradigma tümüyle aşılmadan, tarihsel hakikatin anlaşılması şurada kalsın, dinler tarihinden daha çok perdeleyici ve anlamsızlık yüklü kılacaktır, der.

Reel sosyalizm

Önderliğin hakikat yönteminde en kapsamlı eleştirilerin reel sosyalizme yöneltildiğine tanık oluyoruz. Reel sosyalizmin proleterya diktatörlüğünü kurma projesi, devletçi uygarlığın sosyalist versiyonundan öte bir anlama gelmez. Hatta uzun süreli uygulama ve toplumsal sistem inşalarından sonra içten çözülerek yıkılmaları veya direkt devlet kapitalizminden özel kapitalizmlere dönüşüm geçirmeleri, temellerindeki 'bilimsel yöntemden', onun 'nesnelleştirme' anlayışından ileri geldiği üzerinde durulur.

Özellikle de reel sosyalizmin 1990'larda yıkılmasından sonra devletleşmek ve iktidarlaşmak olguları Önderliği derin bir sorgulamaya götürür.

Pratikte gene Önderlik şu noktalarda özeleştiri vermiştir. Bir; devlet odaklı düşünmek. İktidar eksenli düşünmek, bir de bunlar için sonuna kadar savaş. Esasta temel paradigma olarak, devletçi toplum paradigmasıyla düşünmeyle Önderliği birleştiren noktalar oralardır. Başta Türk halkıyla birlikte bir devlet kurma projesi vardır. Ortaya çıkan şey bir halk demokrasisi olacaktır. Bu da bir devlet biçimidir. Demokrasi bir devlet biçimi olarak algılanmaktadır. İktidar olmak zaten hedeftir. Proleterya iktidar yapılmak istenir. Sonucunda sonuna kadar savaş vardır.

Aslında Önderlik sosyalizmi devlet ve iktidardan kurtararak, toplumu bu uğurda verilen savaşlardan da kurtarmış oldu. Bunlar belki de insanlık adına en büyük kazanımlardır. Sosyalizmin en soylu, en kazanımcı yanları bunlardır. Sosyalizmi devletten arındırmaktır. Önderliğin Atina savunmasında çok güçlü bir belirlemesi vardır; *"özgürlük, amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir"* yani devlet en kirli araçtır. Devlet kadar kirli araç yoktur. İktidar en çok kirleten araçtır. Bu araçlar kullanılıp soylu amaçlar gerçekleştirilemez. O soylu idealler adına aslında bu araçlar kullanılmaz. Komünal demokratik değerlere sahip çıkarak onları egemen kılmak isteyenlerin içine düştükleri temel hata karşılarında savaştıkları ezenlerle aynı silahları kullanmalarıdır.

Önderlikteki diyalektik yöntem

Önderlikte ortaya çıkan yöntem diyalektik bir yöntemdir. Ama nasıl bir diyalektik? Önderlik Hegel'in idealist diyalektiği ile Marks'ın materyalist diyalektiğini karşılaştırıyor. Önderliğin diyalektiği bu her iki yöntemden de farklıdır. Yönteminin Hegel'in diyalektiğine benzerliği söylendiğinde Önderlik benzerlikten çok paraleldir demişti; tez-antitez-sentez'i Hegel formülleştirmişti. Ama sonuçta Hegel bu gelişim sürecinin Geist yani evrensel zekaya varınca biteceğini söyler. Bir son var. Ama nesneyi inkar etmiyor. Nesne ile düşünce arasında bir bütünlük sağlıyor. Belki de Önderlik ile benzerlik biraz da buradadır. Ruh ile beden arasında bir bütünlük sağlıyor. Yine paralellik, tez-anti tez ve sentez olgusunda da var. Marks'ta ise kaba maddeci, dogmatik bir diyalektik var. Önderlikteki daha çok doğal bir diyalektiktir. Simbiyotik ilişki denilen ilişki var. Evrensel yasalar veya diyalektiğin temel ilkeleri var. Önderlik, zorunluluk yoktur diyor. Mesela diyalektik, zıtların çatışmasıdır. En temel ilkesi budur. Gelişme, zıtların çatışmasıyla olur. Karşıtların mücadelesi gelişme ortaya çıkarır. Fakat marksist diyalektikte zıtlar birbirini yok ediyor. Ve dolayısıyla yeni gelişen toplumun eski toplumla fazla bir bağı kalmıyor. Bu bakış açısıyla bakılırsa ilkel komünal toplum biçimi tarihten silinip gitmiş gibidir. Marksist bakış, algı budur. Önderlik buna olamaz diyor. Mesela zıtlar birbirini yok edemez. Genişletir, birbirlerinin alanlarını daraltırlar. Devletçi toplum geliştikçe karşıtı konumunda olan doğal toplumu sıkıştırır. Onu kıyılara, köşelere doğru iter ama yok edemez. Bu mümkün değildir. Onun yok olması insanlığın yok olmasıdır. Yani ortaya çıkan insanlık durumu artık bambaşka bir insanlık durumu olur.

Önderlikte çarpıcı olan; toplumları bölmenin doğru olmadığıdır. Köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum, sosyalist-komünalist toplum doğru değildir. Esasta üç temel toplum biçimi vardır: Doğal toplum, hiyerarşik-devletçi toplum ve demokratik toplum. Günümüzde esas itibariyle yaşayan toplum, doğal toplum değerleri üzerinden varlığını sürdüren demokratik toplumdur. Ve onu geriletme, bastırma temelinde gelişen hiyerarşik ve devletçi toplumdur. Demek ki burada diyalektikte zıtların birbirini yok ederek gelişmesi mümkün değildir. Birbirlerini gerileterek genişlemeleri söz konusudur. Biri diğerini geriletir, alanı daraltır, köşeye sıkıştırır ve hatta kısmen de içine alır. Yani kendi denetimine alır.

Materyalist yaklaşım yöntemi Önderlik tarafından ağır eleştirilere tabi tutulur. Metafiziğin önemini inkar eden maddi uygarlık rasyonalite ve pozitivizmi yücelterek saldırıya geçmiştir. Onlara göre metafizik kokan her şey hastalık, aldatma aracıdır, toptan reddedilmelidir. Burada Önderliğin metafiziğe dair yorumları hakikati açıklamada oldukça aydınlatıcıdır. Metafizik sorununa yaklaşımının temelinde, onun toplumsal insanın temel bir özelliği olması yatmaktadır. Metafizik, toplumsal insanın onsuz edemeyeceği bir toplumsal inşa gerçeğidir. Metafizikten soyutlanmış insan ya süper bir hayvana ya da süper bir bilgisayara dönüşür. Önderliğe göre metafiziği fiziğin ötesi olarak düşünmek, ne çok mahkum etmeyi ne de övgü dizmeyi gerektirir. Fiziki kalmak ancak mekanik insan tanımına yol açabilir. Ahlak, din, tüm kollarıyla sanat, kurumsal toplum, hatta toplum bir bütün olarak metafizik tanıma daha uygun düşmektedir.

Önderlikte esas olan bir yan da 'kaos aralığı'dır. Bu çok önemlidir. Yani her olgu kendi içerisinde bir kaos aralığını taşır. Öz biçimi taşımayacak bir duruma gelir ve orada bir kaos aralığı oluşur ve kendisine yeni bir biçim arar. Bu aralıkta hangi taraf ağır basarsa o oluşur. Bu kaosta örneğin demokratik değerler daha ağır basarsa demokratik bir sistem çıkar, ama devletli sınıfın değerleri daha ağır basarsa o zamanda bundan yana gelişir. Önderlik başlangıç ve sonsuzluk kavramlarını da yorumluyor. Sonsuzluk an içindedir, şimdi de an içindedir. Oluşum anı önemlidir. Kaos aralığında bir oluşum anı vardır, bir özgürlük anı vardır.

Önderlik çelişkileri ele alırken, ana çelişkiyi temel çelişkiyi kabul ediyor ama tali çelişki demiyor. Marks'ta temel çelişki var, bir de tali çelişkiler vardır. Tali çelişki ertelenebilir, göz ardı edilebilir demektir. Ama Önderlikte çelişkiler iç içe çözülür. Örneğin Önderlik diyor ki; 21. yüzyılın temel çelişkisi cins çelişkisidir. Zorba erkeği çözümlüyor. Hegel ulus devlete dayandırıyor, Marks ise sınıf çelişkisini ele alıyor.

Önderlik değerlendirmelerinde hep zaman-mekan ilkesini benimsemiştir. Her olay ve olguya ait gözlem ve çözümlemesinde zaman ve mekanı hiçbir zaman göz ardı etmemiştir.

Tüm değerlendirmelerinde her zaman 'doğruya en yakın yorum' diye belirtir. Bu aslında doğruluğun, hiçbir şeyin kesinliğinin olmadığı anlamında değildir. Tam tersine doğrunun, hakikatin arayışının sürekli olduğu, olacağı anlamındadır.

Aşkla özgür yaşamın peşine düşmek

Önderliğin hakikat arayışında ulaştığı düzey 'Demokratik Uygarlık'tır. Bunu Demokratik Toplum Manifestosu olarak kaleme aldığı savunmalar dizisinin Özgürlük Sosyolojisi bölümünde kapsamlıca açar.

Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite Önderliğin temel projesidir. Önderliğin temel çabası tekli evrensel modernite anlayışını yıkmaktır. Hatta kanıtlamaya çalıştığı aslında alternatifin daima beraberinde olduğunu, tüm bastırma ve örtbas etme çabalarına rağmen kendini gösterdiğini, diyalektik yöntemin karşı ucu olarak tüm kapsamı ve biçimleriyle varoluşunu sürdürdüğüdür.

Kapitalist modernitenin hegemonyası altında en büyük yapılandırmanın tüm dinamikleri aslında toplumda zaten var olan demokratik modernitenin örgütlendirilmesidir. Halkların bilimcilik, milliyetçilik ve cinsiyetçilikten kurtuluşu ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Önderlik yöntemsel zincirlerle boğuşmasını Özgürlük Sosyolojisi'nde açar. En zorlu olanının, çok inandığı bilimsel sosyalizme ilişkin dogmaların kırılmasıdır. Adeta kendi kendisiyle vuruşarak dogmatizmin esiri olmaktan kurtulur. Yaşamının büyük bir kısmı bu uğraşıyla geçmiştir. Bu uğraşının sonuçlarını aktardığında iyice etkisinden kurtulduğu birinci dogma; ilkel komünal toplumdan sonra kölecilik ve diğer sınıflı toplum sistemlerinin zorunlu ve art arda gelişlerine ilişkindir. Önderlik bilimsel sosyalizmin bu dogmasını uzun süre bir kanun gibi benimsediğini belirtir.

Bu dogmayla iç içe olan ikinci dogması; toplumu sınıfla adlandırmanın kırılmasıdır. Köleci ve feodal toplum tanımları gerçeği en hassas yerinden örtüyor, toplumu efendilerle özdeşleştirmektedir. Toplumun doğal hali olarak ahlaki ve politik topluma köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist etiketler, sıfatlar takmanın bir anlamını görmez. Bu sıfatlar altında toplumları tanımlamak, toplum gerçekliğini perdelemek, toplumu unsurlara (sınıf, ekonomi, tekel) indirgemek anlamına gelecektir.

Yine iç içe oldukları üçüncü dogmayı da art arda çözmede zorlanmamıştır. Bu dogma, sınıflı toplum aşamalarının zorunlu ve ilerleyici olduklarına ilişkindir. Sınıflı toplum aşamaları hiç de zorunlu ve ilerici değil, tam tersine en gerici, zincirleyici bir gelişme olarak değerlendirmekte cesaretli davranmıştır.

Bu konuda bir hususu netçe belirtir Önderlik: *"Eğer insanlar nerede, hangi durumda bulunuyor olurlarsa olsunlar önlerindeki sorunları çözemiyorlarsa, bundaki temel etken yıkamadıkları binlerce yıllık dogmalar ve güdülerden kurtulma cesareti gösteremeyen ilkel düşünce seviyelerinden ötürüdür. Düşüncedeki korkaklık tüm korkaklıkların temelidir."*

Önderliğin arayışlarının bir etkeni de hakim sistem sana hiç umut vermiyor, seni insan yerine koymuyor ve en basit kimlik sorunlarına bile ilgi gösterip çözüm olamıyorsa, insan olmanın gereği olarak yapacağın şey, kendine saygı ve umudu kendi sistem inşa etme gücüne bağlamasını bilmektir. Yoksa kurtlar sofrasında seni bekleyen kemik artıkları değil, belki de bizzat yem olmandır.

"Sonuncu bir etken, belki bana özgüdür, ama genel olduğuna da inanıyorum. O da eğer umut bağladığın anan bile olsa, sana hiçbir şey sunacak durumda değilse, birey olarak özgücüne güvenmekten çekinmeyeceksin. Sağa sola, güdülere teslim olmayacaksın. Eğer ortada yaşanacak bir durum yoksa bil ki insan olarak en iyiyi, doğruyu ve güzeli inşa edebilecek aklı ve iradeyi sergileyebilecek güçtesin.

Özgürlük ve eşitlik ütopyalarının inşa edilmiş toplumsal yapılanmalar halinde somutluk kazanmaları günün pratik görevleri mesafesindedir. Gerekli olan, girilen yolun bilimsel değeri ve özgürlük iradesinin gücüdür. Hakikat aşkının özgür yaşama yaklaştığı dönemden bahsediyoruz. Özdeyişimiz şudur: HAKİKAT AŞKTIR, AŞK ÖZGÜR YAŞAMDIR!

O halde hem yöntem, hem hakikat rejimi olarak aşkla özgür yaşamın peşine düşmeden ne gerekli olan bilgiye erişebiliriz, ne de yeni öncüllükleri ve toplumsal dünyamızı inşa edebiliriz."

Sara dağlar gibi dik ve yüce bir duruşa sahipti

Sakine Cansız hayatını Kürdistan devrimine adamış büyük bir kadın devrimcidir. Bu büyük devrimciyi her yönüyle anlatabilmek iyi bir araştırmayı ve yazım yeteneğini gerektirir. Bu açıdan onunla ilgili anlattıklarımız arkadaşlığımız ve tanıklığımız çerçevesinde kısa bazı kesitlerdir. Belki bu parçalar daha sonra bir araya getirilir ve daha bütünlüklü bir anlatım, tanıtım ortaya çıkarılır.

Sakine'yi ilk tanımam 1977 yılının güzel bir bahar gününde olmuştu. Ankara'ya gelmişti. 20 yaşında dik duruşlu, gururlu, asil bir görüntüsü vardı. Kesire Yıldırım onların evine gidiyordum. Kesire ile yolda karşılaştığımızda bizi tanıştırmıştı.

O genç, zarif ve dik duruşlu görüntüsü hep kafamda kaldı. İlk izlenimlerin önemli olduğu söylenir. Bendeki ilk izlenim de hala gözlerimin önünde.

O dönemler kadın devrimcilerin sayısı fazla değildi. Ama toplumdaki sosyal dönüşümler hızlıydı. Özellikle gençlik çok hareketliydi. Birçok devrimci grup oluşmuş, yoğun bir siyasi, ideolojik ayrışma ve tartışma almış başını gidiyordu. Ben Ankara'ya üniversiteye kaydımı yaptıktan sonra Reber Apo onlarla tanışmış ve grup çalışmalarına katılmaya başlamıştım.

Apocular grubu kendine özgü bir gruptu. Grup bileşenleri oldukça nitelikliydi. Reber Apo'nun etrafında toplanan ve şekillenen atak, dinamik ve arkadaşlık ilişkileri oldukça güçlüydü. Bu grup sosyalist düşünceyi ve yaşamı esas aldığı için kadın arkadaşların olmasından hiçbir rahatsızlık duymadı. Tersine kadın arkadaşların olması hep isteniyordu. Olan arkadaşlar da kendilerini grup içinde çok rahat hissediyorlardı. Buna rağmen Ankara'daki Apocular grubundaki kadın sayısı fazla değildi. Bu gruba Sakine de dahil olmuştu. İlk tanıştığımızda İzmir'den geldiğini söylemişti. O da arkadaşlarla tanışmaya, konuşmaya gelmişti.

Sakine arkadaşla pratikte bir daha yolumuz kesişmedi. Ben Mart 1980'de yakalandım ve Diyarbakır Askeri Cezaevi'ne gönderildim. Sakine de daha sonra tutuklanıyor. 12 Eylül askeri darbesinden sonra Elazığ grubu tutukluları da Diyarbakır'a getirildi. PKK iddianameleri hazırlanmış ve davaları başlayacaktı. Bu yüzden ilgili davalar Diyarbakır'da birleştirilmiş ve orası merkez olarak seçilmişti. Bu nedenle Sakine de Diyarbakır cehenneminin müdavimleri arasına katılmıştı.

O dönemi yazdığım iki ciltlik kitapta az çok dile getirdim. Kapsamlı bir çalışma yaptık. Kürt halkına reva görülen zulmün unutulmaması ve hayatını verenlerin anısı yaşasın kaygısıyla Diyarbakır Zindanı'nı yazdık. Amansız ve zalim yıllardı. O karanlık zamanları anlamadan o dönemdeki direnişlere ve kahramanlıklara anlam vermek de eksik kalır. Bugün herkes Kürtlerden ve Kürt sorunundan söz edebiliyor, ama o zamanlar bunlar ölümcül kavramlardı. İşte o zamanlarda dik durabilen, tarihe ve hakikate bağlı kalanlar yaşamları pahasına bugünleri hazırladılar.

Diyarbakır Zindanı'nda vahşet o kadar egemen olmuştu ki, koğuşların birbiriyle haberleşmesi ortadan kaldırılmıştı. Tutsaklar ancak mahkemeye çıktıklarında birbirlerini görebiliyorlardı. Bu görmeler de bildiğimiz anlamda bir görme değildi. Salonda sıralara oturtulur, askerler başlarına dikilir, sağa sola bakmak yasaklanırdı. Birbiriyle görüşme, konuşma kesin yasaklar arasındaydı.

Bu koşullara rağmen kadınlar koğuşunda Sakine'nin olduğunu bilmemiz bizi rahatlatıyordu. Sakine'nin direngen kişiliği ve dik duruşu biliniyordu. Sakine orada kaldığı süre boyunca düşman karşısındaki duruşuyla kadınların her zaman koruyanı, kollayanı ve direnen önder arkadaşlarıydı. İstisnasız kadın koğuşuna giren herkes Sakine'den etkilenmiş ve onu bir daha unutmamıştır. İçtendi. Arkadaş ve insan sevgisini herkese sunmaya ve herkesi kapsamaya hazırdı.

O dönem birçok örgüt lideri ve önder kadro da Diyarbakır'daydı. Adı sanı olan militanlar oradaydı. Ama zulüm ve zaman kıskacında bunların önemli bir kısmı sıradanlaştı, hatta bazıları itirafçılaştı. Örneğin Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit gibileri. Ama Sakine bir kadın olarak direnişçi kişiliğiyle bir yıldız gibi o karanlıklarda parladı ve yükseldi. Zulüm tanrısı Esat Oktay'a kafa tutmak ve tutum takınmak her babayiğidin harcı değildi. O zindanda tavizsiz kişiliğiyle Esat Oktay'a kafa tutabilen, açıkça tavır alabilen bir kadın kahramandı.

Sakine'nin mahkemede ve cezaevinde eğilip bükülmeyen açık ve net bir duruşu vardı. Her aşamada kişiliğini, onurunu ve örgütünü savundu. Görüşlerinden ve kişiliğinden taviz vermeyi aklından bile geçirmedi. Sakine'nin kişiliğini ve duruşunu hiç haz etmese de Esat Oktay da kabullenmek zorunda kalmıştı.

Sakine Diyarbakır Zindanı'nda direniş ruhunu temsil ediyor diyebiliriz. Hayrileri ve Mazlumları en iyi temsil eden ve onların çizgisinden ayrı düşmeyi düşünmeyen oldukça net birisiydi. O koşullarda Apocu çizginin gerçek bir savunucusuydu. Sakine örgütsel ve ideolojik duruşu kadar insani duruşuyla da çok dikkat çekici çarpıcı özelliklere sahipti. Her insan içindeki sevgiyi ve coşkuyu o düzeyde kimliğine ve davranışlarına yansıtamaz.

Sakine özü sözü bir diye tarif edilen seçkin insan örneğiydi de. İçindeki coşkuyu, sevgiyi ve tepkilerini gizlemeyi beceremezdi. Koğuşlarına gelen kadın hangi örgütten veya görüşten olursa olsun, hepsine kucak açardı. Sorunlarını paylaşır, sorunlarını kendisine dert edinirdi. Çözüm için olanağı varsa asla kendisini geride tutmazdı. Dili açık ve netti. Sevgisini de eleştirisini de net ortaya koyardı. Onların yanında kalan ve daha sonra tahliye olan hiçbir kadın Sakine'yi unutmadı. Ondan olumsuz söz edene rastlanmadı. Sakine hepsi için hem bir direniş ve güven kaynağı hem de candan bir arkadaştı.

12 Eylül darbesinin imha ve inkar politikasına karşı mahkemelerde siyasi savunma yapabilmek o dönem için hem tarihi önemde olan bir tutum hem de ölümü göze almayı gerektiren büyük bir direnişti. Siyasi savunma yapmak öncelikle idam dahil ağır bir cezayı göze almayı da içeriyordu. Buna ek olarak cezaevinde ek işkenceleri ve hedef olmayı da içeriyordu. Sakine bütün bu kaygıları ve korkuları geride bırakabilen ve ideallerini her şeyin üstünde tutabilen inanç sahibi bir militandı.

Onun Önder Apo'ya bağlılığı ve güveni de kendine özgüydü. O koşullarda bizleri ayakta tutan en önemli manevi kaynak Önderliğin sağ ve dışarıda olmasıydı. O yaşıyorsa mutlaka bir şeyler yapar inancı en büyük güç kaynağımızdı. Ama bu inanç Sakine'de bir başka dile geliyordu. Bu inanç ve bağlılığını fırtınalı devrimci hayatında her dönem korudu. Önderliğin İmralı'ya atılmasından ve çalkantılı iç süreçlere kadar Sakine her aşamada Önderliğe tereddütsüz bir güven içinde kaldı.

Diyarbakır'da yaşanan direnişler, ölüm oruçları kadın koğuşunda da her zaman yankısını buldu. Sakine her zaman kendisini direnişe göre ayarlamaya ve genel yapıyla birlikte hareket etmeye ayarladı. O dönem çok katı bir tecrit olmasına rağmen o hep duyarlı kaldı. Aldığı bilgilere göre kendisini ve yanındakileri hazırladı. Sürecin gerisine düşmeyi ve herhangi bir gerekçeyi öne sürmeyi düşünmedi.

Sakine örgütsüz ve arkadaşsız yaşamayı düşünmezdi

Sakine Diyarbakır'da direnişler başarıyla sonuçlanana ve teslimiyet koşulları yıkılana kadar öncü bir militan arayışı ve duruşu içinde oldu. Diyarbakır'ın karanlıklarından ve zulmün kalesinden alnının akıyla çıkmayı başardı. Direniş sonrası cezaevinin yeniden yapılandırılması ve örgütlenmesi çalışmalarında yerini aldı. İzolasyon aşıldıktan sonra yapıyla daha fazla iç içe olarak yaşamını ve çalışmalarını sürdürdü.

Yaşadıklarını ve tarihe tanıklığını not etmeyi ve yazmayı da unutmadı. Hep bir şeyler karalamaya ve yazmaya çalıştı. Eğer koruyabilmişse yazdıkları önemli bir yekun tutacak miktarda. Okuyan, gelişmeleri izleyen ve Önderliği izlemeye çalışan bir yapıdaydı her zaman.

Sakine'yle Diyarbakır Cezaevi'nde görüşme imkanım hiç olmadı. Benim cezam kesinleştiği için ben 1987'nin sonlarında Eskişehir'e gönderildim. Kasım 1988'de de Amasya'ya sürüldüm. Amasya'ya bir grup kadın tutsak da getirilmişti. Sakine de bunların içindeydi. Amasya Cezaevi'nin koşulları çok geri ve kötüydü. Diğer cezaevindeki direnişlerin sonuçları buraya yansımamıştı. Tutsaklar koğuşlara bile verilmiyordu. Hücrelerde tutuluyorlardı. Direnenleri de başka yere sürüyorlardı biz açlık grevinin 17. gününde oraya sürülmüştük. Açlık grevini orada da sürdürdük. Koşulların kısmen düzeltilmesi sözü verdiler ve bizi bir koğuşa aldılar.

Koğuşlar arası ilişki yasaktı. Tam bir izolasyon vardı. Bunu kırmaya ve cezaevi idaresiyle tartışmaya başladık. Tartışmalar işe yaramıyordu. Kendi yaratıcılığımızı ve olanaklarımızı kullanarak ilişkiye geçtik. Nisan ayına kadar üç ciddi açlık grevi yaptık. Bu eylemlerden sonra ancak cezaevine kitap alımlarını, açık görüş hakkını elde edebildik. Zorlu bir çatışma konumuz da kadın koğuşuyla yapacağımız görüşmeydi. Sonunda onu da kabul ettiler. Haftada iki saat görüşme hakkı elde ettik. Sakine arkadaşla Ankara'daki görüşmemizden sonra nihayet bir araya gelip görüşme şansına kavuştuk.

Sakine yine asil, canlı ve güler yüzlüydü. Sohbet ve tartışma konularımız yine direnişler, hareketin sorunları ve örgütlenme, eğitim üzerineydi. Onu hep içtenliği, sevgisi ve canlılığıyla hatırlıyorum. Uzun yıllar sonra Avrupa'da karşılaştığımda yine karşımda aynı Sakine'yi gördüm. Bir insan bu özelliklerini bunca belalı yıllara ve zorluklara rağmen hiç kaybetmez mi, değiştirmez mi? Sanki Sakine hiç Diyarbakır vahşetini yaşamamış ve badireler atlatmamıştı. Ne kadar sevgi dolu ve arkadaşlık bağlılığını karşısındakine yansıtabiliyordu!

Bir yıla yakın Amasya'da kaldım ve hep görüşmeye, haberleşmeye çalıştık. Görüşme olmadığı günlerde blok binaları üzerinden onlara notlar atardık. Ancak onların bize ulaştırmaları çok zordu. Bazen notları çatıda kalırdı. Bir gün çatıdaki notları idarenin eline geçmesin diye Hasan Cepiki çatıya çıkardık. Askerler gördü. Ateş etmediler ama bir krize yol açtı.

Sakine örgütsüz ve arkadaşsız yaşamayı düşünmezdi. Daha doğrusu bu olgular olmadan kendisi olmazdı. Bu yaşam ve olgularla bütünleşmişti.

1990 girmeden beni alıp Antep Cezaevi'ne sürdüler. Sakine'yi de daha sonra Çanakkale'ye sürdüler. Tahliye olduğu güne kadar mektuplaştık, haberleştik. Tahliye olduktan sonra Antep'e bizi ziyarete geldi. Bir süre Türkiye'de kaldıktan sonra yurtdışına çıktı. Önderlik alanı, Avrupa, dağ derken mücadelenin tüm alanlarında çalıştı.

Sakine ideolojik, örgütsel ve yönetsel alanlarda değişik düzeylerde eleştiriler aldı. Çoğumuz gibi eleştirilecek yanları vardı. Ama onun Apocu yanı ve Önderliğe bağlılığı konusunda kimsenin kendisine söyleyecek bir sözü yoktu.

Sakine'nin belirgin ve gelişen bir yanı da alevi, Êzîdî ve diğer inanç ve azınlıklar konusundaki duyarlılığıydı. İnançları gereği ezilenleri ve azınlıkları hep savundu, hep hassas davrandı. Kadın sorunu üzerine gidişi de tam militancaydı. Hareketin kuruluşundan beri içinde olmasına rağmen kadın kimliğinin geri plana düşmesine veya zayıflamasına izin vermedi. Kadının kurtuluş ideolojisi ve örgütlenme hakkını hep savundu ve militanlığını yaptı.

Sakine'nin belirgin bir özelliği de inandıkları konusunda inatçı ve eleştirel olmasıydı. Türk ırkçılığına, sömürgeciliğine karşı akan su gibi berraktı. Aynı şekilde kendi toplumsal gerilik ve alışkanlıklarımıza karşı da aynı şekilde dururdu. Kongre ve toplantılarda tek kalma pahasına da olsa doğru bildiğini savunmaktan sakınmazdı. Tartışır, çatışır ama uzlaşmazdı. En sert tartışmayı da yapsa arkadaşlara karşı bir kin ve kırgınlık taşımazdı. Onlara karşı uzlaşmalara veya zora sokmaya gitmezdi. Tartışır, kavgasını yapar ama çıkar beraber ölüme de giderdi.

Sakine Apocu bağlılık ve arkadaşlık ruhunun en seçkin temsilcilerinden birisiydi.

Bir insan 35 yılı aşkın zorlu yılları geride bırakacak ama bağlılığından ve sevgisinden, inançlarından bir şey kaybetmeyecek! Bu kolay başarılabilecek bir durum değildir. Sakine hep zor zamanların insanıydı. En karanlık ve zor anlarda hiç yalpalamadı. Partiye ve Önderliğe olan bağlılığında bir zayıflama yaşanmadı.

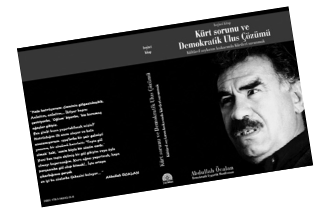
Zorluklar imkansızlıklar ne olursa olsun onda gerçek üstü diyebileceğimiz bir PKK bağlılığı vardı. Onun için PKK sihirli bir güçtü. Parti mutlaka yapar, zorluğu aşar. Ruhen ve beynen kendisini onun içine yerleştirmiş ve bütünleştirmişti. Parti ve arkadaşlar dışında onun bir yaşam tasavvuru yoktu. Hayal dünyası ve gerçek yaşamı bunun üzerine kuruluydu.

Sakine özgün bir Dersimliydi de. O Besi, Alişer ve Seyit Rızaların çağdaş temsilcisiydi. Köklerini Dersim'in derinliklerine salmıştı. O tarihsel kökten ve mirastan geliyordu. Dağlar gibi dik, engin ve yüce bir duruşa sahipti. Asiydi, kavgacıydı. Ama o dağların asaletini de üzerinde çok güzel taşıyordu. Bir insana, özellikle bir kadına asilik ve asalet ancak bu kadar yakışırdı.

Sakine Kürt kadının bilim ve direnişle birleşmiş öncü karakteriydi. Kürdistan'da kurucu bir geleneği ve geçmişi temsil ediyordu. Toprak, tarih ve ülke sevgisini dile getiriyordu. Hesapsız, çıkarsız bir adanmışlığı ve ölümüne bir arkadaş sevgisini ve bağlılığını ifade ediyordu. O bizim kaynaşmış, birleşmiş arkadaşlık ruhumuzdu. Bu ruhumuzu öldürmek istediler. Ama bu bizim en güçlü yanımızdı. Bu saldırılar bu hareketi ve halkı zayıflatamaz. Birlik ve zafer yolunda bu halk ve hareket yürüyüşünü daha da güçlendirecektir.

● Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Bilimsel sosyalizmde bunalım büyük komplo ve PKK dönüşümü

A- Bilimsel sosyalizmin bunalımı

PKK'nin ideolojik oluşumunda ulus devlete ilişkin yaşanan muğlaklık, bilimsel sosyalizm olarak ifade etmeye çalıştığımız evrensel ideolojik bağlantılarımızın bünyesindeki sorunlardan kaynaklanmaktaydı. Sıkça vurguladığım gibi, kapitalist modernitenin hegemonik karakter kazanmasıyla başlayan ideolojik hegemonyanın her alanda olduğu gibi sosyal alanla ilgili olarak da kendini yeniden inşa etmesi sosyal bilimin gelişmesini derinden etkilemiştir. Herhangi bir toplumsal sistem yükselişe geçtiğinde, kendini bir bütün olarak başat kılmak ister. Uygarlık sistemlerinde bu husus bariz bir biçimde görülebilir. Hegemonya sadece ekonomik ve askeri alanlarla sınırlı kalmaz; tüm toplumsal alanlarda, ideolojik, hukuki, politik, sosyal, kültürel ve ekolojik olarak toplumsal yaşamla ilgili her alanda kendisini tesis etmeye çalışır. Kapitalist uygarlık veya diğer bir deyişle modernite sistemindeki toplumsal alanlarla ilgili hegemonya hem çok yoğundur, hem de bu hegemonyaya şiddet öğesi damgasını vurur. Kapitalist modernite Batı Avrupa'da yükselişe geçtiğinde (16. yüzyılda) ve geleneksel toplumun her alanıyla çatışmaya girdiğinde, kendini meşrulaştırmak için güçlü ideolojik araçlar geliştirdi. Özellikle üç büyük tek tanrılı dinle yoğun bir mücadeleye girişti. O dönemde daha çok Avrupa'da egemen olan hıristiyanlığın katolik mezhebini dönüşüme zorladı. Bilindiği gibi hıristiyanlığın bir nevi millileşmesi demek olan protestanlık mezhebi bu süreçte resmen ilan edildi. İlkin Almanya'da (1517'lerde) ilan edilen protestanlık, kapitalizmin ilk ideolojik zaferidir. Daha sonra gelişen Rönesans'la birlikte antikçağ felsefesinin tercüme edilmesi ve islami kültürün aktarımı, felsefenin yeniden güçlü ideolojik bir tema olarak doğuşuna yol açtı. 17. yüzyıl bir anlamda felsefi devrim yüzyılıdır. Descartes, Spinoza, Bacon, Bruno, Erasmus gibi değerler bu devrimin yolunu açanların başında gelmektedir. Kapitalizmin gelişmesi geleneksel dinsel ideolojinin gerilemesinde ve kendi çıkarlarını meşrulaştıran felsefi ekollerin gelişmesinde de etkili oldu.

Felsefi devrimle birlikte 18. yüzyılda bilimsel devrim gerçekleşti. Aynı zamanda 'Aydınlanma Yüzyılı' olan 18. yüzyılda, dinden bağımsız laik düşünce büyük gelişme kaydetti. Yüzyılın sonunda gerçekleşen Fransız politik devrimiyle İngiliz sanayi devrimi sosyal bilimlerde de devrime zorladı. 19. yüzyıl bu bakımdan sosyal bilimlerde devrim yüzyılı olarak da anlam ifade eder. Sosyoloji her ne kadar Auguste Comte'nin kavramsallaştırmaya çalıştığı sosyal bilimlerin yeni adı olsa da, gerçek sosyolojiyi Karl Marks ve Friedrich Engels 'Bilimsel Sosyalizm' olarak inşa ve ilan ettiler. Tarihsel ve materyalist temeli olan bilimsel sosyalizm, düşüncede diyalektik yöntemi esas alıyordu. Ayrıca sınıf temelliydi ve proletaryayı özne olarak değerlendiriyordu. Hem tarih felsefesinin hem de diyalektik düşüncenin yeni peygamberi olarak Hegel, tüm

"Bilimsel sosyalizm kendisi için çatı olarak merkezi ulus devleti aldı. Her ülkenin proleter sınıfı öncelikle hem bu çatının gelişmesi için çaba harcamalı, hem de bu çatı altında kendi sınıf örgütlenmesini yaratmalıydı. Enternasyonalizmin yolu milli sınıf devletinden geçecekti. Bilimsel sosyalizm realize oldukça kendini reel sosyalizm olarak ifade etmeye başladı."

sosyal bilimleri, bu arada A. Comte sosyolojisi ile K. Marks ve F. Engels'in bilimsel sosyalizmini derinden etkilemişti. Hegel ulus devleti en son ve en gelişkin toplumsal kategori olarak ilan etmişti. Ulus devletle bireyin azami özgürlüğüne kavuşacağını sanıyordu. En gelişmiş toplumsal yapı olarak ulus devletin bireye azami özgürleşme imkanı sağladığı ideası buydu. K. Marks ve F. Engels'in kendileri de Alman oldukları için, Hegel'in Alman devletinin merkezileşmesi ve ulus devlet olarak şekillenmesi gerektiği yolundaki görüşlerini ilerlemeci bir gelişme olarak yargılamaktan geri kalmadılar. Başta Bakunin olmak üzere, anarşistler bu yargılamaya karşı çıktılar. Ulus devletin en gelişmiş birey özgürlüğünü değil modern köleliği ifade ettiğini, komüniteler halinde yaşamanın bireysel özgürlüğe daha çok katkı sağlayacağını idea ettiler.

Bilimsel sosyalizm kendisi için çatı olarak merkezi ulus devleti aldı. Her ülkenin proleter sınıfı öncelikle hem bu çatının gelişmesi için çaba harcamalı, hem de bu çatı altında kendi sınıf örgütlenmesini yaratmalıydı. Enternasyonalizmin yolu milli sınıf devletinden geçecekti. Bilimsel sosyalizm realize oldukça kendini reel sosyalizm olarak ifade etmeye başladı. Sovyetler Birliği'nin inşasıyla kendini resmen reel sosyalist sistem olarak ilan etti. Reel sosyalizmin devleti de proleter öncülüklü ulus devletti. Hatta proleter ulus devlet burjuva ulus devletten çok daha fazla merkezileşmek ve topluma yayılmakla farkını ortaya koymaktan da geri durmadı. Bir nevi proleter 'Firavun Sosyalizmi' doğmuştu. Geri kalmış ve kapitalist hegemonyaya bağlanmış ülkeler ve ulusların kapitalistleşme modeli olan bürokratik kapitalizme sosyalizm adı verildi. Bilimsel sosyalizm reel sosyalizm, reel sosyalizm olarak gerçekleşen bürokratik kapitalizm (kolektif kapitalizm) de sosyalizm olmuştu. Bu sosyalizmin iç nedenlerle çürüye çürüye 1990'ların başlarında gümbürtüyle çözüldüğüne ve çöktüğüne bizzat tanık olduk. Sosyalizmin böylesi çözülüşüne inanamıyorduk, ama çözülüş ve çöküş gerçekti. Aslında çözülenin sosyalizm değil, bürokratik kapitalizm olduğu açıktı; o da ulus devletin kendisini bizzat kapitalist özne olarak örgütlemesiydi. Yani sınıfsız bir toplum yaratmak isteyen proletaryanın kendisi en vahşi kapitalist sınıfa dönüşmüştü. Diyalektiğin bir cilvesi de böyle gerçekleşmişti.

Reel sosyalizmin devletinin ne olduğunu tam bilmiyorduk

PKK çok kalın hatlarıyla bir taslağını sunduğumuz reel sosyalizmin bu ulus devlet anlayışından etkilenmişti. Hem de sığ ve kaba biçimde bir etkilenme söz konusuydu. Kültürel düzeyimiz bu kadarına el veriyordu. Daha doğrusu, reel sosyalizmin devletinin ne olduğunu tam bilmiyorduk. Muğlak, her türlü yoruma açık kapı bırakan bir bilinçten bahsedilebilirdi. Gerek ideolojik ve siyasi görüş olarak doğuşta, yani parti oluşta, gerekse savaşan bir örgüt haline gelişte ***'bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan'*** kavramını sıkça kullandık. Ama bu Kürdistan'ın tam olarak ne olduğunu doğrusu netçe tanımlayamıyorduk. Eşit ve özgür bir toplum muydu ya da dönemin sosyalist devletleri gibi bir devlet mi olacaktı? Daha da geri biçimiyle sadece milli bir devlet olabilir miydi? Yoksa demokratik toplumlu bir Kürdistan'ı mı kastediyorduk? Doğrusu, tüm bu sorulara ilişkin net bir cevabımız yoktu.

Devrimci halk savaşımızın ve militan örgütün hedefi bu sorular kapsamında muğlaktı; her yöne doğru yorumlanabilirdi. İçinde bulunulan koşullar gereği sapmaya yol açabilecek sorularla karşı karşıyaydık. Bir savaşın ve ordusunun hedefleri net olmadıkça, hatalara düşmesi ve hatta yozlaşması daima mümkündü. Zaferin eşiğine de gelinse, ne yapılacağının tam ve net olarak bilinememesi dağılmaları da beraberinde getirebilirdi. Örneğin Spartaküs'ün savaşçıları Roma'yı düşürebilecek durumdaydılar, ama Roma'yı ne yapacaklarını ve nasıl yöneteceklerini bilmiyorlardı. Belki yağmalayabilirlerdi. Yağmalamak ise, yenilgiye giden yolun kendisiydi. Devrimci halk savaşı deneyimimiz de birçok büyük başarının eşiğine gelmişti. Ama sonrasında ne yapacağımızı tam kestiremiyorduk. Birçok bölgede devrimci otoritenin koşulları doğmuştu. Fakat kadro veya komuta adaylarımız devrimci otoritenin ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Hatta bir ara şu halk deyişini bir uyarı olarak dillendirmiştim: "Çingene'ye paşalık verilmiş, o da önce babasını asmış." Durum bizde de biraz böyleydi. Devrimci otoriteyi halkımızın başında patlattık. Halen hatırımdadır: Hakkarili üniversite öğrencisi bir genç, Hogir'ın yanına hizmet etmeye ve her türlü katkıyı sunmaya geliyor. Bu alçağın yaptığı ilk iş ise 'ajandır' deyip öldürmek oluyor. Yine desteği çok kritik olan bir aşiretin reisinin oğlu her gün en zor koşullarda aşiret üyeleriyle birlikte hizmet sunmaya geliyor, sürekli hizmet ediyor. Onu da öldürüyor. Çok değer verdiğim ve sonra ailenin tek erkek çocuğu olduğunu öğrendiğim (babası çok büyük bir trajedi yaşadı. Hiç unutamadığım binlerce trajik olaydan biridir) Cihan kod adlı fedakar militan arkadaşı Dersim'e, Hıdır Yalçın (Serhat) ve Aysel Çürükkaya'nın yanına destek amacıyla göndermiştim. Sırf otoritelerine ortak olacak endişesiyle kendisini alçakça katletmekten çekinmemişlerdi.

Şemdin Sakık alçağının da bu tarzda işlediği cinayetlerin haddi hesabı yoktur. 'Çingene paşası' sözünü onun bu özelliği için kullanmıştım. Fakat sadece bunlar değil, komutanın ezici bir çoğunluğu da tarihsel bir zaferin eşiğinde olan devrimci halk otoritesini böyle alçakça, haince ve amansızca kullanmaktan çekinmiyordu. Bu yöntemle otorite olacaklarını, astığı astık kestiği kestik kalacaklarını zannediyorlardı. Denilebilir ki, tam da zaferin eşliğine gelmişken bu otorite yozlaşmasını yaşadık. Şüphesiz gladio-JİTEM'in bu yozlaşmadaki direkt ve dolaylı etkileri göz ardı edilemez. Ama olumsuzlukların büyük çoğunluğu kesinlikle 'otorite ve iktidar hastalığı'ndan kaynaklanıyordu. Halkın desteğinin zirve yaptığı süreçte halka böylesine hor ve hodkam yaklaşılması, bilinçli yapılan en büyük ihanetten daha tahripkar sonuçlara yol açtı. Bu yaklaşım kontrgerilla uygulamalarıyla birleşince, halkın desteği sadece azalmadı veya kesilmedi, birçok insan kendisini korumak için korucu olmaktan bile çekinmedi. Halktan milyonlarca fedakar insanımız devrimci otoritenin kendilerine sahip çıkmamasından ötürü aç, perişan ve sefil bir biçimde metropollerin varoşlarına yığıldı. Çöplüklerden beslendi. Bu tipte alçak komuta adaylarının ise hiçbir şeyleri eksik değildi. Şüphesiz burada büyük fedakarlık pahasına halkı için her şeyi yapanları, amansız koşullarda aç ve susuz kalanları, karda kışta son nefesine kadar direnerek şehit olanları ve halen yaşayanları tenzih ediyoruz.

Otorite felsefede en çok tartışılan politik, toplumsal konulardan biridir. Toplumlar geliştikçe otoritenin de gelişmesi kaçınılmaz olur. Klan toplumundan günümüzün hegemonik toplumlarına kadar tüm toplumlarda çok değişik ve farklı otorite türlerine tanıklık edilmiştir. Kural olarak otorite kötülenemez. Otoriteler kendi koşulları ve işlevleri ışığında değerlendirilerek tanımlanmak durumundadır. Anaerk de bir otoritedir, ama çok değerli ve üretkendir. Ataerk daha değişik bir otoritedir. Olumlu ve olumsuz yanları iç içe geçmiştir. Hiyerarşik otorite başlangıçta oldukça düzenleyici rol oynasa da, daha sonra giderek yozlaşmıştır. İktidara dönüşen otorite, mutlak kötülük sınırına dayanmış otorite anlamına gelir. İktidar otoritesinin tarih boyunca kötülük kaynağı olarak düşünülmesi, gaspçı ve köleleştirici karakterinden ötürüdür. Devlet otoritesi olumlu ve olumsuz özellikleri iç içe taşır. Kamusal anlamda zorunluluk arz eden yanları vardır. Sıkça iktidar amaçlı kullanılan ve zorunluluk arz etmeyen olumsuz yanları da vardır. Demokratik otorite çok daha değişik bir otorite türüdür. Toplumun günlük olarak kendi kendini

yönetmesi anlamına gelir. Politik yönetim kolektif tartışmayı ve özellikle tüm halkın hayati çıkarlarını esas almak zorunda olduğundan ötürü çok değerlidir ve ahlaki yaşamın güvencesidir, bu yaşamın köşe taşıdır. Bunların dışında bilimsel, ekonomik, dinsel vb birçok alanda değişik otorite biçimlerine tanık oluyoruz. Tutuculaştırılmamak, kişisel ve zümresel çıkarlara dönüştürülmemek kaydıyla tüm bu alanlardaki otoriteler değerli ve vazgeçilmezdir.

Devrimci otorite tüm bu alanlarda olması gereken otoritenin doğuş anını ifade eder. Daha sonra kurumlaşacak olan otoritedir. İlk başlarda kişisel yanı ağır bassa da, kolektif olması hep tercih edilir. Şüphesiz her kişisel otorite kötü değildir. Yerinde ve tarihi toplumsal anlamda kullanıldığında, kişisel otoriteler büyük değerler üretir. Toplumsal değişim ve dönüşümün daha hızlı ve başarılı olmasını sağlar. Ama bazen tersi de söz konusu olabilir. Olumlu tarihsel kişilikler kadar olumsuz kişilikler de vardır. Dolayısıyla kolektif otoriteden hiç vazgeçmemek gerekir. Kişisel otorite olumlu olduğunda bile, yanından kolektif otoriteyi eksik etmemek büyük önem taşır. İster kolektif ister kişisel olsun, toplumun daha sonraki kurumsallaşmasına yol açacağından, devrimci otorite çok değerli ve hassastır. Doğru ve yerinde kullanılması hayati önem arz etmektedir. Zamanında kullanımı da çok önemlidir. Böylesi koşullarda devrimci otoriteyle oynamak, onu bencil kişisel çıkarları adına olumsuz ve kötüye kullanmak topluma, halka ve hatta devlete en büyük kötülük olur.

Biz otorite olabilmiştik. Ama otoriteyle neyi gerçekleştireceğimizi ya bilmiyorduk ya da 'ne oldum delisi' misali herkes kendinden yana yontmaya çalışıyordu. Herkes derken, çok değerli ve fedakar isimsiz kahramanları değil, komutaya hakkını vermeyenleri ve yetkisini oportünistçe kullananları kastetmekteyim. Devlet otoritesini veya herhangi bir otoriteyi temsil etmeleri bir yana, bu tiplerin onu en aşağılık amaçları için kullanmaktan vazgeçmedikleri açığa çıkmıştı. PKK'deki bunalımın temelinde otorite olma ve iktidarlaşmanın çarpık, yoz ve düşürücü biçimlerinin gelişmesi yatar. Yaşanan, iktidarlaşma hastalığıdır. Reel sosyalizmde de yoğunca yaşanan bir hastalıktır bu. Uygarlık tarihindeki tüm hastalıkların veya toplumsal sorunların temelinde ağırlıklı olarak iktidar gücünün, özellikle bu gücün toplumu baskı altına alması ve istismar etmesinin yattığını iyi bilmek gerekir. PKK'de bu hastalık ağırlıklı olarak 1990'lar sonrasında olanca ağırlığıyla etkili olmaya başladı. Hiç şüphesiz bu tür anlayışların kültürel temelleri toplumlarda hep vardır. Fırsat bulduklarında sorunları çözme adına alevlendirmekten çekinmezler. Kültürel etkinin olumsuz biçimlerinin üstesinden gelmek için ideolojik ve politik partiye gereksinim duyuluyordu. Fakat partinin kendisi reel sosyalizmde sınırsız otorite ve iktidarın kaynağına dönüştü. Ulus devlet modeli en çok partileşme yoluyla kendini üretiyordu. Ulus devletlerde partiler, ulus devlet iktidarını ele geçirmenin veya aynı iktidarı topluma taşırma ve meşrulaştırmanın aracı olarak rol oynadılar. Reel sosyalizm bu anlayışın en çok uygulandığı ve tekleştirildiği sistem oldu. Tek partili sistem olmak, parti devleti olmak demektir. Sosyalizmin sonunu getiren işte bu parti devleti olma anlayışıydı.

Kürt toplumu gibi yüzyıllarca ezilmiş bir toplumda şekillenen birey, eline geçen her otoriteyi kendine uygulandığı gibi uygulamaktan kolay kolay vazgeçemez. Çünkü bu kültürle yoğrulmuştur. Doğru otorite anlayışı geliştirilmeyince, geriye düşmanından öğrendiğini uygulamak kalır. Bu kısır döngünün reel sosyalizmde kırılması şurada kalsın, daha da geliştirildiğini biliyoruz.

1995'ler ilk defa kendim de bıkkınlık hissettiğim dönem oldu

PKK'nin reel sosyalizmden öğrenmeye çalıştığı ve devlet anlayışı dışında yaşadığı, muğlaklığı artıran diğer önemli bir etken olan bu yönlü otorite, Türkiye Cumhuriyeti adı altındaki iktidarın doğasından kaynaklanmaktadır. Ortadoğu ve Bizans iktidar mirası üzerine kurulmuş olan Osmanlı İmparatorluğu, bu mirası kısmen de olsa olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti'ne devretti. Yeni rejim bu mirasa kapitalist modernitenin ulus devlet unsurunu aşılayarak, adeta toplumu yutan yeni bir canavara (modern Leviathan'a) dönüştürdü. Cumhuriyet iktidarında Kürtler hem ana unsur rolündeydiler, hem de kısa süre sonra varlık olarak inkar edilmişlerdi. Bu durum sadece Kürt sorununu en acılı ve kanlı bir sorun haline getirmekle kalmıyor, aynı zamanda iktidar sorunu konusunda çok karmaşık ve köreltici bir işlev görüyordu. İktidardan payını (burjuvazi veya egemen sınıflar için) görünmez kıldığı gibi, toplum olarak da Kürtleri boşta ve hiçlikte bırakıyordu. Bu durum doğal olarak yanlış bir iktidar veya otorite anlayışına yol açıyordu. Ayrılıkçılık denen tutumu aslında rejimin kendisi yapıyor, fakat inkar ettiği ortağını ayrılıkçılık ve bölücülükle suçluyordu. Falsifikasyon böyle yapılıyordu. Şüphesiz bu gerçeği ortak örgüt veya iktidar gerçeği için belirtmiyorum; gerçeğin nasıl saptırıcı ve köreltici bir olguya dönüştürüldüğünü ifade etmeye çalışıyorum. Bu gerçeklik yanlış kurgulanmış bir ulus devlet talebine yol açar. Temel yanlış olunca da, örgütte veya PKK'de ideolojik ve politik muğlaklığın artması söz konusu olur.

Muğlaklığı iki katlı olarak düşmüş bulunuyoruz: Birincisi, reel sosyalizmin tek partili ulus devletçiği; ikincisi, TC adı altındaki iktidar kurgulanmasının Kürt inkarına dayalı karmaşık ve köreltici yapısı. Ayrıca kendine yabancılaştırılmış ezik Kürt kimliğindeki zaaflar da buna eklenince, PKK'nin iktidar ve otorite konusundaki bünyesel sorunları daha iyi anlaşılmış olur. 1990'larda iktidar ve otorite sorunları arttıkça, halkın kendini koruyacak bir otoriteye ihtiyacı gündemleştikçe ve bu ihtiyaca doğru yanıtlar verilmedikçe, sorunlar bunalıma dönüşecekti. Benim dışımda ne bu sorunları düşünen, düşünmek isteyen, ne de kaba da olsa yanıt üretmeye çalışan kimse vardı. Benim tüm gücümle yerine getirmeye çalıştığım şey örgüt ve eylemliliğin sürekliliğiydi, büyütülerek ortaya çıkarılan sorunların çözülmesiydi. Bu yaklaşım ise sonuçta sorunları daha da büyütüyordu. 1995'ler ilk defa kendim de bıkkınlık hissettiğim dönem oldu. Yöntemi aşırı tekrarladığımın farkındaydım. Bu tarzı bırakmanın, başka bir alanda başka bir tarz geliştirmenin çok daha çözümleyici ve geliştirici olacağını sadece fark etmiyor, ihtiyacını da duyuyordum. Ama Suriye'deki stratejik konumdan vazgeçmeyi siyasi ve örgütsel nedenlerle doğru bulmuyordum. Dolayısıyla tıkanmayı yaşadığım söylenebilir. Ama bu durum çalışmaların verimini asla azaltmıyor, herhangi bir kayba yol açmıyor, çok yönlü kazanmanın yolunu açmaya devam ediyordu. Fakat yine de derinden bir yöntem değiştirme ihtiyacını hep duymaktaydım.

1997-98'de yeniden dolaylı da olsa (Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın Başyardımcısı Abdülhalim Haddam'ın arabuluculuğuyla) gelişen diyalog yeni bir yönteme yol açabilirdi. Suriye bu yöntemin uygulanması için elverişli bir alandı. Dolayısıyla alanı terk etmek bu yönüyle de tercih edilmedi. Ayrıca özellikle 1990'lı yıllar sonrasında büyük evler temelinde kamplaşmayı Suriye'ye taşımıştık. İktidarla bağlarımız daha da gelişmişti. Bu yeni durumun yaşamım üzerindeki etkisinden de kısaca bahsetmem aydınlatıcı olacaktır. Hafız Esat Suriyesi'nde yaşamak büyük sorumluluk ve yetenek istiyordu. Kolayca üstesinden gelinecek bir konum değildi. İlişkinin temelinde Türkiye üzerinden gelebilecek tehdide karşı varlığımızı bir güvence olarak değerlendirme yatıyordu. Suriye'nin tarihsel olarak da kuzey komşusundan endişeleri vardı. Varlığımız kendileri için her bakımdan bir sigorta görevi görüyordu. Suriye PKK açısından bölgeye açılmanın kilit ülkesi konumundaydı. Güneybatı Kürtlerinin konumu önemimizi daha da artırıyordu. Doğru değerlendirilmesi halinde ilişkiler stratejik bir önem kazanacaktı. Ayrıca Kürtlerin iktidarın iç dengeleri üzerinde de önemli rolleri vardı. Tarihte de Kürt sürgünlerinin ilk durak yerlerindendi; değerli dostlukların alanıydı.

Bölgedeki yaklaşık yirmi yıllık yaşamımın ana noktalarına değindim. Suriye'deki son dönem çalışmalarımda iktidarın yakın etkisinden sıkıntı duyuyordum. Bu sıkıntı herhangi bir baskıdan ötürü değildi. İktidarın bozucu etkisinden endişeleniyordum. İktidara dayalı diplomasi devrimci çalışmaların doğasına pek uymaz. Lübnan'daki çalışmam bir nevi dağ çalışmasıydı. Orada daha huzurluydum. Hareket imkanları ve sağlık şartları daha uygundu. Suriye'de eve ve arabaya hapsedilmiştik. Çözümlemelere dayalı eğitim Lübnan'daki eğitimden geri değildi; daha yoğun ve nitelikliydi. Adaylarla tek tek ilgilenememeyi hep bir eksiklik saydım. Benim için o kadar değerli adaylar vardı ki, tüm ömrümü onlarla geçirmek isterdim. Ama çalışmalar beni o kadar dağıtıyordu ki, bu yüzden kendileriyle gönlümce ilgilenmeye hiç fırsat bulamadım. Büyük kısmı şehit oldu. Hepsinin yüreğimde bir ukde değeri vardır. Aslında bu tutumun altında devrimci mücadelenin yüceliğine duyduğum inanç yüzünden kişisel ilişkileri ikincil düzeye düşürmem yatıyordu. Kolektivist yaklaşım adeta bir hastalık haline gelmişti. Kişisel ilişkileri özel ilişki kategorisinde görüp horlayıcı yaklaşıyordum. Bu yüzden o yüce insanların özlemlerine tam yanıt vermemiş olmam yüreğimi hep sızlatır. Yine de hepsiyle sembolik de olsa gelişte, gidişte ve derslerde diyalog geliştirmekten geri durmadım. Halk ziyaretlerini de dilediğimce yapamıyordum. Bazı yıldönümü kutlamalarında halka hitap etmek çok genel kalıyordu ve yetersizdi. Resmi ilişkilere, iktidar kokan yaklaşımlara bu nedenle soğuk bakardım. Beni halktan uzaklaştırmanın alternatifi gibi gelirdi. Yanımıza gelen çeşitli dost kişi ve gruplara yeterince ilgi göstermemek hep iktidarlaşmanın bir sonucuydu sanki. Adeta halkla iktidar arasında gidip geliyordum. İktidar ve demokrasi ikilemindeki derinleşme bu ilişkilere çok şey borçludur.

Kadınları ayrı bir halk kategorisi gibi değerlendirdim. Koşullar çok elverişsiz olsa da, onlara yer bulmak hep dikkat ettiğim bir husustu. Kaldıkları evleri onların sorumluluğuna vermekten çekinmedim. Bazı alçaklar kadın kimliğini doğru çözümleyip özümseyemedikleri için bu yaklaşımı ve çalışmaları yanlış değerlendiriyorlardı. Kadın veya kız deyince akıllarına hep kaba cinsellik ve hafif ilişkiler geliyordu. Halbuki kadın çalışmalarında gerçeği, tarihsel ve toplumsal hakikatin önemini daha çok fark ediyordum. Onlar benim için sosyolojinin özüydüler. Çok dar da olsa kendi öz sahamda onların üzerine kurulu olan hiyerarşik düzeni yıkmam, yüzlerce kitaptan çok daha eğitici oluyordu. Onlarla kurduğum ilişki platformu erkek egemen karılı kocalı statüyü paramparça ediyordu. Aslında en çok da bu statünün parçalanmasından mutlu oluyordum. Bir cinsel obje değil, değerli bir insan oldukları açığa çıktıkça gururlanıyorduk. Bu yaklaşım özlü sevgiye giden yolu da açıyordu. Karşılıklı ama mutlaka hiçbir baskı duymadan, tarihsel ve toplumsal gerçeğin bağrında kurulan sevgi ve saygı dünyasının eşsiz bir gücü vardı. Aralarında düşkün kadınlığı aşamamış bazıları çıksa da, dedikodularıyla lekelemeye çalışsalar da, çok sayıda ve çok nitelikli kadın değerler de çıkmıştı. Onların da çoğu şehit düştü. Onlara adsız kahramanlar demeyeceğim, gerçek kahramanlar diyeceğim. Eğer yaşanılacak bir toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak onların ölümsüz anılarına bağlılıkla ve deniz feneri gibi aydınlattıkları yolda yürümekle mümkündür. Kadınla ancak bu yücelikte bir yaşam en değerli yaşamdır. Diğer yaşamlar kuş tüyü yataklarda da geçse, bana göre çukurlarda debelenen yaşamdan farksızdır. Özcesi, şu sonuca ulaştım: Kadındaki tanrısal güzelliği, iyiliği ve doğruyu yakala ve onunla yaşa! İşte çok az da olsa bu yaşamdan karşılıklı olarak payımızı aldık, bu yaşamı paylaştık, yaşadık. Yaşadık derken, özgür yaşam felsefesinin ancak bu paylaşım temelinde anlam bulabileceğini ve tanımlanabileceğini belirtmek istedim.

Birçok sanatçı dostla bu sahada tanıştık. Birbirimizden karşılıklı ilhamlar aldık. Sanatın gerçeği açıklayan bir ifade tarzı olduğu bilgisine ulaşmamı bu dostça ilişkilere borçluyum. Tabii ki benim için bu sanatçılar içinde ilk sırada yer alan Aram Tigran'la bu sahada tanışmanın büyük tarihsel değerinden bahsediyorum. Benim için onun sanatı, dile gelen gerçek Kürt ve Kürdistan'dı. Daha lise sıralarında ona ait ilk şarkıyı tesadüfen duyduğumda kendi kendime şunları söylediğimi hiç unutamam: "Bu sesin ifade ettiği gerçeklik mutlaka yaşatılmalıdır, hem de özgürce!" Suriye'den ayrılmadan bir gün önce beraberdik. Bir daha görüşmeyebileceğimizi hiç aklımdan geçirmemiştim. Böylesi bir ayrılışı hiç istemezdim. Diyarbekir konserlerini gerçekleştirmesi onun için de mutluluktu. O bizi, biz onu takip ediyorduk. Ölüm sessizliğinin geçerli kılınmaya çalışıldığı dönemin bu davudi sesi, özgür gerçeğimizin ses sultanı olarak bizimle birlikte hep yaşayacaktır.

B- Büyük gladio komplosu

1- Suriye'den çıkış

Suriye'den çıkış NATO-gladio operasyonuyla bağlantılıdır. Türk ordusundaki ayrışmayı ve gladioyu dikkate almadan, bu operasyonu doğru yorumlayamayız. İ. Hakkı Karadayı ve Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanlığı döneminde sanıldığı kadar her şeye hakim

"Kürt toplumu gibi yüzyıllarca ezilmiş bir toplumda şekillenen birey, eline geçen her otoriteyi kendine uygulandığı gibi uygulamaktan kolay kolay vazgeçemez. Çünkü bu kültürle yoğrulmuştur. Doğru otorite anlayışı geliştirilmeyince, geriye düşmanından öğrendiğini uygulamak kalır. Bu kısır döngünün reel sosyalizmde kırılması şurada kalsın, daha da geliştirildiğini biliyoruz"

değillerdi. İkisi de Kürt sorununda Eşref Bitlis'in yaklaşımına daha yakın düşünmekteydiler. Savaşın Kürtlerin toptan tasfiyesine yönelmesini hem doğru hem de mümkün görmüyorlardı. Turgut Özal ve Eşref Bitlis'in başlatmak istedikleri barış ve siyasi çözümü hem yurtseverliğin gereği sayıyor, hem de klasik savaş anlayışına daha uygun buluyorlardı. Sakıp Sabancı da bu çizgiyi TÜSİAD içinde savunan kesimi temsil ediyordu. MİT içinde Kontrgerilla Daire Başkanı Mehmet Eymür ile Emniyetten Hanefi Avcı'nın yaklaşımı da aynı çizgi paralelindeydi. Bu ekip Susurluk olayını da değerlendirerek savaş lobisine karşı bir hamle yapmıştı. Karşı ekibi veya gladiocu kanadı esas olarak Doğan Güreş ve Çevik Bir temsil ediyordu. Sakıp Sabancı ve Hüseyin Kıvrıkoğlu'na yönelik suikast girişimlerini bu ekip yönlendirmişti. Ayrıca daha önceleri başta Turgut Özal ve Eşref Bitlis olmak üzere devlet içinde bazı kişileri tasfiye etmeyi amaçlayan çok sayıda suikastı da aynı ekibin selefleri, daha önceki uzantıları gerçekleştirmişlerdi. 1990'da genelkurmay başkanlığı sırası ordu teamüllerine göre Muhittin Fisunoğlu'na gelmişti. Doğan Güreş kuraldışı biçimde genelkurmay başkanlığı görevine getirilince, aralarındaki çatlak büyüdü. Diğer ekip ordu içinde iki PKK sempatizanı askerle Doğan Güreş'e zehirli çayla suikast girişiminde bulundu. Bu girişim tam başarıya ulaşmadı. İmralı'da özel askeri savcı bu konudaki kararı kimin verdiğini sorunca, iki askerin PKK sempatizanı olduğunu, olaydan sonra kaçıp gerilla saflarına katıldıklarını ve şehit olduklarını söylemiştim. Asıl kararın ordu içinden verildiğini tahmin ettiğimi belirtmiştim. Bu yöndeki soruşturma böylelikle kapanmıştı.

Ordu içinde bu nitelikteki çelişki 20. yüzyılın başına, hatta daha öncelerine kadar uzanır. Sultan Abdülhamit'in (hatta Sultan Abdülaziz'in) düşürülüşünden Mustafa Kemal'e suikasta, 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait'e karşı düzenlenen komployla başlayan ve 18 Kasım 1937'de Seyit Rıza'nın komployla idam edilmesine kadar giden Kürtlere yönelik soykırım uygulamalarına, Serbest Fırka'nın kapatılmasından (1930) İnönü'nün başbakanlıktan düşürülüşüne (1937), 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden 28 Şubat 1997'deki postmodern darbeye ve en son 2000 sonrası darbe hazırlıklarına kadar geçen yaklaşık yüz yıllık süredeki tüm benzer olaylarda aynı çizgi çatışması vardır. Önce Almanya, sonra sırasıyla İngiltere ve ABD hegemonik güçler olarak bu çatışmaları dışarıdan destekleyip kontrol ediyorlardı. Tüm bu komplo ve suikast olayları özünde Ortadoğu halklarına, özellikle Anadolu ve Mezopotamya halklarına karşı yürütülen hegemonya savaşlarının birer yansımasıydı. Bunlardan PKK'nin öncülük ettiği Kürt direnişinin payına düşen ve daha önceki bölümlerde taslak halinde sunduğum dört önemli gladio savaşı dönemi vardır. Kapitalist güçlerin hegemonik savaşı Beyaz Türk faşizmi kılığına bürünerek sürdürülüyordu. M. Kemal'den beri ordu içinde bundan rahatsız olan bir kesim de her zaman vardı. Bunlar yurtsever ve Anadolucuydu. 27 Mayıs 1960 darbesinden 2000'ler sonrası darbe hazırlıklarına kadar bu yurtsever ve daha barış yanlısı diyebileceğimiz kesimin durumu darbeciler ve komplocularınkinden farklıydı. Darbeciler ve komplocuların arkasında esas olarak NATO gladiosu durmaktaydı. Ayrıca sivil toplum içinde de her iki tarafın güçlü uzantıları, odakları mevcuttu. Bunlar aralarında daimi bir ilişki ve çelişkiyi yaşarlar. Dönemlere göre birbirlerine üstünlük kurarlar. Sınıfsal olarak da millici ve işbirlikçi burjuvaları temsil etmek durumundadırlar.

İşte Suriye'den çıkış öncesinde bu iki kesim arasında yine rekabet baş göstermişti. Bizimle diyalogdan yana olanlarla karşı olanlar arasındaki rekabet, İsrail ve ABD'nin de desteğiyle NATO-gladiocu kanadın yani savaş ve imha yanlısı kesimin lehine sonuçlanmıştı. Çıkışın az öncesinde İsrail istihbaratı dolaylı yoldan ısrarla Suriye'den çıkmam gerektiği mesajını vermişti. Ayrılmayı uygun bulmamıştım. Suriye'deki konumumuzun büyük darbe almasından çekinmiştim. Stratejik ve ideolojik olarak da bunu doğru bulmuyordum. Savaş doğal seyrinde yürüyecek, kaderde olan yaşanacaktı. Kaderci çizgide değildim. Ama yaklaşık otuz yıllık ideolojik, politik ve askeri çizgiyi bir anda bir tarafa bırakarak rota değiştirmek de anlamlı bir kadere karşı çıkış tavrı olamazdı. Dürüst olmak gerekiyordu, kendimi kurtarmayı esas alamazdım. Atilla Ateş'in NATO-gladiosu adına yaptığı son uyarıdan sonra, ancak Suriye ve Rusya'nın kararlı bir biçimde arkamızda durması halinde savaşı bir üst aşamaya tırmandırma şansımız olabilirdi. Fakat bu destek sağlanmadığı gibi, her iki ülkenin şahsi varlığımı kaldırabilecek gücü veya niyetleri bile yoktu. Suriye için bu gerçekten mümkün olamazdı. Kuzeyden Türk, güneyden İsrail ordusu tarafından bir günde işgal edilebilirdi. Panik içine girmeselerdi, benim için daha uygun bir üslenme imkanı yaratabilirlerdi. Bunu da göze alamadılar. Rusya'nın tavrı daha onursuzcaydı. Mavi Akım Projesi ve 10 milyar Dolarlık IMF kredisine karşılık, bizi Moskova'dan zorla çıkardı.

28 Şubat darbesini doğru kavramadıkça olup biteni tam anlayamayız

Atina ve Roma macerasına geçmeden önce, çıkış öncesini ve sırasını daha yakından görmek oldukça öğreticidir ve büyük önem taşır.

28 Şubat darbesinin ikilemini doğru kavramadıkça olup biteni tam anlayamayız. Darbecilerin bir kanadı gerçekçi bir barış önerisi ile bize yaklaşmıştı. Sanırım arşivimizde buna ilişkin belgeler vardır. Tıpkı Turgut Özal ve Necmettin Erbakan'ın yaklaşımında olduğu gibi ciddi olduklarına ve barış istediklerine ikna olmuştum. Darbe içinde darbeye de bu barışçı ve siyasi çözüm yanlısı tutum yol açmıştı. Şimdi gayet açıkça ortaya çıkmıştır ki, o dönemde yani yakalanmama kadar, İsrail ve ABD kesinlikle barış ve siyasi çözümden yana değillerdi. Düşük yoğunluklu da olsa, savaşın devamını ve Kürt sorununun çözümsüz kalmasını ısrarla istemekteydiler. Ortadoğu'nun, özellikle Irak'ın kontrolü ve düşürülmesi için buna şiddetle ihtiyaçları vardı. Ancak bu yolla Türkiye'yi pasifize edip kendi planlarını uygulayabilirlerdi. Turgut Özal, Necmettin Erbakan ve Bülent Ecevit bu planlara dikkat etmedikleri, daha Anadolucu, millici ve Kürt sorununda barışçı ve siyasi çözümcü yaklaşım gösterdikleri için düşürülmüşlerdi. Düşürülmelerinin ölümle sonuçlanıp sonuçlanmaması savaş yanlıları için o kadar önemli değildi. Zaten savaşın içindeydiler. Savaşla sonuna kadar devam ederek, önlerine çıkan her engeli devirip amaçlarına ulaşmak istiyorlardı. Buna Kürt gerçekliğinin askeri yoldan tamamen tasfiyesi, yani bir nevi soykırım da dahildi. Hegemonik güçler klasik İttihat ve Terakkici çizginin devamı olan bu anlayışın arkasında durmadıkça asla başarı şansları olamazdı. Onlar da bunu bildikleri için ABD, İngiltere ve İsrail'in desteğine mutlak gereksinim duyuyorlardı. 1998'de Suriye'den çıkışımda bu destek sağlanmıştı.

1990'ların başında ABD ve İngiltere'nin, 1996'da (Türkiye ile İsrail arasında askeri alanda stratejik işbirliği antlaşmaları) da İsrail'in mutlak desteği alınmıştı. Sıra işin iç yanını halletmeye, yani gerekli hükümet değişikliklerini ve ordu içi tasfiyeleri yapmaya gelmişti. Onu da 1990'dan itibaren adım adım hayata geçireceklerdi. Genelkurmay başkanlığı görevini devralan Doğan Güreş'in İngiltere'ye ilk gezisini yapıp geri döndüğünde "PKK'nin tasfiyesi için bize yeşil ışık yakılmıştır" demesi bu gerçeği ifade eder. Daha sonraki süreçte sadece Kürtlere ve PKK'ye yönelik imha saldırılarıyla yetinilmediğini, cumhurbaşkanını katletmeye, hükümet değişikliklerine, ordu içi tasfiyelere, topluma yönelik pasifikasyon hareketlerine, bir dizi aydın ve işadamı suikastlarına, kitlesel katliamlara ve medyanın teslim alınmasına varana kadar hangi korkunç olaylar ve çatışmaların sahnelendiğini iyi bilmekteyiz. Eksik olan şey, tüm bu olayların zincirleme bağlantılar içinde olduğunu anlamaktır. NATO'ya girişinden 1998'e kadar Türkiye'nin yaşadığı tüm önemli siyasi ve sosyal olayların temelindeki kalın NATO-gladiocu çizgiyi görmeden, hiçbir önemli olayı, çatışmayı ve suikastı doğru olarak çözemeyiz. Özde halkların özgürlük, eşitlik ve demokrasi isteklerine karşı bir NATO'cu savaş açılmış ve bu savaşın son halkasına 1998'deki Suriye'den çıkışım eklenmiştir.

Çıkışta önümde iki yol vardı: Bunlardan birincisi dağ, ikincisi Avrupa yoluydu. Dağ yolunu seçmek savaşın şiddetlenmesi, Avrupa yolunu tercih etmek ise diplomatik politik çözüm şansını aramak demekti. Dağ yolu hazırlıklarının günler öncesinde yapıldığı bilinmektedir. Kuvvetli ihtimal dağa çıkış yönündeydi. Fakat tam o sırada bir Yunanlı heyetin yanımıza gelişi ve Atina temsilcimiz Ayfer Kaya'nın yoğun telefon görüşmeleri (ki, görüşülenler üst düzey yetkili sayılmaktadır), rotayı Atina'ya çevirmemize yol açtı. Suriyeli yetkililerin sorunu çok acil çıkış yapmamdı. Fakat Avrupa'ya çıkışımdan pek de rahat görünmüyorlardı. Bu konuda alternatif yaratmamaları kendilerinin ciddi kusurudur. Atina'ya çıkış aslında hesapta yoktu. Bir fırsattı ve oradaki dostların ciddiyetine inanarak bu fırsatı değerlendirmekten kaçınmadım. Eğer karşılaştığım tablodaki gibi olduklarını bilseydim, kesinlikle çıkış yapmazdım. Burada sorulması gereken soru şudur: Yunanistan'da da çok güçlü olduğu bilinen gladio bölümü mü acaba bu çıkış senaryosunda rol oynadı? Buna kesin yanıt veremiyorum. Bu konunun araştırılması gerekiyor. Türkiye'ye teslim edilmemde ABD'nin Türk yönetimiyle sağladığı uzlaşmada Yunanlılarla olan sorunların çözümünde ilke anlaşmasına varılmış, en azından bu doğrultuda söz alınmış olması ihtimal dahilindedir. Özellikle Ege ve Kıbrıs sorununun çözümünde bu yönde niyet belirtmeleri kuvvetli bir ihtimaldir. Türkiye'nin bu konuda sınırsız tavizkar tutum içinde olduğu mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Dost görünenlerin ihaneti

Suriyeliler 9 Ekim'de uçağın yönünü ustaca değiştirerek beni Atina'ya indirdiklerinde rahatlamışlardı. Atina'ya indiğimde karşıma Kalenderidis çıktı. Kalenderidis uzun süre Türkiye'de de kalmış olan NATO'da görevli bir subaydı. Aynı görevi İsveç'te de sürdürmüştü. Yunan gladiosundan olma ihtimali vardı. Oldukça dost görünüyordu. Aramızda ilginç bir kurye de vardı. Bazı NATO belgelerini bana sızdırmıştı. Güven yaratmak için de böyle davranmış olabilir. Kendisi aynı havaalanında beni bir odada bekleyen havacı general ve İstihbarat Şefi Stavrakakis'in yanına götürdü. Stavrakakis, adeta Nuh der peygamber demez bir tavırla, geçici bile olsa Yunanistan'a giriş yapamayacağımı söyledi. Sözleştiğimiz dostlar ortalıkta yoktu. Akşama kadar didiştik. Tesadüfen devreye Moskova'daki ilişkimiz Numan Uçar girdi. Bir Yunan özel uçağıyla yönümüzü Moskova'ya çevirdik. Liberal Demokrat Parti Başkanı Jirinowski kanalıyla o sırada ekonomik kaos yaşayan Rusya'ya inmeyi, Moskova'ya giriş yapmayı başardık. Fakat bu sefer karşımıza Rus İç İstihbarat Şefi çıktı. O da Nuh der peygamber demez havasındaydı. O koşullarda kalış olamazdı. Yaklaşık otuz üç gün sözde gizli kaldım. Yanında kaldıklarım ve benimle ilgilenenler Yahudi kökenli siyasilerdi. Dürüst olduklarına inanıyordum. Beni gerçekten gizlemek istiyorlardı. Ama bu yöntemi doğru bulamazdım. Bu süre içinde hem İsrail Başbakanı Şaron, hem de ABD Dışişleri Bakanı Allbright Rusya'ya gelmişlerdi. Rusya'nın Başbakanı Pirimakov'du. Hepsi de Yahudi kökenliydi. Ayrıca dönemin Türkiye Başbakanı Mesut Yılmaz da devredeydi. Sonunda Mavi Akım Projesi ve 10 milyar Dolarlık IMF kredisi üzerinde anlaşarak ayrılmamı sağladılar.

Moskova'yı hemen tercih etmem, "ne de olsa yetmiş yıllık bir sosyalizm deneyimi yaşadılar; ister çıkarları ister enternasyonalist tutum gereği olsun, beni rahatlıkla kabul ederler" inancından kaynaklanıyordu. Sistemin çöküşüne rağmen, moral açıdan bu kadar düşmüş olabileceklerini beklemiyordum. Liberal kapitalizmden çok daha kötü bir bürokratik kapitalizm çöküntüsüyle karşı karşıyaydık. En az Atina'daki dostlar kadar Moskova'daki dostların tutumundan da hayal kırıklığına uğradık. Daha doğrusu, kurulu dost ilişkilerinin pek güvenilir olmadığı açığa çıkmıştı.

Üçüncü rotamız yine tesadüfen Roma ilişkilerinden yararlanma temelinde oldu. Yeni ilişki kurduğumuz Komünist Parti-Yeniden Yapılanmadan iki dost Milletvekilinin yardımıyla Roma macerasına başladık. Bu sefer İtalyan istihbaratının göstermelik senaryosuyla altmış altı gün sürecek Roma günlerimiz başladı. Dönemin Başbakanı Massimo D'Alema'nın tavrı dürüst, ama yetersizdi. Siyasi güvenceyi tam verememişti. Durumumuzu yargıya terk etti. Buna öfkelenmiştim. İlk fırsatta İtalya'dan çıkma kararlılığındaydım. D'Alema son haftadaki demecinde, İtalya'da dilediğim kadar kalabileceğimi belirtmişti. Ama bu bana zoraki bir tavır gibi geldi. Bu arada yanılmıyorsam ortak bir Arap girişimi oldu. Açıklamadıkları bir yere götürmek istediklerini söylediler. Resmiyeti ve güvencesi olmadığından kabul etmedim.

Rusya'ya ikinci sefer gidişim hataydı. Ama bu hatada Numan Uçar'ın laçka tavrının rolü vardı. Halen içyüzünü tam bilemediğim bu laçka tavra güvenerek yola çıktım. İçyüzünü bilseydim, kesinlikle Roma'dan çıkış yapmazdım. Yanıltılmıştım. D'Alema'nın özel uçağıyla NATO sahasından çıktığımda derin bir oh çektiğimi hatırlıyorum. Fakat bu tutum yağmurdan kurtulayım derken doluya tutulmak gibi bir şeydi. Bu sefer Rus İç İstihbaratı beni gidişin Ermenistan'a olacağına ikna ettikten sonra havaalanına götürdü. Sanırım anlaşmaları gereği havaalanında Ermenistan içinde yattığını, istersem bir haftalığına Tacikistan'a gidebileceğimi, bu bir hafta içinde alternatif yaratabileceklerini söylediler. Beni bir nevi aldatarak bir kargo uçağıyla Tacikistan'ın başkentine indirdiler. Bir hafta hiç çıkmadan bir odada bekledik. Moskova'ya tekrar döndük. Mecburen tekrar Yunanlı dostlara başvurduk. İki gün içinde hayli maceralı, karlı soğuk bir Moskova gününden sonra yönümüzü tekrar Atina'ya çevirdik.

Hatırladığım kadarıyla bu sefer tam anlamıyla Olympos tanrılarının oyunlarına geldiğimi kendi kendime fısıldar oldum. Tam da bu tanrı hayaletlerinin arasında bulunuyordum. Özellikle Hades aklıma düşmüştü. Havaalanının

VIP salonundan giriş yaptım. Giriş yapmamla Cehennem Tanrısı Hades'in amansız takibinin başlaması bir oldu. Dostum Nagzakis'in eski çağın büyücü kadınlarına benzeyen kaynanasının epey dağınık evinde bir gece kalabildim. Kadına "Pangalos ne yapar?" diye sormuştum. "Seçimlerde kullanır" derken, çağın gerçeklerinden ne denli kopuk olduğunu anlatır gibiydi. Bana biraz da eski, soylu, ama çok güçsüz bırakılmış Yunan halk gerçeğini anımsattı. O geceden sonra bir nevi ölüm kampına doğru gidiş başladı. Tümüyle Hades devredeydi. Söylenen ve yapılan her şey sahteydi. Dürüst unsurlar yok muydu? Vardı, fakat hepsi modernite canavarı karşısında çaresizdi. Afrika'ya doğru yola çıkışta bu sefer Mandela figürü etkili oldu: Moskova'ya doğru yola çıkışta Lenin figürünün etkili olması gibi. Güya Güney Afrika'ya gidecek, hem sağlam diplomatik ilişki kuracak, hem de resmi geçerli pasaport alacaktım. Yunan devlet sahtekarlığı bu oyunda da başarılı olmuştu. Aslında tarih boyunca Yunan halkının demokrasisinin bu sahtekarlar tarafından hep aldatıldığını ve büyük trajedilere duçar edildiğini bilerek yaklaşmalıydım. Dostluklara çocuk saflığıyla inanmam bu tavrımda etkili oldu. Yunanistan'dan çıkış sırasında her iki havaalanına gidişte içinde olduğum arabanın şoförleri ayılıp kendime gelmem ve gitmemem için yoğun çaba harcadılar. Büyük bir komplonun yürürlükte olduğunu belirtmek için ellerinden geleni yapma dürüstlüğünü gösterdiler. Muhtemelen onlar da alt düzey istihbarat memurlarıydı. Birincisi arabayı uçağa çarptırarak gidişi engelledi. İkincisi ise arabayı gizli olması gereken havaalanına yakın yerde yedi sefer dakikalarca bozulmuş süsü vererek durdurdu. Verilen sözlere o kadar güvenmiştik ki, hiç ayılmadım. Tersine, bir an önce kaderde ne varsa görmek için acele gitmek istiyordum. Uçak gladionun gizli operasyonlarda kullandığı bir araçtı.

Yalnız ondan önce bir de Minsk seferimiz vardı. Nairobi'den önce Minsk üzerinden Hollanda'ya geçiş yapacaktım. Yine özel uçakla Minsk'in dondurucu soğuğu altında iki saatten fazla bekledim. Beklenen uçak gelmedi. Beyaz Rusya havaalanı polisleri uçağı dakikalarca kontrol ettiler. Bir ihtimal ve belki de son fırsat olarak beni Minsk Havaalanı'na bırakacaklardı. Gerisi Beyaz Rusya yönetiminin insafına kalmıştı. İlginç olan odur ki, o sırada Türk Milli Savunma Bakanı İsmet Sezgin de Minsk'e bir ziyarette bulunmuştu. Beklenen uçak gelmeyince, güya son fırsat da kaçmış oldu. Geriye dönüş bir nevi 'beyaz ölümdü.' Gladio uçağı Akdeniz üzerinden süzülürken, bu gidişi sonraki yorumumla Yahudi soykırımında kullanılan tren seferine benzetmiştim. Şahsımda bir halka uygulanan soykırım rejiminin en kritik dönemine girilmişti. NATO'nun gizli ve gerçek yüzünü bu seferler sırasında gördüm. Minsk'ten dönerken, uçağın herhangi bir Avrupa havaalanına inmemesi için yirmi dört saatlik alarm verilmişti. Anlaşılıyor ki, o dönemde tek isyankar devlet olan Beyaz Rusya'nın Minsk Havaalanı dışında inişi kabul edecek tek bir havaalanı bırakılmamıştı. Nairobi'deki cehennemde önüme üç yol konulmuştu: Birincisi, uzun süre emre itaatsizlikten çatışma süsü verilmiş bir ölüm; ikincisi, CIA'nin bir dediğini iki etmeden emrine girmem ve teslim olmam; üçüncüsü, çoktan hazırlanmış Türk özel savaş timlerine teslim edilmem.

Nairobi'deyken yanımda bulunan kişilerden Dilan tedirgin bir ruh hali içindeydi. Düşüncelerini tam açıklasa ve sivil toplum örgütlerini harekete geçirebilseydi, belki de komplo kısmen bozulabilir veya boşa çıkarılabilirdi. Kendisinin bir tabancayla kendimizi savunmayı önermesini yadırgamıştım. Bu, bizim ve benim için intihar demekti. İntihara niyetim yoktu. Israrla silahı üzerimde taşımam için son ana kadar fır dönüyordu. Silah üzerimde olsaydı ve çekmeye çalışsaydım, bu tavır kesinlikle ölüm demek olacaktı. Daha sonra sorgulama sırasında, silah kullanmam halinde vur emri olduğu söylenmişti. Elçilikten çıkmamın da ölüm demek olduğunu söylediler. En akıllı tavrı aldığımı belirttiler. Ne kadar doğruyu söylediler, bilemeyiz. On beş günlük Nairobi sürecinde Büyükelçi Kostulas'ın tavrı anlaşılmaya değer. Acaba kullanılmış mıydı? Yoksa çok önceden planın bir parçası olarak mı hazırlanmıştı? Kendim bunu çözemedim. Teslim edilmemden önce kendi ikametgahı olan eve hiç gelmedi. Elçilikten bir nevi zorla çıkarılmak istenmem yüzünden Nairobi zebanisine biraz sert çıkıştı. Ama bu tavrı sahtekarca da olabilir. Bu sefer de güya Hollanda'ya gidiş için Pangalos izin çıkarmıştı. Buna pek inanmamıştım. Çünkü Yunan özel timleri evden çıkmamam halinde zorla saldırıp çıkarmak için pusuda bekliyorlardı. Kenya polisi de aynı şeyi yapmaya hazırlanmıştı. Tabii Güney Afrika Cumhuriyeti'ne gidiş çoktan bir aldatılış öyküsü olarak kalmıştı. Kiliseye, BM'ye sığınma gibi senaryolar hep kuşkuluydu. Çıkmamakta diretmiştim.

"Gladio uçağı Akdeniz üzerinden süzülürken, bu gidişi sonraki yorumumla Yahudi soykırımında kullanılan tren seferine benzetmiştim. Şahsımda bir halka uygulanan soykırım rejiminin en kritik dönemine girilmişti. NATO'nun gizli ve gerçek yüzünü bu seferler sırasında gördüm. Minsk'ten dönerken, uçağın herhangi bir Avrupa havaalanına inmemesi için yirmi dört saatlik alarm verilmişti"

Irak'ın işgal senaryosu benim teslim edilmemle sıkı sıkıya bağlantılıdır

9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadarki dört aylık süreç müthiş geçmişti. Dünya hegemonu ABD dışında hiçbir güç bu süreçte bu dört aylık operasyonu düzenleyemezdi. Türk özel savaş güçlerinin (bu güçlerin başkanı General Engin Alan'mış) bu süreçteki rolü sadece beni uçakla İmralı'ya, o da kontrollü olarak taşımaktı. Süreç kesinlikle NATO tarihinin en önemli operasyonunun gerçekleştirildiği bir süreçti. Bu o kadar açıktı ki, gidilen hiçbir yer aykırı bir tavır sergileyemiyordu. Sergileyenler anında etkisizleştiriliyordu. Büyük Rusya bile çok açık bir biçimde etkisizleştirilmişti. Yunanlıların tavrı zaten her şeyi açıklamaya yetiyordu. Roma'da kaldığım evin içinde ve dışında alınan güvenlik tedbirleri, durumu oldukça açıklayıcıydı. Tutsaklığa özgü olağanüstü tedbirler almışlardı. Dışarıya adım bile attırmadılar. Özel güvenlik timleri odamın kapısına kadar her yeri yirmi dört saat kontrol altında tutuyorlardı. D'Alema hükümeti sol demokrat bir hükümetti. D'Alema tecrübesizdi, kendisi yalnız başına karar alamadı. Tüm Avrupa'yı dolaştı. İngiltere ona kendi öz kararını alması gerektiğini belirtti. Pek dayanışma göstermedi. Brüksel'in tavrı net değildi. Sonuçta yargıya havale edildik. Bu tavırda gladionun etkisini görmemek mümkün değildi. Zaten İtalya gladionun en güçlü olduğu ülkelerden biriydi. Berlusconi tüm gücünü harekete geçirmişti. Kendisi gladionun adamıydı. İtalya'nın beni kaldıramayacağını bildiğim için ayrılmak zorunda kalmıştım. Tabii Türkiye bunun karşılığında ABD ve İsrail'in en güvenilir, ama en uydu ülkesi haline getirilmişti. Çılgınca küreselleşiyor denilen süreç, aslında Türkiye'nin küresel finans kapitalizmine peşkeş çekilmesi öyküsünden başka bir şey değildi.

Irak'ın işgal senaryosu da benim teslim edilmemle sıkı sıkıya bağlantılıdır. İşgal aslında bana yönelik operasyonla başlatılmıştır. Aynı husus Afganistan'ın işgali için de geçerlidir. Daha doğrusu, Büyük Ortadoğu Projesi'nin hayata geçirilişinin kilit adımlarından biri ve ilki bana yönelik olan operasyondu. Ecevit'in "Öcalan'ın niçin teslim edildiğini bir türlü anlamadım" demesi boşuna değildi. I. Dünya Savaşı nasıl Avusturya Veliahdının bir Sırp milliyetçisi tarafından vurulmasıyla başlatıldıysa, bir nevi 'Üçüncü Dünya Savaşı' da bana yönelik operasyonla başlatılmıştı. Operasyondan sonraki süreci anlamak için operasyon öncesinde ve sırasında olup bitenleri iyice anlamak gerekir. ABD Başkanı Clinton Suriye'den çıkarılmam sorununu görüşmek için Başkan Hafız Esad'la biri Şam'da, diğeri İsviçre'de dört saatten fazla süren iki toplantı yaptı. Hafız Esad o görüşmelerde konumumun önemini fark etti. Sürece yaymayı kendisi açısından daha uygun gördü. Geçici bile olsa, Suriye'den çıkmam konusunda bir talepte bulunmadı. Türkiye'ye karşı iyi bir dengeleyici unsur olarak sonuna kadar değerlendirmek istiyordu. Ben ise Suriye'yi stratejik tavır almaya zorladım. Ama gücüm veya durumum bunu başarmaya elvermiyordu. İran'da olsaydım, belki de stratejik bir ittifak geliştirilebilirdi. O konuda da ben İran'a güvenemiyordum; geleneksel tavırlarından (Simko ve Qasimlo cinayetleri ve bunun gibi komplolar, Med Kralı Astiyag'ın Harpagos tarafından düşürülüşüne kadar eskiye giden oyunlar) çekiniyordum. Clinton ve ilişki içinde olduğu Irak Kürt liderleri Suriye'de bulunmamı kendi stratejik amaçları için uygun görmüyorlardı. Çünkü Kürdistan ve Kürtler giderek kontrollerinden çıkıyordu. İsrail de bu durumdan çok rahatsızdı. Kürdistan'daki gelişmelerin seyri ve Kürtlerin kontrolünün ellerinden çıkması onlar için kabul edilemez bir durumdu. Kürdistan'ı kontrolleri altında tutmak, özellikle Irak'la ilgili planları için hayati rol ifade ediyordu. Mutlaka ayrılmam ve bağımsız Kürt kimliği ile özgürlük çizgisine son vermem dayatılıyordu.

Bizim varlık nedenimiz ise, partimiz ve özgürlük çizgisiydi. ABD ve İngiltere 1925'ten beri Türkiye'ye verdikleri sözü (Güney Kürdistan'a dokunmamak şartıyla Kuzey Kürdistan'ı feda etmek) tutmak durumundaydılar. Türkiye bu temelde NATO'ya girmiş, kendisiyle bu temelde Kürt sorunu üzerinde anlaşmışlardı. Konumumuz ve stratejimiz, geleneksel ve güncel olarak büyük önem arz eden Ortadoğu'daki bu dengeyi ve hegemonyayı tehdit ediyordu. Ya bu hegemonyanın yörüngesine girecektik ya da tasfiye edilecektik. Türkiye Cumhuriyeti 1925'ten beri bu hegemonik güçlerle yaptığı antlaşmaları (1926'da Musul-Kerkük konusunda anlaşma, 1952'de NATO'ya giriş, 1958 ve 1996'da İsrail'le yapılan anlaşmalar) Kürtleri tarihten silme temelinde kullanmak istiyordu. Laik milliyetçi pozitivist ideoloji bu imkanı veriyordu. Cumhuriyet kadrosu buna inandırılmıştı. Bu aslında tarihsel Türk-Kürt ilişkilerinin ruhuna ve ittifakına çok aykırı bir durumdu. Ama İsrail'in kuruluş hesapları nedeniyle sistemin yapamayacağı çılgınlık yok gibiydi. Beyaz Türk gerçeği denilen yapay ideoloji, kadro ve sınıf oluşumu bu temelde inşa edilmişti. Ayrıca PKK bu oluşuma öldürücü darbe vurmuştu. Çünkü Kürt kimliğinin kabulü ve özgürlüğünün tanınması bu oluşumun inkarı anlamına geliyor, en azından bu ölümcül politikaların terk edilmesini gerektiriyordu. İsrail'le yapılan antlaşmalar bu oluşum için hayati anlam ifade eder. Zaten Türk ulus devleti proto İsrail olarak inşa edilmişti.

KDP bağlamında da benzer bir beyaz Kürt oluşumu inşa edilmeye çalışıldı. Aynı merkez hem Türklerde hem de Kürtlerde benzer, ama aralarında çelişkiler bulunan iki güç yaratmayı varlıkları için (ABD ve İngiltere başta olmak üzere, Batı'nın Ortadoğu'daki hegemonik çıkarları ve İsrail'in güvenliği için) hayati önemde görmekteydiler. Kendilerine bağlı, ama aralarında hep problemler olan bu iki güç bağlamında bölgedeki çıkarlarını kollamak son derece akıllı bir politikaydı. PKK'nin çıkışı, tarihsel olduğu kadar güncel geçerliliği de olan bu oyunu bozuyordu. 1993 ve 1998'deki çözüm ve barış imkanının doğması bu oyunun sonu demekti. Onun için bu tarz bir çözüme müsaade edilmedi. Büyük suikastlar ve komplolar düzenlendi. PKK'nin Kürtleri denetim altından çıkarıp, başta Türkler olmak üzere diğer toplumlar ve devletlerle barıştırması, bu güçlerin Ortadoğu'daki hegemonik oyunları ve çıkarlarının devamı açısından stratejik bir darbeydi. Gerekçelerini daha da kapsamlı biçimde sıralayabileceğimiz bu hususlar, 1998 komplosunun neden büyük ve stratejik amaçlı olduğunu yeterince kanıtlamaktadır.

Clinton o dönemde Ortadoğu'daki hegemonik hamleye büyük önem veriyor ve Türkiye'nin rolünün bundaki önemini hep vurguluyordu. Özel Danışmanı General Galtieri, bana yönelik operasyonu Clinton'ın emriyle yönettiklerini bizzat açıklamıştı. 'Üçüncü Dünya Savaşı' meselesine gelince, Irak, Afganistan, Lübnan, Pakistan, Türkiye, Yemen, Somali ve Mısır başta olmak üzere belli başlı ülkelerde olup bitenlerin bilançosunun çoktan I. ve II. Dünya Savaşlarındaki bilançoları birçok yönden aşmış olması, bu savaşın gerçekliğinin anlaşılması için yeterlidir. Zaten nükleer silahlar nedeniyle 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın parçalı olacağı, uzun bir sürece yayılacağı ve değişik teknolojilerle yürütüleceği anlaşılır bir husustur. NATO'nun son Lizbon Zirvesi, ABD'nin İran etrafındaki ablukayı derinleştirmesi, 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın seyri hakkında gereken bilgiyi vermektedir.

'Üçüncü Dünya Savaşı' bir gerçektir ve ağırlık merkezi Ortadoğu coğrafyası ve kültürel ortamıdır. Sadece 'Üçüncü Dünya Savaşı'nın yoğunluk merkezi olarak Irak'ta yaşananlar bile buradaki savaşın bir ülke ile ilgili olmadığını, dünya hegemonik güçlerinin çıkarları ve varlığı ile ilgili olduğunu gayet iyi açıklamaktadır. Bu savaş ancak İran'ın tamamen etkisizleştirilmesi, Afganistan ve Irak'ın istikrara kavuşturulması, Çin'in ve Latin Amerika'nın tehdit olmaktan çıkarılmasıyla sonlandırılabilir. Dolayısıyla savaşın daha ortalarındayız. Savaş en az on yıllık (NATO'nun son stratejik planları da on yıllık bir süreyi öngörmektedir) bir süre daha devam edebilir. Kesin böyle olacaktır demek sosyal bilimler açısından doğru değildir, böyle olması yüksek bir olasılıktır. Bazen diplomasi, bazen şiddet yoğunlaşacaktır. Gündeme şiddetli ve kontrollü ekonomik krizlerle müdahale edilecektir. Alanların önceliği değişecek, ama şöyle veya böyle savaş komple olarak birçok alanda cereyan edecektir. Ancak savaşın bu temel doğası göz önüne getirildiğinde, bana yönelik 1998 operasyonunun neden uluslararası çapta yürütüldüğü ve NATO'nun en büyük gladio operasyonu olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Şüphesiz büyük savaşlarda hep hegemonik güçler kazanmazlar, halklar da çok şey kazanabilirler. Hatta hegemonik güçler sistemsel kaybedebilir, halklar sistemsel kazanabilirler. Bu konuyu bundan sonraki bölümün ana konusu olarak çözümleyeceğim.

2- İmralı Süreci

Büyük Gladio komplosunun en önemli bölümü İmralı'da yaşama geçirilmeye çalışılmıştır. Beni Ada'ya getiren birimin şefi General Engin Alan'ın görevi bile bu gerçeği aydınlatmaya yeter. Engin Alan, dönemin Özel Kuvvetler Komutanlığı yani Türk Gladiosu'nun resmi şefi durumundaydı. Ada'da beni karşılayan AB Konseyi yetkilisinin yaklaşımı, komplonun AB boyutunu daha da açıklayıcı nitelikteydi. ABD, AB ve Türk yönetimi arasındaki antlaşma böylece açığa çıkmış durumdaydı. Operasyonun baştan sona ABD ve AB'nin siyasi sorumluluğu altında NATO Gladiosu tarafından yürütüldüğünü bu üç gösterge (ABD Başkanı Clinton'un özel danışmanı General Galtieri, AB'nin siyasi komiserliği adına bayan yetkili ve Türk Özel Kuvvet Komutanlığı Şefi Engin Alan) daha açıklayıcı kanıt olamaz. Daha sonra ortaya çıkan bu gerçeklerden önce de beni etkisizleştiren gücün Türk hükümeti güvenlik güçleri olmadığından şüphe etmiyordum ama operasyon mekanizmasını tam kavrayamamıştım. Süreç gerçekte olduğundan çok farklı yansıtılıyordu. Sanki Türk hükümeti bastırıyor ve sonuç alıyor gibi

"9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadarki dört aylık süreç müthiş geçmişti. Dünya hegemonu ABD dışında hiçbir güç bu süreçte bu dört aylık operasyonu düzenleyemezdi. Türk özel savaş güçlerinin (bu güçlerin başkanı General Engin Alan'mış) bu süreçteki rolü sadece beni uçakla İmralı'ya, o da kontrollü olarak taşımaktı. Süreç kesinlikle NATO tarihinin en önemli operasyonunun gerçekleştirildiği bir süreçti"

bir hava ısrarla yaratılıyordu. Başbakan Bülent Ecevit'in başlangıçta beni niçin yakaladıklarından ve iade etmek istediklerinden haberinin bile olmaması, bu iddiamı doğrulayıcı önemli bir kanıttır. Gelişmeler çözümlendikçe iddiam daha da doğrulanacaktır.

Ada'da beni ilk karşılayan askeri elbiseli albay rütbeli bir askerdi. Kendini Genelkurmay'ın temsilcisi olarak tanıttı. İkili ve gizli olmasında yarar gördüğü önemli konuşmalar yaptı. Daha sonra sorgulama resmen başladığında da aynı yetkilinin ayrı ve önemli konuşmaları olmuştu. Dört güvenlik biriminden (Genelkurmay, Jandarma, Emniyet ve Milli İstihbarat) oluşan bir heyetin çapraz sorgulaması 10 gün sürmüştü. Bu arada kuvvet komutanlıklarına hitaben bir kaset konuşmam oldu. Daha sonra da aylarca süren sohbet niteliğinde karşılıklı konuşmalar oldu. Başka kişiler de ara sıra devreye giriyor, Avrupa'dan da ara sıra heyetler geliyordu.

İmralı sürecinin uluslararası komplo niteliğini göz önünde bulunduran bir savunma anlayışına öncelik tanıdım. Yaşadıkları ağır Türklük bilinci, Türklük adına hareket edenlerin gerçekle bağlarını kopartmıştı. Komplonun ardındaki felsefeyi kavramaları doğalarına aykırıydı. Çünkü onlar da en az yüz yıllık bu komplo felsefesinin inşa ettiği yapılanmaların ürünüydüler. Dolayısıyla inşa edilmiş bu yapılanmalarını inkar etmeleri ve eleştirel yaklaşmaları beklenemezdi. İster yargılanma komedisi sırasında ister hükümlülük sürecinde olsun, kendilerinden herhangi olumlu bir değişim iradesi beklemek anlamsız olurdu. Genelkurmay Başkanlığı temsilcisinin fısıltı halinde söylediklerine uygun davranılacağına inanmak, mevcut koşullarda safdillik olurdu. Zaten sözlerini uygulayabilecek kadar bir karar gücünden yoksundular. Benim için ABD'nin arkasında durduğu ve AB'nin kontrol ettiği bir sistem icat edilmişti. Sistemin kurgulanması İngiltere'ye aitti, icrası da Türklerin payına düşmüştü. Komplonun ardındaki felsefi ve politik zihniyeti anlamak büyük önem taşır. Sıkça komplonun asırlık bir temeli olduğundan bahsediyor, döne dolaşa bunu açıklıyorum. Her dönemin kilometre taşı olan komplolardan bahsettim. Bunlardan sadece Kürtlere yönelik olanlarından Hamidiye Alayları komplosu, 1914 Bitlis'teki Melle Selim, 1925 Şeyh Sait, 1930 Ağrı ve 1937 Dersim komploları, 1959'da 49'lar ve 1960'ta 400'ler Davaları, Faik Bucak'ın öldürülmesi ve Sait Kırmızıtoprak'ın KDP tarafından katledilmesi, yine PKK'nin ideolojik aşamasından günümüze kadar aynı zihniyet tarafından organize edilen yüzlerce komplo bir çırpıda sıralanabilir. Komploları düzenleyenler bunu ustaca düzenlenmiş iktidar sanatı saymaktadırlar. Yani komplo iktidar sanatının en önemli aracı ve ruhu durumundadır. Bu sanat Kürtler için kesinlikle komplo temelinde yürütülmek durumundaydı. Komplonun açıktan bir yöntemle uygulanması, çocuğun "Anne bak, kral çıplak" demesine yol açacaktı. Hedefinde soykırıma dek giden uygulamalar bulunan bir iktidar gücünün elinde komplo dışında bir araç ve buna yön veren zihniyet yoktur. Burada önemli olan, kornploya dahil olan güçlerin doğru tanınması ve tanımlanmasıdır.

Mutlaka etkisizleştirilmem konjonktür gereğiydi

İmralı sürecinde bu konuda zorlandığımı belirtmeliyim. Öyle ki, komplonun içinde birbirleriyle oldukça çelişkili güçlerin varlığı söz konusudur. ABD'den Rusya Federasyonu'na, AB'den Arap Birliği'ne, Türkiye'den

Yunanistan'a, Kenya'dan Tacikistan'a kadar birçok devlet komploya dahil olmuştu. Asırlık düşmanlar olan Türkler ve Yunanlıları birleştiren neydi? Neden benim sırtımdan bu kadar ilkesiz ittifaklar veya çıkar birlikleri kuruluyordu? Ayrıca hedeflenmeme için için sevinen Türk ve Kürt sol ve ulusal işbirlikçilerin sayısı hesaplanmayacak kadar çoktu. Resmi dünya sanki benim şahsımda en tehlikeli rakibini kıstırmış gibiydi. PKK içinde bile kendileri için ikbal günlerinin geldiğine ve diledikleri gibi yaşamaları fırsatının doğduğuna inananların sayısı küçümsenemezdi. Şüphesiz en başta ve en genel bir tanımlama, tüm bu güçlerin kapitalist modernitenin liberal çıkarlar peşinde koşan önde gelen kesimlerinden oluştuğunu ortaya koyuyordu. Ben birçoğunun liberal faşist zihniyetini ve çıkarlarını tehdit etmekteydim.

Örneğin İngiltere bu güçler içinde en tecrübelisidir. Benim Avrupa'da politika yapmamam için ilk işaret fişeğini sıkan güçtür. Avrupa'ya adım atar atmaz beni hemen 'persona non grata' yani 'İstenmeyen Kişi' ilan etmişti. Bu basit bir adım değildi, sonucu önceden belirleyen adımlardandı. Peki, Humeyni için, Lenin için bile alınmayan böylesi bir tavır neden hemen benim için alınmıştı? Savunmamın birçok bölümünde buna yönelik birçok ipucunu açıklamaya çalıştım. Bu nedenle fazla tekrarlamaya gerek yoktur. Özcesi, Ortadoğu'ya yönelik iki yüz yıllık hegemonik hesapları önünde, özellikle Kürdistan politikasından ötürü (TC'den "ver Kerkük-Musul'u, yok et kendi Kürtlerini" politikası) ciddi bir engel olarak ortaya çıkmıştım. Bütün planları ve uygulamacıları karşısında tehlikeli olmaya başlamıştım. ABD'nin derdi daha başkaydı. BOP devreye konulmak istenmekteydi. Bunun için Kürdistan'daki gelişmeler kilit önemdeydi. Mutlaka etkisizleştirilmem en azından konjonktür gereğiydi. Tasfiye edilmem o günler için küresel politikalarına uygun düşmekteydi. Tarihinin çok önemli bir ekonomik krizini yaşayan Rusya'nın o dönemde çok acil krediye ihtiyacı vardı. Eğer derde derman olacaksa, bana karşı düzenlenen komploda yer alıp rolünü oynamaması için neden kalmayacaktı. Zaten diğerleri 'Büyük Ağabey'in uslu küçük kardeşleriydi. Ne söylese başları üzerinde yeri vardı. Türk solculuğu (istisnalar hariç), Kürt işbirlikçileri ve PKK'deki rahatsızlar için ciddi bir rakiplerinden kurtulma fırsatı söz konusuydu. Hepsinin bu tavırlarının derinindeki felsefe son tahlilde liberalizmin günlük çıkarcılığının, pragmatizminin, egoizminin felsefesidir.

Bunları söylerken sanırım gerçeği biraz daha aydınlatmış oluyorum. O günlerde Kürdistan'ın özgürlüğünden ve Kürtlerin kimliğini kazanmalarından yana olmak, her türlü günübirlik liberal çıkarları, pragmatizmi ve bencilliği aşmayı gerektiriyor; sağı ve soluyla kapitalist modernite yaşamından vazgeçmeyi veya bu yaşamın karşısına dikilmeyi emrediyor, buna zorluyordu. Tersine o günlerin dünyası, küresel liberalizmin dünyayı fethetme savaşında şahlandığı günlerin dünyasıydı. Liberal faşizmin dünya çapında egemenliğini ilan ettiği yıllar yaşanmaktaydı. Politik açıdan ise, Ortadoğu hegemonik mücadelenin merkezi konumundaydı. Kürdistan üzerindeki mücadele hegemonik hesaplar açısından kilit roldeydi. PKK'nin ideolojik ve politik konumu hegemonik hesaplarla açık çelişki içindeydi. Dolayısıyla tasfiye edilmem bu hesapların önünün açılması anlamına geliyordu.

İmralı döngüsünde tüm bu tarihsel hesaplar şahsımda yeniden canlandı. İmralı sürecini çözümleyebilmem için uzun bir tarihsel temeli bulunan güncel çıkar çatışmalarının farkına varabilecek bir bilince sahip olmam gerekiyordu. Hegemonik sistemin komplo hesaplarında çok dikkat edilmesi gereken hususlardan biri de, ustaca planlanmış ve son iki yüzyılda uygulanan bölgeye ilişkin 'böl yönet' politikalarına alet olmamak, özellikle hedeflenen Türk-Kürt çatışmasının derinleşmesinde bu gizler yararına kullanılmamaktı. Bu politikalara alet olan Ermeniler, Grekler, Balkanlardaki etnik yapılar, Araplar, Süryaniler, Türkler ve Kürtler çok şey yitirmişlerdi. Bunlardan bazıları binlerce yıllık vatanlarından ve kültürel varlıklarından olmuşlar, hatta ulusal toplum olmaktan çıkarılmışlardı. Ayrıca Türklerle birlikte yaşadıklarından ötürü birçok güç Kürtlere karşı öfke içindeydi. Malazgirt Savaşı'ndan beri stratejik önemini her zaman koruyan bu birlik, özellikle 1925'ten bu yana uygulanan inkar ve imha politikasıyla berhava edildi. Cumhuriyetin bu asli unsurunun inkarı ve tasfiyesine yönelik süreç derinliğine araştırılıp tarih felsefesiyle yorumlandığında, özünde bu stratejik birliğin hedeflendiği açığa çıkıyordu. İngilizler ve iç uzantılarının Mustafa Kemal'i zorlamaları komplonun en önemli adımıydı. Geleneksel Türk yönetim olgusunda, felsefesinde Kürt düşmanlığı ve asimilasyonculuğu yoktu. Bu düşmanlık özel amaçlarla geliştirilmişti. İsyan süreçleri ve sonrasında yaşananlar bu gerçeği doğruluyordu. İmralı'da oldukça dikkatimi çeken ve üzerinde daha da yoğunlaştığım bu durum, politik felsefemde köklü bir dönüşüme yol açtı.

Türkiye adeta gladio çatışmalarının laboratuarı haline getirilmişti

Üç versiyon halinde geliştirdiğim savunmalarımda bu siyasi düşüncenin gelişimini görmek mümkündür. Vardığım sonuçlar ana hatlarıyla şöyleydi:

a- Komplo benim şahsımda sadece Kürtlere değil, Türklere de yapılmıştı. Teslim ediliş biçimi ve bunda rol oynayanların niyeti terörün sona erdirilmesi ve çözüm olmayıp, bir yüzyıl daha sürecek anlaşmazlığın temelini derinleştirmekti. Beni komploya düşürmeleri bu niyetleri için ideal bir fırsat sunmuştu. Bu fırsatı sonuna kadar kullanmak isteyeceklerdi. Aksini düşünmek mümkün değildi. Çünkü isteselerdi, bu yönde çok olumlu gelişmelere katkı sağlayabilirlerdi. Oysa işleri sürekli çıkmaza sürüklüyorlar, sorunu çözmek yerine tam bir kördüğüme dönüştürüyorlardı. Tipik bir İsrail-Filistin ikilemi yaratılmak isteniyordu. Nasıl ki İsrail-Filistin ikilemi yüz yıldır Ortadoğu'da Batı hegemonyasına hizmet etmişse, ondan çok daha büyük boyutlu olan Türk-Kürt ikilemi de en azından bir yüzyıl daha hegemonik hesaplarına hizmet edebilirdi. Zaten 19. yüzyılda bölgedeki birçok etnik ve mezhepsel sorunun geliştirilmesinde ve çözümsüz bırakılmasında aynı amaç güdülmüştür. İmralı gerçeği bu yöndeki ham bilgilerimi iyice olgunlaştırdı. Fakat karşımda duran en önemli sorun, bunu Türk yönetici elidine kavratabilmekti.

b- Dolayısıyla komplonun benden, Kürtlerden daha çok Türklere yapıldığını kavratabilmek en önemli sorunum haline gelmişti. Bunu sorgulculara sıkça vurguluyordum. Ama onlar kendilerini başarı şehvetine kaptırmışlardı. 2005'te Kürt kimlik ve özgürlük hareketinin eskisinden daha diri olduğunu kavradıkları zamana kadar bu yaklaşımları devam etti. Konu üzerinde daha derinliğine yoğunlaştığımda, meşrutiyet ve cumhuriyet dönemlerindeki komplo unsurlarını daha yakından gördüm. Türk bağımsızlığı denilen olayın en fena bağımlılık türlerinden biri olduğunu fark ettim. Türklerin bağımlılığı ideolojik ve politikti. İnşa edilen milliyetçilik ve ulusçuluğun yabancı menşeli olduğunu, Türk toplumsal olgusu ve tarihiyle pek az ilgisinin bulunduğunu gittikçe daha iyi fark edebiliyordum. Hegemonik güçler Türk yönetici elitinin iktidar konusunda ne denli zaaflı olduğunu biliyorlar ve bu zaafı kullanıyorlardı. Kürtler üzerinde kurdukları sınır tanımaz hakimiyet de aynı zaaftan ileri geliyordu. Bu hakimiyet aynı zamanda mahkumiyetleri demekti. Hakimiyetleri hep güdümlüydü, öz ideolojileri yoktu; daha doğrusu, 'hakimiyet her şey, ideoloji hiçbir şey' kuralı işletiliyordu.

c- Hegemonik güçlerin Türk-Kürt ikileminin derinleştirilmesinde kullandıkları yöntem 'tavşan kaç, tazı tut' yöntemiydi. Öyle ki, hem tazı hem de tavşan bu kovalamacada yorgun düşecekler, sonuçta her ikisi de sahiplerinin hizmetine ve kullanımına gireceklerdi. Bana bizzat uygulananlar bu yöntemin doğrulanması anlamına geliyordu. Gerek AB Konseyi'nin yaklaşımları gerekse AİHM'in kararları tam da bu politikanın uygulanmasına hizmet ediyordu. İki tarafı da kendine sonsuz bağlama mantığı geçerliydi. Amaç adalet ve çözüm değildi. Savunmaları daha çok bu mantığı teşhir amacıyla geliştirdim. Hiçbir NATO ülkesinde görülmeyen bir biçimde gladio örgütlenmesini devletin tepesine oturtmak iyi niyet ve güvenlikle izah edilemez. İpleri kendi ellerinde olduğu ve ülkeyi diledikleri gibi yönetmelerine eşsiz bir fırsat sunduğu için, gladionun Türkiye uzantısına göz yummuşlardı. Bir bütün olarak gladio yakından incelendiğinde ve felsefesi açığa çıkarıldığında görülecektir ki, hedef en kısa yoldan ülkeyi işgal etmek, halkını parçalara bölmek ve karşılıklı çatıştırmaktı. Özellikle Ortadoğu'daki uzantılarında bu gerçeklik sıkça yaşanan uygulamalarla kendini ortaya koyuyordu. Bir halkı yönetmenin en etkili aracıydı. Hem halkını devlete karşı çıkartıyor, hem de ikisini birbirine ezdiriyordu. Tehlikeli gördüklerini bu yöntemle tasfiye ediyorlardı. Türkiye'nin son altmış yıllık yönetim gerçeğinde bu olgu çok çarpıcıydı. Ülke adeta gladio çatışmalarının laboratuarı haline getirilmişti. Sadece PKK'nin tüm önemli süreçlerinde yaşanan gladiodan kaynaklı çatışmalar, devletin ve halkların yüzyıllarca süren geleneksel dostluklarının sonunu getirmeye yeterli olmuştu.

d- İmralı sürecini bu oyunu bozmak için ideal bir platform olarak değerlendirdim. Bunun için gerekli olan teorik temelimi güçlendirdim. Barışın ve siyasi çözüm koşullarının bütün felsefi ve pratik argümanlarını geliştirdim. Demokratik siyasi çözümün özgünlüğü üzerinde yoğunlaştım. Zorlu ve sabır isteyen bu çalışmalar komplonun kısırdöngülerini kırabilir ve çözüm alternatiflerini geliştirebilirdi. Bu konuda kendime güvenmekten başka çarem yoktu. Aslında komplo sürecinde rol alanların niyeti farklıydı. Benim şahsımda PKK'nin ve Özgürlük hareketinin bitirilişini sağlamak istiyorlardı. Cezaevi uygulamaları, AİHM ve AB'nin tüm yaklaşımları bu ana amaçla bağlantılıydı. Benden arındırılmış bir Kürt hareketi aranıyordu. İğdiş edilmiş, efendilerinin hizmetinde olan geleneksel işbirlikçiliğin modern bir versiyonu oluşturulmak isteniyordu. Özellikle ABD ve AB'nin uzun vadeli çalışmaları bu doğrultudaydı. Türk yönetici elitiyle bu temelde ittifaklara açıklardı. Özcesi, özellikle İngiliz hegemonyacılığının önce işçi sınıfı hareketinde, daha sonraları ulusal kurtuluş hareketleriyle devrimci-demokratik hareketlerde başarıyla uyguladığı bu iğdiş etme modeli, liberal insan hakları ve özgürlükleri yöntemiyle başarıya ulaşmıştı. Devrimci önderleri ve örgütleri tasfiye etmişlerdi. Yüzlerce yıldır uyguladıkları tasfiye yöntemlerinin bir benzeri PKK'ye ve devrimci, kolektif özgürlük ve eşitlik hareketine uygulanıyordu. İmralı sürecinden beklenen esas sonuç buydu; üzerinde çokça çalışılan ve ustaca uygulanmak istenen plan buydu. Strateji ve taktikler bu plan çerçevesinde geliştiriliyordu. Benim bunlara mukabil geliştirdiğim savunma ne klasik Ortodoks dogmatik tutuma, ne de kendimi kurtarmaya ve koşullarımı iyileştirmeye dayanıyordu. Savunmama yön veren şey ilkeli, halkların tarihsel ve toplumsal gerçekliğine uygun onurlu barış ve demokratik çözüm yolu oldu.

● Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

PKK'de radikal dönüşüm

Bilimsel sosyalizmde bunalımın Sovyetler Birliği'ndeki iç çözülüşle kendini açığa vurması ve 1998 Büyük Gladio Komplosu PKK'yi köklü dönüşüme zorladı. İdeolojik grup aşamasındaki muğlaklık, devlet sorununun çözümlenmemiş olması, devrimci halk savaşı deneyiminde ortaya çıkan iç ve dış kompların aşılamaması PKK'yi uzun süren bir kısırdöngüye, kendini tekrarlamaya, giderek tıkanmaya ve çözülüşe sürüklüyordu. Bu gerçeği çok önceden görmüştüm. Mevcut entelektüel düzey ideolojik yetenekleri sınırlıyordu. Kürt kimliğindeki tahribatın derinliği var olma savaşını umutsuzluğa sürüklüyordu. Liberal anlamda bile özgürlük tutkuları gelişmemiş kadro adaylarıyla grup inşası bin bir güçlükle geliştirilmeye çalışılıyordu. Bir hatıramı dile getirirsem vaziyet daha iyi anlaşılır. Tüm gücümle grubu var etmeye çalışırken, gruptan iyi diye bellediğim İsmail adlı Vartolu bir arkadaşı yara bere içinde sargılı haliyle görünce ne olduğunu sorduğumda, "Halkın Kurtuluşu'nun bez afişlerini direkler arasına asarken düştüm ve bu hale geldim" cevabını vermişti. Kendisine umutsuz umutsuz bakarken, neden bunu yaptığını sorma gereği bile duymadan, kendi kendime şöyle demiştim: "Bunlarla bu işi ne kadar ilerletebilirsin!" Benzer unsurlar bu tip davranışları sadece sol gruplar içinde değil, faşist ve dinci gruplar içinde de sergiliyorlardı. Kendi öz kimlikleri ve özgürlükleri uğruna mücadele etme söz konusu olduğunda ortadan kayboluyorlardı. Kürt karakterine iyice sinmiş bir yabancılaşma söz konusuydu. En ezileni ve emekçisinden kompradoru, ağası ve aşiret reisine kadar hepsi böyleydi. Grupsal gelişmeyi asıl bu maddi kültürel zemin ve nerdeyse olmayan öz kültürel değerler veya değersizlikler zorluyordu.

PKK adını kendimize yakıştırdığımızda, aslında bir nevi namusu kurtarma adına son mecalle bir adım atıyorduk. Başarılı olmasa bile tarihe iyi bir miras olarak kalacaktı. Ortadoğu'ya hicret süreci hem örgüt olma, hem de bunu daha derli toplu bir halk savaşıyla iç içe geliştirme şansını doğurmuştu. Belirttiğim gibi, Musa'nın zorbela yürüttüğü İbrani kabileleri misali Altın Buzağı'ya tapınmaktan, yani sevdalandıkları kendi yabancılaştırılmış yaşamlarından bir türlü kopuş sağlayamıyorlardı. Ne kadar şans doğsa da, ne kadar Musa gibi haykırsam da, mesajımız çölde bir serap gibi kalıyordu. Sabır ve inat en büyük silahlarım olmuştu. Modernist örgüt tipolojisini bir tarafa bırakmış, toprağın ve yerelin diline dönmüştüm. Peygamberce yaşama dönüşten boşuna veya kendimi kutsallaştırmak için bahsetmiyordum. Hakikatin dilini yakalamak için bu yönteme başvuruyordum. Resmi toplantılar anlamını yitirmişti. Reel sosyalizmin resmi örgüt terminolojisi artık işlemiyordu. Sadece 1986 Kongremiz değil, benzer birçok toplantı çok az anlam ifade ediyordu. Yaşanan, devrimci örgütlenmeye ve siyaset yapmaya karşı direnmekti. Örgütlü ve siyasi anlam ifade eden yaşam tarzına karşı içten içe isyan vardı. Türkiye solu denilen yapılanmalar aynı nedenle kendilerini çoktan tasfiyeye uğratmışlardı. Bu güçlerin tasfiye olmalarının temel nedeni sanıldığı gibi 12 Eylül faşizmi değil, kendi iç yapılanmalarının devrimci örgütlenmeye ve siyasi yaşam tarzına gelememesiydi. PKK'de de yoğunca yaşanan bu gerçekliği, aynı yoğunluktaki devrimci siyasi örgütlenme ve yaşam tarzından vazgeçmeme inadıyla, bu yaşam tarzını dayatmakla boşa çıkarmaya çalışıyordum. 1990'dan itibaren gladio savaşları yoğunlaştıkça ve iç komplolara yansıması arttıkça, örgütte ve onun devrimci yaşam tarzında yozlaşmayı da artırdı. Avare asi çete anlayışı ve savaş ağalığı gittikçe zemin kazandı. Partileşmeye uygun en değerli kadrolar ve savaşçıların artan kayıpları PKK'yi tasfiyenin eşiğine kadar getirdi. PKK adına yapılanları açıkça ve sıkça anti PKK'lilik olarak eleştirmeye, hatta suçlamaya başlamıştım. 1986'daki Kongre'ye tümüyle katılmamakla, yine daha Roma'da bulunduğum sırada 1998'deki Kongre'ye gönderdiğim mesajda "böyle devam ederse ben PKK'den istifa ederim" demekle bu gerçekleri dile getirmek istiyordum.

İmralı süreci PKK'de yaşanan gerçekliği iyice açığa çıkardı. Dışarıdayken daha örtülü hareket eden kişilikler, durumumdan istifade ederek kendi gerçek kimliklerini sergilemekten çekinmediler. Ortada çok ciddi bir PKK mirası vardı. İç çekişme denilen olay aslında geleceğe ilişkin başarı umudunu tümden yitirmiş, bunun hesabını bir tarafa bırakmış olanların miras kavgasıydı. Sıkı gruplaşmalara gittikleri anlaşılmaktaydı. Grupçulukla liberalizm iç içe yaşanıyordu. Keyfi bireysel yaşam ancak grupçulukla mümkündü. Bunun için parti içi mücadele adına hırslar ve arzuların sonuna kadar sergilenmesinden çekinilmedi. Sonuç hızla PKK'nin bütünsel olarak tasfiye olmasına doğru gidiyordu. Daha dışarıdayken önü alınamayan tasfiyeci grupçuluk, yeni durumu nihai hesaplaşma için bulunmaz fırsat saydı. Bu dönemde komplonun bir gereği olarak AB de PKK'yi 'terörist örgütler' listesine almaya hazırlanıyordu. Bu kararı almak için uzun süre beklemesi, bazı Avrupa ülkelerinin buna razı olmamasından ileri geliyordu. Benim esaretim bu ülkelerin de umudunu kırmış olsa gerek. Ayrıca ABD ve İngiltere'nin de planlı çabaları vardı. Türkiye'yle sıkı dayanışma içindeydiler. Bu dayanışmanın en önemli gerekçelerinden biri, PKK'nin terörist örgüt ilan edilmesiydi. Artan baskılar ve AB'ye verilen sözler PKK'nin 'terörist örgüt' olarak ilan edilmesiyle sonuçlandı. Biz daha erken davranıp KADEK ilanına gittik. KONGRA GEL'i oluşturmaya çağırdık.

1- KADEK-KONGRA GEL deneyimi ve PKK'nin dönüşümü

Mevcut koşullarda PKK adına siyaset yapmak sadece riskli değil, kendi kendini tasfiye etmek anlamına da geliyordu. Zaten özünden boşaltılmıştı ve ismen de tasfiyeciliğe hizmet ediyordu. En azından mirasını korumak ve içine girilen somut krizden en az zararla çıkmak için Özgürlük hareketinin yeni bir isim altında faaliyetini sürdürmesini uygun gördük. Hem dönemin dış koşullarını hem de bunalıma yol açan iç koşulları hesaba katan yeni bir terminolojiye ihtiyaç vardı. Yeni terminolojik arayışlar PKK'nin inkarı anlamına gelmiyordu. Geçici olarak ayrışmalar tamamlanıncaya kadar PKK adını bir tarafa bırakmak taktik açıdan daha uygun gelmekteydi. PKK adını tasfiyecilerin elinde kullanılan bir silah olmaktan çıkarmak istiyorduk. KADEK ve KONGRA GEL türü organizasyonlar bu ihtiyaca cevap verebilirdi. Daha da önemlisi, ciddi bir dönüşümü yaşıyorduk. Bu radikal bir yenilikti ve dolayısıyla yeni bir isim altında daha başarılı olabilirdi. Birçok reel sosyalist ülkede de benzer deneyimler yaşanıyordu. Bizim yapmaya çalıştığımız, onları taklit etmek anlamına gelmiyordu. Tersine, anlamlı ve farklı bir yaratıcılık yaşanıyordu. Savunmalarımın ilk versiyonlarında ve PKK'ye yolladığım yazılarda dönüşümün ana hatlarını ifade etmeye çalışmıştım. Dönüşümün kilit kavramı demokratik çözümdü. 'Demokratik' kavramına ilişkin ilk çözümlemeler oldukça dar ve yetersizdi. Fakat bir husus benim için çok açıktı: Reel sosyalizmin dağılmasından sonra eski solun ve komünist partilerin önemli parçalar halinde yöneldiği liberal demokrasiye karşı kesin tavırlıydım. Reel sosyalizmi liberalizmi güçlendiren bir sistem olarak değerlendiriyordum. Her ikisini de mahkum eden arayışlar içindeydim. 'Demokratik' kavramı arayış çabalarımda kilit bir rol kazanmıştı, ama yetersizdi.

Ardından siyasal-politika kavramı üzerinde yoğunlaştım. Devlet olmayan ve toplumun hayati çıkarlarının ifadesi olarak siyaset (politika) kavramı, ikinci önemde bir kavram olarak gündemimde yer etti. Siyaseti devlet idaresinin zıttı olarak düşünmekteydim. Dolayısıyla demokratik ve politik bir felsefe, toplumun devlet tarafından yönetiminin alternatifi olarak kendini anlamlandırıyordu. Devlet eliyle sosyalizm inşasının iflası, beni sosyalizmi doğru inşa anlayışını araştırmaya sevk etmişti. Demokratik siyaset felsefesi bu doğrultuda atılan çok önemli bir adım olabilirdi. Pratikte de halkımız devlete karşı çok önemli bir direnç yaşamıştı. Fakat PKK'nin yaratıcı olmayan kadroları veya çalışanları yüzünden bu direnç heba edilmek üzereydi. Bunu önlemenin yolunu araştırırken, demokratik siyaset yönteminin ve ardındaki felsefenin en uygun yaklaşım olduğuna ikna olmuştum. Sovyet Rusya deneyiminden çıkarılacak en önemli ders bu olmalıydı. Reel sosyalizmin çoktan tıkanmış ve iç çözülmeyle sonuçlanmış klasik komünist parti anlayışında ısrar etmek tutuculuk ve çözümsüzlük olurdu. Zaten bu partilerin bilimsel sosyalizmin tıkanmasındaki rolleri açıkça ortaya çıkmıştı. PKK'yi bu temelde muhafaza etmek, tutuculuğa ve tasfiyeciliğe çanak tutmaya devam etmek anlamına gelirdi. Buna rağmen reel sosyalizmin mirasını toptan reddeden ve kötüleyen liberal demokrasiye savruluş da kabul edilemezdi. Liberal demokrasi sahte demokrasicilikti. Onun solu anlamındaki liberal solculuk ve sosyalizm anlayışı tümüyle tasfiyecilik anlamına gelirdi; daha doğrusu, reel sosyalizmin bünyesindeki kapitalizme sahip çıkmak, onu özel kapitalizm olarak dönüştürmek demekti. PKK ve halkın direnç değerlerini bu iki tehlikeli anlayış ve uygulamadan korumak büyük önem arz ediyordu. Acil görev buydu. Bu göreve doğru sahip çıkmak, hem PKK mirasını kendi bencil emellerine alet etmeye çalışanlara, hem de halkın tarihsel direnç değerleri üzerinde kof bir burjuva liberalizmini inşa etmek isteyenlere en gerekli ve anlamlı cevap olacaktı.

KADEK ve KONGRA GEL bu anlamda PKK'nin ve halkın devrimci savaşımının tarihsel mirasına en doğru tarzda sahip çıkabilecek dönemsel iki araç olarak düşünüldü. Rollerini başarıyla yerine getirebilmeleri, süreci özlü değerlendirmeleriyle ve görevlerini doğru belirleyip sahip çıkmalarıyla mümkün olabilecekti.

Devletle yaşanan süreç, bir sorgulanma ve yargılanmadan öteye, siyasal çözüm arayışları halinde geçiyordu. Tüm koşullar aleyhte olmasına ve PKK'nin bütün gücüyle savaşı şiddetlendirme yönelimine rağmen, İmralı sürecinin bir siyasi çözüm fırsatı olarak değerlendirilmesini daha uygun bulmaktaydım. İdam pahasına da olsa, öncelikle denenmesi gereken yolun bu olmasını önemli görüyordum. Komplonun ancak böylelikle boşa çıkarılabileceğine inanıyordum. Savaşın şiddetlendirilmesi ve olası ağır kayıplar ve yenilgiler, durumu tekrar 1925-40 yılları arasında yaşanan tabloya dönüştürecekti. Komplo planının öngörüsü de bu yönlüydü. Genelkurmay temsilcisi de durumu komplo olarak değerlendiriyordu. Amaçları her ne kadar değişik de olsa, bu yaklaşım da dikkate alınmak durumundaydı. PKK ile yazışmama da izin verilmişti. Yazışmalarda görüşme sonuçları da iletiliyordu. Tek taraflı geri çekilmeyi bu koşullarda başvurulması gereken bir taktik olarak değerlendirdim. Bu aceleyle ve koşulları pek düşünülmeden alınan bir tavırdı. Devletin bu yönlü bir dayatması söz konusu değildi. Fakat esas olarak beni bu tür bir önleme yönelten, Türkiye'de yaratılan ağır şovenizm havası ve komplo zihniyetiydi. Geri çekilme sırasında yoğunlaştırılan operasyonlar ve verilen kayıplar, güvenlik güçleri ve kurumlarının bu geri çekilmeyi tasfiye süreci olarak değerlendirmek istediklerini gösterdi. İyi niyetli bir adım tasfiye etme mantığı ile kullanılmak istendi. Bu ciddi bir yanlışlıktı. Dış güçlerin kışkırtmaları kadar Türkiye Başbakanı Bülent Ecevit'in yaşadığı sağlık sorunu ve kendisini tasfiye etme çabalarıyla birlikte MHP'nin olumsuz yaklaşımları ve erken seçime zorlama kararı bunda önemli bir rol oynadı.

Beklenen barış ve demokratik çözüm olasılığı gerçekleşmemişti. En az 1993 ve 1998 yıllarındaki barış ve siyasi çözüm olasılığı kadar 2000 başlarındaki olasılığın değerlendirilmemesinde de Türkiye'yi 1925'ten beri anti Kürt batağında tutarak kontrol etmek isteyen güçlerin payı önemli yer tutar. Kürt sorunu göründüğünden çok daha fazla hegemonik sistemin manipülasyon aracıdır. Çözümsüz bırakılması hegemonik sistem açısından en arzu edilir sonuçtur. Beyaz Türk faşistleri açısından ise, iç politikayı savaş psikozuyla yönetme aracıdır. Kürt sorunu çözümsüz bırakıldıkça, ülkeyi hep iç savaş mantığı ile yönetmek kaçınılmaz olur. 'İç ve dış tehdit,' 'ülkenin bölünmez bütünlüğü' söylemleri her zaman devrede tutularak savaş hali devam ettirilir. Böylelikle tekelci devlet kapitalizmi eşine az rastlanır bir ulus devlet despotizmiyle ülkeyi istediği gibi sömürme imkanı kazanır. Yani Kürtler sadece toplum ve insan olmaktan çıkarılmıyorlar, kapitalizmin azami kar kanunu için en elverişli araçsallık konumunda değerlendiriliyorlar. Kürtlere dayatılan iç savaş politikası olmadan, Türkiye'deki ulus devletçilik ve kapitalizm yürütülemez. Daha da vahimi, bu iç savaş politikası tek taraflı ve devrim politikası olarak yürütülmektedir. İç ve dış düşmanlara karşı ulusal birlik ve bütünlük için yürütüldüğü iddia edilen bu politikalar ise, özde hegemonik sistemin bizzat oluşturduğu ve kontrolü altında yürüttüğü politikalardır. 2000'li yılların başlarında Kürt barışı ve demokratik çözümü önüne dikilen, aynı geleneksel hegemonik politikalardır. Her ne kadar milliyetçilik ve ulusalcılık adına uygulandığı iddia edilse de, özünde emperyalist, sömürgeci ve soykırımcı politikalardır.

İmralı savunmalarını geliştirirken, bu Kürt kördüğümünü çözümlemeyi esas aldım. Doğrusu da buydu. İyice açığa çıkmıştı ki, Kürt gerçekliğindeki karanlıklar aydınlatılmadıkça kendi savunma gerçekliğim de anlam ifade edemezdi. Barış ve çözüm için her şey denendikten sonra, sıra karanlığın oluşumundaki tarihsel toplumsal nedenleri çözümlemeye gelmişti. Mahkemedeki ilk kısa savunma, mütevazı bir barış çağrısıydı. İkinci büyük savunma kördüğümü çözecek nitelikteydi. AİHM'e

yönelik bu savunma özünde Kürt gerçeğini ve Kürtlerin uygarlık ve modernite karşısındaki varlığını araştırmaktaydı. Kürt sorununun doğuşunda asıl sorumluluğun kapitalizmden kaynaklandığını açıklamakta, çözümün demokratik özünü ilk defa ulus devletçilikten ayrıştırmaktaydı. PKK'deki dönüşümün özünü de bu yaklaşım teşkil etmekteydi. Grup aşamasından beri netleştirilemeyen devletçi ve demokratik çözüm biçimleri arasındaki farkı ortaya koymaktaydı. Bu noktada reel sosyalizmden ve arkasındaki klasik marksist-leninist doktrinden ayrışmaktaydı. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını burjuva hak kapsamında olmaktan çıkarmış, toplumsal demokrasi kapsamına dahil etmişti. Yani Kürt sorunu devletçiliğe hiç bulaşmadan, ulus devletçi arayışlara yönelmeden ve o kapsamlar altında çözümlere zorlanmadan, toplumun demokratik yönetim modelleri içinde çözümlenebilirdi. PKK'deki dönüşümün özü buydu. KADEK ve KONGRA GEL de terminolojik olarak bu gerçeği ifade ediyordu.

Tüm bu aşamalarda geliştirdiğim savunmalarımın özüne ters iç tasfiyeler 2002-2004 yıllarında bir kez daha hem de kapsamlıca gündeme girmişti. Avukatların zamanında ve yeterli bilgilendirmeyişleri, geniş çaplı bir tasfiyecilikle birlikte, başta kadro ve savaşçılar olmak üzere, maddi ve manevi değeri çok büyük olan partinin ve halkın değerlerini ve kazanımlarını boşa harcadı. Dönüşüm sürecinde parti ve halk savaşı genelde yaşandığı gibi iki keskin uç arasında tarihimizin en büyük tasfiyesine uğradı.

2- 2002-2004 tasfiyeciliğinin anlamı ve önemi

PKK tarihi tasfiyecilikle birlikte gelişen bir tarihtir. PKK daha grup aşamasından beri sıkça tasfiyelerle karşılaşmıştır. Parti geliştikçe tasfiyeler de daha hacimli olmuştur. 2002-2004 yılları arasında yaşanan, tasfiyecilikten öteye komplonun içteki yansımalarıydı. Daha doğrusu, komploculukla tasfiyecilik iç içe geçmişti. Ne kadarının bilinçli, ne kadarının kendiliğinden olduğu ayırt edilemiyordu. Zemin aralarında ayrım yapmaya imkan vermiyordu. Dayandıkları zemin itibariyle kişilikler tasfiyeciliği ve komploculuğu aynı anda yaşamaya elverişliydi. Bu zeminden kaynaklanan kişilikleri gözeten bir yönetim hayati önem taşımaktaydı. Buna hep dikkat etmiş ve dikkat çekmiştim. Devrimci toplumsallık oluşturulurken, bunun ne denli güç bir uğraş olduğunun derin bilincinde olmadan, Kürt toplumsallığından örgüt ve hareket oluşturmak çok zordu. Parti yönetimi ve savaş örgütü bu anlamda nasıl ayakta tutulduklarının bilincinde bile değillerdi. Ayrıca sözde Türkiye solundan ve tarihsel mezhepçilik kültüründen de etkilenmiş oldukları için, devrimci toplumsallık ve eylemselliğin farkını ve önemini kavramaktan uzaktılar. Yakın denetimimiz söz konusuyken, bu temeldeki zaafları sergilemekten çekiniyorlardı. İçten olmasalar da, örgütsel havaya uyum göstermeye çalışıyorlardı. Örgütsel ve eylemsel disiplini özgür yaşamın bir gereği olarak değerlendirmek yerine, keyfi yaşamlarının önünde bir engel gibi görüyorlardı. Kabileci ve aileci zihniyet iliklerine işlemişti. Buna birey olarak hiçleşmeyi de ekleyince, tahammülü ve idare edilmesi çok güç bir yapı sergiliyorlardı. Saydığımız tüm bu hususlar genel doğrular olarak anlaşılabilir. Fakat bütün bunlar PKK ve öncülük ettiği devrimci halk savaşı tarihinin en kritik döneminde iç içe geçmiş bir komplo ve tasfiye hareketi halinde oluşmaya yüz tutmuşlarsa, kendilerini bu tarzda dayatıyorlarsa, en büyük ihanet hareketi gündeme girmiş demektir. 2002-2004 dönemindeki tasfiyeciliğin daha öncekilerden farkı ve önemi bu köklü ihanetçi özelliğinden kaynaklanmaktadır.

Kürt tarihinde kronikleşen hastalığın bir benzeri ile karşı karşıyaydık. Otuz yıllık ideolojik, örgütsel ve eylemsel mücadeleye rağmen, aynı hastalığın hortlaması ciddi tehlikeydi. Oluştuğu dönem ve mekan koşulları da bunun için son derece elverişliydi. Sistemin hegemonik gücü ABD Irak'ın işgaline başlamış, AKP'yi içte yeni uzantısı olarak seçmişti. Tarihte olduğu gibi Kürt hareketini yine tek elden manipüle etmeye çalışıyordu. PKK'ye ve bana yönelik gladio savaşlarının arkasındaki temel güçtü. Elinde güçlü işbirlikçiler vardı. Türk gladiosunu yeniden oluşturuyordu. Tüm bu etmenler bir araya gelince, PKK içinde bir operasyon kaçınılmazdı. Daha önce dışta ve içte dayatılan operasyonların nihai olanı amaçlanmıştı. Otuz yıldır peşinde koşulan amaç tahakkuk ettirilmek durumundaydı. Bilinen klasik operasyonun amacı, PKK içinde de kendilerine işbirlikçi kanat yaratarak diğerlerini tasfiye etmekti. Tarihte denedikleri ve çokça başarılı oldukları bir yöntemdi bu. Büyük komplo ile birleştirilince, bu sefer tam başaracaklarına inanmışlardı. Komplonun Türk özel savaşı boyutundaki güçler, bu sefer yeşil maskeli AKP şeması içinde hareket etmekteydiler. Kürt uzantıları Güney Kürdistan'da kendilerine sunulan federe opsiyonu uğruna her türlü işbirlikçiliğe çoktan hazırdılar. Zaten 1985'ten beri gladionun tüm hamlelerine gizli veya açık destek sunmuşlardı. Bu sefer PKK'den ve halk savaşımından kurtulma umuduyla ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Yaptılar da, iç tasfiyecilere her türlü olanağı sundular. Mirasın sözde en büyük pay sahibiydiler. Ne acıdır ki, tasfiyeci güruh kendini hem partinin hem de halk savaşının gerçek sahibi sayarken, hangi efendilere hizmet ettiğinin farkında değildi. Tasfiyecilerin kendilerine hep gerekçe yaptıkları tutucu ve dogmatik öğeler şahsi savunmalarını yapma gücünden yoksundular. Başarılı olmuş bir tarihsel çıkışı kendi ellerinde böyle tüketerek sonunu getirmek istiyorlardı. Fakat PKK mirası böyle tüketilecek bir miras değildi.

Bu duruma nasıl gelindiğini daha iyi kavramak için yakın geçmişe bakmak gerekir.

Öncelikle kuruluş sürecindeki kimlik tahribi ve özgürlük noksanlığından kaynaklanan kişisel noksanlıklar ve iradesizlikler bu duruma gelişte en temel rolü oynadı; genel bir zaaf olarak etkiledi. Bu zaafların aşılması için güçlü çaba harcanmadı. Süreç geliştikçe bünyesel zaaflar kendini daha çok gösterdi. 1986 Kongresi'ne dek bu durumdaki kadrolara aşırı bir tahammül göstererek birlikte yürümeye çalıştık. 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ni zorbela yaptırdıktan sonra, baş gösteren 1986 krizinde 'artık bizden bu kadar' dercesine bir tutum içindeydiler. Özellikle birinci kuşak kadro diye geçinenleri fazla zorlamak doğru olmazdı. Bunlar kendilerine defalarca tanınan merkezi rollere sahip çıkamamışlardı. Yaratıcılık göstermek bir yana, hazır olanı bile sahiplenmekten uzaktılar. Kemal Pir, Mehmet Karasungur ve Mahsum Korkmaz başta olmak üzere umut vaat eden komuta adayları etkisizleştirilince, geriye kalan ikinci kuşak diyebileceğimiz kadro adaylarıyla 1987 hamlesine girişmek zorunda kaldık. Bu hamleye adeta tek başımıza yüklendik. 1992 sonlarına kadar yılda sayıları bini aşan eğitilmiş, donanmış ve bütçelendirilmiş kadro ve savaşçı aktarımı başta olmak üzere her türlü destek sunulmuştu. Buna içte küçümsenmeyecek halk desteği ve dışta üs imkanı ve diplomatik destek de dahildi. İçte de tüm bölgelerde üsler varlığını koruyordu. Orta kuşak dediğimiz yeni komuta adayları bu eşsiz hazırlıkların üzerine oturunca, kerameti kendinden menkul şeyhler gibi kendilerine sevdalanmaya başladılar. Hareketin tekrar yükselişini kendi marifetleri sandılar. Aslında rolleri bostan korkuluğundan öteye geçmiyordu. Kişilik zaafları ile kendine sevdalanma birleşince, giderek kendilerini eski kuşak kadrolardan çok daha beter bir yetmezlik içinde buldular. Birinci kuşağın hiç olmazsa belli bir siyasi ve örgütsel ahlakı ve ilkeleri vardı. Yeni yetmelerde bu da yoktu. Kırıntılar var idiyse de, sert mücadele koşulları bunları besleyeceğine yok etmişti. Ortadoğu'da üslenen Önderlik ve içerdeki halk desteği kendilerini besledikçe daha da şımardılar.

Dörtlü çete bu konuda özellikle Botan eyaletinde başı çekiyordu. Görevleri dörtlü çetenin tahribatlarını soruşturmak ve etkisizleştirmek olanlar ise, onların gölgesine sığınarak günlerini gün ettiler. Bunların başında da Nizamettin Taş (Botan), Halil Ataç (Ebubekir), Osman Öcalan (Ferhat) ve Şırnaklı Celal geliyordu. Böylelikle Botan, Behdinan ve Zagros alanları fiilen bu tasfiyeci grubun etkisine girdi. Amed eyaleti (Diyarbakır, Bingöl, Muş ve civar yöreler) Sakık ve Çürükkaya kardeşlerin çiftliği haline getirildi. Bunlar çok sayıda kadrosal güç desteğini ve müdahaleyi boşa çıkardılar. Amed büyük ihtimalle JİTEM'in kontrolü altına giren ilk eyalet konumundaydı. Botan, Behdinan ve Zagros'ta da KDP'ye dayalı olarak JİTEM ve iç komplocu faaliyet giderek etkili oluyordu. Dersim'de Doktor Baran'ın halen içyüzü aydınlatılamamış biçimde ölümüyle birlikte, Hıdır Sarıkaya (Ekrem) gibi unsurların inisiyatifi gelişmişti. Tasfiyeciliğin yanı sıra diğer sol güçlerle yaşanan anlamsız çatışmalar ve yersiz kayıplar hızlanmıştı. Tolhildan eyaletinde (Maraş, Adıyaman ve civarı) Terzi Cemal (Ali Ömürcan), Mardin eyaletinde Serhat (Hıdır Yalçın) benzer tasfiyeci ve tutucu eğilimi egemen kılmışlardı. Ortadoğu'da ise Önderlik JİTEM'le bağlantılı olarak tasfiye edilmenin eşiğine getirilmişti. 1990 yılı ocak ayı başında Hasan Bindal yoldaşın katledilmesine yol açan komplo bu çerçevede stratejik imha rolünü oynayacaktı.

Tüm bu komplocu ve tasfiyeci eğilimlere rağmen kadro, savaşçı ve halk direnişçiliği kahramanlık boyutlarında sergilenmeye ve yükselmeye devam etti. Nitekim 1991'lerden itibaren devlet katında siyasi diyalog ihtiyacının hissedilmesi bu gelişmenin ürünüydü. Fakat gladiocu, JİTEM'ci faaliyet de hiçbir kural tanımadan bütün dehşetiyle devreye sokulmuştu. Devlet içinde de ciddi bir çatlaklık baş göstermişti. Bu koşullar altında baştan itibaren ya açık çetecilik biçiminde ya da daha sinsice ve alttan kendini dayatan tasfiyeci unsurlar adamakıllı palazlanmışlardı. Şahsi tahminlerimin çok üstünde kendilerini halkın ve partinin yeni ve gerçek sahipleri sanacak kadar ileri gitmişlerdi. Kendilerine oldukça sevdalanmışlardı. Ama bu tutumlarını gizlemekte de oldukça ustalaşmışlardı.

Bu durumu aşmak için klasik parti yöntemlerine başvuruldu. Merkez, konferans ve kongre toplantılarıyla sorunlar aşılmaya çalışıldı. Komite yenilenmeleri, yeni temsilci atamaları, güç büyütmeleri çözüm olarak düşünüldü. Açık ki, bu tip çözümler teknik ve örgütsel boyutluydu; ideolojik ve politik temellere inemiyordu. Dolayısıyla şekilsel bazı sonuçlar doğurmaktan öteye gidemezdi. Olup bitenler aslında Sovyetler Birliği'ndeki deneyimin dünya çapında yaşadıklarının partimizin bünyesinde de açığa çıkmasıydı. Reel sosyalizmde yetmiş yılsonunda gerçekleşen çözülüş, PKK'de kuruluşundan yirmi beş, otuz yıl sonra tekrarlanıyordu. Devlet bile olunsa, benzer çözülüşler yine mümkündü. Ulus devletçi perspektiften kurtulamayan ideolojik ve politik modeller bünyesel olarak problemlidir, antidemokratiktir, toplumun sosyalist dönüşümünü sağlayamazlar. İster devlet ister parti temelinde olsun, tekelci, despotik ve iktidarcı elitler ve kişilikler oluşturması doğası gereğidir. Fakat bu gerçeği kavramamız daha yakıcı olarak 2002-2004 tasfiyeciliğiyle birlikte netlik kazandı.

Ortaya çıkan durum reel sosyalizmin PKK'de vardığı sonuçtu

Tasfiyeci hainler sadece mücadele geleneğinden kopmadılar, kendi aralarında da kopuştular. Bazı önemli taktik hesapları vardı. Öncelikle kurucu önderlik gerçeğini kesin etkisizleştirilmiş sanıyorlardı. Onlara göre hiçbir güç Önderliği kurtaramazdı. Dolayısıyla ondan gelecek tehlikeden kendilerini muaf sayıyorlardı. Dayandıkları güçler onlar için bu konuda yeterli güvence veriyorlardı. İkinci taktik hesapları, karşılarındaki dogmatik yanları (ilkeli olmakla birlikte) ağır basan eski kadroların kendileri için tehdit olmaktan çıkarılmasıydı. Bunun için hazırlıklıydılar. Partinin ve mücadelenin birçok değeri kontrolleri altındaydı. Kadroların ve savaşçıların önemli bir kısmını baştan çıkarmışlardı. Yıllarca mücadele saflarında denedikleri kurnazlık kendilerini üstte tutuyordu. Üçüncüsü, kendilerini bütün değerlerin gerçek sahibi sanıyorlardı. Ne de olsa savaşı onlar yönetmişti, halkın ve savaşçıların güvenini elde etmişlerdi! Önderlik dahil bütün eski kuşak rollerini oynamıştı ve bir tarafa bırakılmalıydı! Rüştünü ispatlamış kişiler olarak artık her şeyi kontrol etmeleri, söz ve eylem sahibi olmaları kendi haklarıydı! Tipik aileci ve mirasçı gelenekle hesap yapıyorlardı. Dördüncüsü, dayandıkları güçler onları meşru kabul eden dünya çapında zafer kazanmış küresel yeni liberalizmdi. Cahili de olsalar, neoliberalizm tam da kendilerine göreydi. Bu etkenler altında onları tutmak zordu. Ki, hep arzuladıkları bireysel yaşam tutkularını gerçekleştirme imkanını da kazanmışlardı. Birbirini kaçıran çok sayıda erkekli kadınlı grup olarak, kelleleri pahasına da olsa, kimse onları bu yeni 'aşklarından' ayıramazdı. Yıllarca hasretini çektikleri 'aşklarına' nihayet görkemli bir ihanet hareketiyle kavuşmuşlardı. Sıkça yaşanan bireysel itirafçı kaçışlarını onlar grupsal olarak, hem de yeni liberal hareket biçiminde gerçekleştirmişlerdi. Bununla da avunabilir, kendilerini temize çıkarabilirlerdi! PKK gibi ünlü bir hareketin üzerinden liberalizm taslakları olarak kendilerini peşkeş çekmeleri para edebilirdi. Başta TC olmak üzere, ABD ve yandaşları kendilerine sahip çıkabilirdi.

Buna karşılık parti ve mücadele değerlerine saygılı olmak ve ilkesel davranmakla beraber dogmatizmi aşamayan, yerinde taktik hamleler geliştiremeyen bazı eski kuşak kadrolar başta olmak üzere Önderlik geleneğini sonuna kadar gözeten kesimler tasfiyecilere karşı dursalar da, değerleri korumakta başarısız kaldılar. Bu konuda epeyce kusurluydular. Gereken yaratıcılıkla tasfiyecilerin önlerini kesip hesap soramıyorlardı. Yetersizlikleri, tedbirsizlikleri ve hiçbir şeye benzemeyen hareket tarzlarıyla tasfiyeci unsurların önünü ardına kadar açık bırakmışlardı. Onların yaptıkları, kişisel namuslarını korumak veya kurtarmaktı. Yılların yetmezlikleri ve dogmatizmi, olup biteni çaresizce seyretmelerine yol açmıştı. Yeni ihanet dalgasının büyüklüğünü fark edip tedbir geliştirmekten uzaktılar. Bir nevi eski komünist partilerin bakiyesine benziyorlardı. İktidarı liberaller kapmış, onlar seyretmişti.

Ortaya çıkan durum reel sosyalizmin PKK'de vardığı sonuçtu. Fakat geliştirdiğimiz hareket reel sosyalizmi çoktan aşan, toplumun temellerine kadar kök salan nitelikteydi. Reel sosyalist kalıp aşınsa da, özlü nitelikler kazanılmıştı. Hem Kürt kimliği ve varlığı konusunda, hem de toplumsal özgürlük düzeyinde büyük gelişmeler yaşanmıştı. Hareketin kendisinde değil, kılavuzluğunda sorunlar çıkmıştı. Hareket diriliğini ve gelişimini sürdürmekteydi. Eğer durum doğru değerlendirilirse, kimlik ve özgürlük hareketinin daha da güçlenerek çıkış yapması işten bile değildi.

Tasfiyeciliğin boyutlarını göz önünde bulundurarak, savunmanın devamı niteliğinde Bir Halkı Savunmak adlı versiyonu yanıt olarak geliştirmeye çalıştım. Bir halkı kurtuluşa götürmekten, hatta sosyalist toplum halinde inşa etmekten, bağımsız bir devlet çatısı altında toplamaktan geri adım atıp savunmaya geçiş yapmak ilk bakışta gerilemek anlamını taşısa da, aslında durum farklıydı. Bunun anlamı ideolojik söylemden toplumsal somuta yakınlaşmaktı; ideoloji ile pratik arasında doğan büyük boşluğu ve çelişkili durumu aşmaktı. Reel sosyalist, hatta bilimsel sosyalist söylem ortaya çıkan yeni duruma yanıt veremiyordu. Dünya genelinde olduğu gibi PKK'de de yaşanan çözülüş, ne kadar çaba harcanırsa harcansın, eski tarzla ne durdurulabilir ne de önlenebilirdi. İdeolojik ve bilimsel yanın yeniden inşası gerekliydi. Ayrıca somutta ortaya çıkan Kürt halk gerçekliği ve özgürleşen toplumsal alanlar eski tarzla ne sürdürülebilir ne de korunabilirdi. Sadece yeni söylem ve eylem biçimlerine değil, toplumsal bilim, siyaset ve ahlak anlayışında köklü dönüşümlere de ihtiyaç vardı. Sorun sadece yerel değil evrenseldi. Bilim felsefesi ve toplumla ilgili disiplinler üzerindeki yoğunlaşma, dönüşüm ihtiyacını iyice bilince çıkarıyordu.

Liberalizmin tüm ideolojik taarruzlarına rağmen, kapitalist modernite tarihinin en derin bunalım sürecini yaşıyordu. Reel sosyalizmin çözülüşü ile güçlü bir dayanağını kaybetmişti. Aslında I. Dünya Savaşı'nda çözülen kapitalist modernitenin ömrünü reel sosyalizm uzatmıştı. Reel sosyalizmin çözülüşü liberalizmin zaferi olmayıp, en güçlü mezhebinden yoksun kalması anlamına geliyordu. Bunun anlaşılması çok uzun sürmeyecekti. 1990'lar sonrasında daha da yoğunlaşan ekonomik bunalıma çare olarak düşünülen ve planlanan Irak ve Afganistan işgalleri ile hayata geçirilmeye çalışılan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), çok geçmeden sistemin yapısal bunalımını bütünüyle açığa çıkardı. Reel sosyalizmden geriye kalan Çin de kapitalist moderniteyi kurtaramayacak, bilakis yeni hegemonik güç merkezi olarak tehdit edici rol oynayacaktı. Dünyanın içine girdiği yeni durum, kapitalist modernitenin sürdürülemezliği ve yeni alternatiflerin gelişmemişliğiydi. Sosyal bilimde, siyaset, etik ve estetikte dönüşüm ortaya çıkan bu durumla bağlantılıydı; hem nedeni hem de sonucuydu.

Sonuç olarak, bir yandan pratik, somut kazanımları tahribattan korumak için yeni politik modeller geliştirmeye çalışırken, diğer yandan siyaset felsefesinde ve yaşam tarzında da yanıtlar arandı. Eski ideolojik ve politik gelişmelerden tümüyle kopmuyorduk. Engel teşkil edici unsurlardan arınıyor, daha geliştirici öğelerle ortaya çıkan sorunlara ve ihtiyaçlara yanıt vererek daha kalıcı ve tasfiye edilemez bir sürece evriliyorduk. Bunun açık göstergesi PKK ismini yeniden takınmak, halkın kimlik ve özgürlük kazanımlarını KCK (Koma Civakên Kurdistan) adlandırmasıyla somutlaştırmaktı. Böylelikle hem gelenek hem de değişim birlikte yeni bir aşamada yaşamsal kılınmaya çalışılıyordu. Bu yönlü tüm gelişmelerin teorik izahını eldeki son savunma ile sunmaya çalıştık. Bu nedenle savunmamın son halini insan türünün çıkışından toplumsallığına, uygarlıktan kapitalist moderniteye, oradan demokratik moderniteye kadarki tüm süreci kendi halkımın kimliğiyle ve kişiliğimle birlikte çözümleyip sonlandırmayı tercih ettim.

8 Mart'ı Önderlik ile kadının buluşma baharı yapalım

Anlamlı yaşamın ve özgürlüğün yolunu gösteren Sara yoldaşımızın özgürlük tutkusu her bahar yeniden açılan tomurcuk olup, dünyayı kadın rengiyle güzelleştirecek ve özgürleştirecektir. Kışın karlar yağar ve tek renk olan beyaza bürünür. Tüm renkleri yutan renksizlikten meydana gelen renktir beyaz. Ölümü andırır insana, ölümü düşündürür. Sanki hiçbir canlıdan eser kalmamışçasına, ölümün buz gibi soğukluğuyla yaşam enerjimizi yutan görünmez bir canavardır. Kendisini gösteren, bu bahse konu olan doğa değildir. Yani dünyamızın fiziksel değişimi bizi bu kadar derinden etkilemez. Ama buz gibi bir yürekle tüm renkleri, güzellikleri, farklılıkları öldüren erkek egemenlikli ataerkil sistemin yaşamı vuran ölüm gerçekliğidir. Sonbaharda yaprakların dökümüyle ağaçlar çocuğunu yitiren bir anaya benzer- Ve her yaprak dökümü, kadın yüreğinde bir burukluk, bir hüzün, bir sızı bırakır. Çünkü doğa bize yaman öğretir; yaşamın ölüm karşısındaki savaşı olan kadın ve erkek egemenlikli sistem karşısında verilen özgür yaşam mücadelesini. Beş bin yıldır dünyamızı kara kışa çeviren, harabeye dönüştüren, kadını, dünyayı ve doğayı katleden gerçeğe karşı, gün her doğan güneş gibi Mezopotamya'nın yiğit kızları, zorbalığa, zulme ve erkek egemenliğinin vahşi saldırılarına karşı onur ve erdemle büyük bedeller ödeyerek, destansı bir özgürlük mücadelesi vermektedir.

Bu toprakların kadını tam beş binyıldır karabasan gibi çöken zalim ve zorba erkeğin iktidarcı elleriyle vurulmakta, her türlü hakarete uğramakta, her şekilde hırpalanmaktadır. Kadının ruhu, bedeni, duygusu ve yüreğinin her köşesi, iktidarcı, sömürgeci ve faşist savaşların yok edici saldırılarının yaralarını taşımaktadır. Bu saldırılar hiçbir zaman kadını yıldırmadığı gibi köleliğe, eşitsizliğe ve haksızlığa karşı öfkesini daha fazla büyütmektedir. Kadınlar bu nedenlerle her gün meydanlara, özgürlük mücadelesine, dağlara akmaktadır.

Tarihte ilk savaşın kadına karşı geliştiğini İnanna ve Enki mitolojilerinde görmekteyiz. Tanrılar yeryüzünü, gökyüzündeki muhteşem var oluşa özenerek, kendi iktidarlarını kurma hırsı ile kadın eliyle yaratılan toplumsal değerlere saldırarak, cennet denilen Kürdistan topraklarını cehennem savaşlarına çevirmiştir. Tanrı Enki'nin kadın yaratımları olan 104 Me'yi çalması; iktidarın çalma, talan ve gasp etme ve kendisinin olmayanı kendisininmiş gibi gösteren yalancı karakterini göstermektedir. Günümüze kadar gelen bir yaşam düşmanlığını insanoğlu ve kızlarına ve onun kutsal dünyasına dayatmaktadır.

İktidarcı zihniyetin en son yaratımı olan ulus-devletli tekelci kapitalist sistemin, kar amacıyla hareket etme konusunda sınır tanımadan, kadını, en fazla kullandığı meta haline getirmesi ve böylece ruhundan, duygularına, duygularından düşüncelerine, düşüncelerinden bedenine kadar sömürmesinin somut pratiklerinden biri 8 Mart 1857'de New York'lu binlerce dokuma işçisinin fabrikada diri diri yakılarak öldürülmesi olmuştur. 10 saatlik zorunlu çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve eşit ücret gibi talepler için yapılan grevi bastırmak amacıyla, 129 kadın hayatını kaybetmiştir. Bu katliama karşı kadınların direnişi de artarak devam etmiştir. 1903 yılında ABD'de kadınların ekonomik, politik ve kişisel haklarını savunmak amacıyla kadın sendikaları koalisyonu kurulmuş, 1908'de Şubat ayının son pazar günü sosyalist kadınlar başkaldırmıştır. Amerika'da verilen kadın mücadelesine paralel olarak, Avrupa'da Roza Lüxemburg ve Clara Zetkin öncülüğünde gelişen sosyalist mücadele önemli adımların atılmasını sağlamıştır. 1910'da Kopenhag'da toplanan II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı"nda, Amerika'daki işçi kadınların katledildiği 8 Mart günü, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmiştir. Uluslararası platformlara taşınan kadın özgürlük mücadelesi böylelikle, başkaldıran, özgürlüğü haykıran ve haksızlıklar karşısında direnen, hakkını arayan, mücadele eden bir anlamla yüklenmiştir 8 Mart.

> **"Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşlar tüm günleri 8 Mart'a dönüştürmenin öncüleridir. Özgürlük felsefesini, heyecan ve inancını hiçbir engel tanımadan erkek egemenlikli sistemin köleci, baskıcı ve zulmüne karşı volkanlar kadar büyük öfkeyle kusmanın öncüleridir. Bu duruş aynı zamanda kendi özüyle buluşan kadın anlamına geliyor ki bu öz özgürlüktür, erdemdir, hakikattir. Meşe ağacı gibi özgürlükle beden bulmuştur. Hiçbir iktidarın gücü modern ve güçlü silahları, bu kökü yok etmeye kurutmaya ve bitirmeye yetmeyecektir"**

1857'de 129 kadını katleden zihniyetle Paris'te üç kadını vuran aynıdır

Kadınların 103 yıldır bir gelenek haline getirdiği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, tüm kadınların yekvücut olarak beş bin yıllık iktidarcı erkeğin köleleştirme ve sömürme politikalarına karşı direnmesinin sembolüdür. İdeolojik, siyasal, kültürel, toplumsal soykırımcı anlayışın zirvesi olan, kapitalist sistem çağı, toplumun her alanını genel ve özel ev biçiminde düşürülme yerlerine çevirerek, kültürel ve cinsel soykırım politikalarıyla ve medya aracıyla, kadın şahsında ahlaki ve politik toplum değerlerimize saldırmaktadır. Kutsal ve güzel kadın gerçeği, insanlığımız ve doğamız; bir bütün dünyamız hegemon güçlerin işgalci, talancı ve barbar savaşları üzerinden lanetlenircesine, cehenneme dönüştürülmüş, insan insanın kurdu olmuştur. Aynı zamanda insan doğasına ters düşerek yaşamı, doğayı ve dünyamızın içine sızan bir kurt gibi kemirmedik bir değer, bir doğa harikası, bir kutsal yaşam alanı bırakmamıştır. İşte kapitalizm bu kemirmenin, parçalamanın, öldürmenin ve vahşetin adı olmaktadır.

9 Ocak günü Paris'teki üç kadın yoldaşımızı, üç özgürlük yıldızımızı, üç erdemli ve direnişçi kadın öncümüzü vuran güçler ile Amerika'da 1857'de 129 kadını fabrikada diri diri yakarak katleden güçler aynı zihniyetin, aynı sistemin farklı zamanlarda ortaya çıkan yansımalarıdır. Bu sistem, erkek egemenlikçi tekelci faşist hegemon sistemdir.

Kadınlar ilk ezilen ve sömürülen sınıf ve toplumdur. Kadın ister Kürdistan, Irak, Afganistan, Suriye'de vurulsun ister Amerika'da, Avrupa'da, Asya ülkelerinde vurulsun, kadın üzerine uygulanan ve geliştirilen toplumsal, ideolojik, kültürel, siyasal ve cinsel saldırılar, aynı kafanın; yani duygusal zekadan kopan analitik aklın ve kendi köküne yabancılaşan erkek egemenlikli sistemin sonucudur. Bu anlamda kadın kimliği; biyolojik, ulusal, sınıfsal ve ırk kimliğinin ötesinde evrensel bir kimliktir. Kadın kimliğinin karakteri bahar mevsimi gibidir, bahar; kadınlaşmadır. Kadın bedeni, insanlığın anası olarak var oluşun gerçekleşmesi, kadının evrensel gerçekliğinin insanda oluşumunu dile getirmektedir. Kadının doğadaki tüm canlıları kucaklayan, seven ve koruyan karakteri ne yazık ki kapitalizmin saldırılarıyla gerçekleşen toplumsal, ekolojik felaketleriyle her gün bombalanırken, doğanın çığlıklarını duyan kadın, yüreği ve vicdanıyla en çok tavır koyan, isyana kalkan eylemci duruşuyla, toplumu ve dünyamızın bütün canlılarını kucaklayan bir sorumlulukla her gün sokaklara dökülmektedir. Bütün doğa birer parçası gibi olmuştur. Hangi parçasına saldırı gelişirse, bir bütün bedeni bu acıyı hissetmekte ve acının farkına vararak yüreği yanmaktadır.

PKK'de gerçekleşen özgür kadın gerçeği kendini bir dünya haline getirme ve her kadının her insanın her halkın acısını kendi kişiliğine gelişen bir saldırı gibi hissedip, yüreğini tüm insanlığa, kadınlara ve doğadaki canlılara açarak, ruhunu yıldızlara, güneşe, aya ve evrene açabilmektir. Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşlar; güneşle yol alan, ayın güzel aydınlığında yürüyen, yüreğini yıldızların bakireliğinde temiz tutan, her bitkiye, her canlıya kucak açan, yüreğini bahar gibi her fidana her güzelliğe mekan yapan gerçekliğin adıdır.

Tanrıların zulmüne karşı duran Tiamat'ın güncel ifadesidir Sara arkadaş

Tarihte gerçekleşen ilk komplo; kurnaz ve yalancı erkeğin mülkiyete dayalı, hiyerarşik, sınıflı ve devletçi düzenin, kadının tanrıça kültürüyle geliştirdiği ahlaki ve politik toplumun mirasını gasp ederek ele geçirmesi ve cinsel farklılığı eşitsizliğin temeli olarak gösterip, insan zihnini kirli ve yalancı bilgilerle çarpıtmasıdır. Erkeğin kadın karşısında, iktidarcı güçlerin halklar karşısında, batının doğu karşısında uygarlık sistemi boyunca verdiği savaş karşısında yaşanan direniş, hakikat arayışçılarının özgürlüğün, erdemin, eşitliğin ve kardeşliğin var olduğu ahlaki ve politik toplum değerlerinin korunması ve güzelliği yaratma felsefesidir. Sara heval, Mezopotamya'nın kutsal tanrıça kültürünün koruyucusu ve yaşamı geliştiren İştar'ın her bahar açan çiçekleriyle tüm bitkilere ruh veren kadının özgürlük enerjisidir. Sara arkadaşın duruşu, Zenubya'nın işgalci ve talancı Roma İmparatorluğunun saldırıları karşısında halkını, toprağını koruyan onurlu kadın mirasını günümüze taşıyan öncü kadının çizgisidir. Sara heval, tanrıların zulmüne karşı, insanlık değerlerini onurlu savaşıyla koruyan Tiamat'ın özgürlük direnişinin güncel ifadesidir. Kadının güzellik, eşitlik ve adalet ilkelerini ifade eden İnanna'nın kutsal Me'lerini çağdaş Enkilerden, insanlığa ve özgür kadına emeğiyle tekrar geri vermenin adıdır. Sara heval, zulme başkaldırının en somutlaşmış ifadesidir. Sara heval, kadın şahsında ayaklar altına alınan insanlık onurunun, kadının özgürlük savaşıyla kurtulmasıdır. Tarihte görülmemiş bir vahşetin yaşandığı 12 Eylül faşizmine karşı, insan iradesinin dayanamayacağı işkenceye rağmen dimdik duruşuyla emsal oluşturmuştur. "Ey cellat, kendinizi sevindirmek için yaptığınız işkenceler esnasında çığlık bile atmayacak, halklara ve kadına dayattığınız boyun eğme dayatmasına karşı onurun ve özgürlüğün yolunu tepeden tırnağa kendimi adayarak ve kanımın her damlasında göstereceğim" demiştir.

Sara, Rojbîn ve Ronahî yoldaşlar tüm günleri 8 Mart'a dönüştürmenin öncüleridir. Özgürlük felsefesini, heyecan ve inancını hiçbir engel tanımadan erkek egemenlikli sistemin köleci, baskıcı ve zulmüne karşı volkanlar kadar büyük öfkeyle kusmanın öncüleridir. Bu duruş aynı zamanda kendi özüyle buluşan kadın anlamına geliyor ki bu öz özgürlüktür, erdemdir, hakikattir. Aynı zamanda onurlu ve iradeli insan gerçekliğidir. Bir meşe ağacına benzemektedir. Meşe ağacının dalları, gövdesi ne kadar koparılırsa koparılsın eğer kök bir kere toprakla buluşmuşsa yeniden yeşerir. Meşe ağacı gibi özgürlükle beden bulmuştur. Hiçbir iktidarın gücü modern ve güçlü silahları, bu kökü yok etmeye kurutmaya ve bitirmeye yetmeyecektir. Onlar saldırdıkça ağacın kökü yeniden filizlenecektir. Önderliğimizin de tanımladığı gibi; "Kendi doğasına yabancılaşmayan insan en güçlü insandır".

Rojbîn heval kapitalizmin merkezi olan Avrupa gibi bir alanda büyümüş ve asimilasyon politikalarının geliştiği, yabancılaşmanın dayatıldığı eğitimlerden geçmesine rağmen sistemin kullarından biri olmamıştır. Ülkeye geldiğinde anasından yıllardır kopartılmış bir çocuğun anasına kavuştuğunda gözlerinin feri ay gibi parlamıştır. Tanrıçaların kutsal yaratımlarının geliştiği topraklarla buluşmanın kendi kendisiyle buluşma olduğunu kıvrak zekası ile hemen fark etmişti. Rojbîn heval, "yaşam olacaksa, dolu dolu; Dicle gibi, Fırat gibi, Munzur gibi durmadan akmalı" diyerek, kendini ölümün karanlığından kurtarmanın en güzel resmini yoldaşlarıyla kurduğu ilişkilerde gerçekleştirmişti. Düşmanın Kürt kişiliğini önce yaşam ilişkileriyle vurduğunu çok iyi anlamış ve ilişkilerimizi ve kendimizi yeniden yaratmamız gerektiğinin bilinciyle hareket etmişti. Rojbîn heval, sen ölümsüzleşen bahar kadar güzel gülüşünle Kürt kadınlarının meydanlarda çektiği zılgıtlarında, halaylarında coşan devrimci kadın yoldaşların çarpan yüreklerinde hep yaşayacaksın. Gülüşün 8 Martların ve çocukların umudu olacaktır. Acınız yüreğimizi yakmıştır. Ama şunu da senden duyar gibiyiz; 'neden acı çektiğinizi biliyorsanız ve bu nedenlere başkaldırıyorsanız, özgürlüğe daha yakınsınız'. Güneş gibi yüreğimize doğarken hakikatin ışığı olduğunuzdan eminiz.

Kapitalist sistemin ideolojik ve sosyolojik olarak saldırılarının hedefine koyduğu kesimler, kadınlar ve gençlerdir. Ronahî heval, Kürt toplumunun kültürel ve toplumsal değerleriyle büyümüş ve iktidarın gençler üzerinde yoğunca uyguladığı asimilasyon politikalarına gelmeyen, bu yönlü farkındalığı ve bilinci güçlü olan genç bir yoldaşımızdı. Ronahî ve binlerce genç yoldaşımızın bu güçlü duruşları, bizlere özgür yaşam kılavuzu olmuştur. Bir toplumun özgürlük gücü ve örgütlülüğü, o toplumun bilinçli ve öz değerleriyle yetişen gençlerinin düzeyiyle bağlantılıdır. Özellikle genç kızlarımızın, düşmanın insanlık dışı saldırıları karşısında tarihsel toplum değerlerini, kültür ve kimliğini koruma ve özgürlük mücadelesini yükseltme öncülüğünü yapması önemlidir. Hakikat ve özgürlük yolunda bedel olan şehitlerimizi yaşatma, Önderliğimizin özgürlüğü sağlama ve kadınlar ile halkımızın özgürlüğünü sağlama boynumuzun borcudur. Bu anlamda 2013 8 Mart'ını Önderliğimizin özgür zeminlerde buluşma vesile yapmak, varoluş gerekçelerimizdendir.

Bütün günleri 8 Mart yapacak güce sahibiz

Kadın özgürlük mücadelesinin sadece bir güne sığdırılacak bir mücadele olmadığını çok iyi biliyoruz. Bir güne çağları sığdırma, bir günü bütün günlere yayma anlayışıyla hareket etmek durumundayız. Bu anlamda 8 Mart'ı bütün uygarlık sürecinin acılarına karşı direnme, bütün günleri 8 Mart kadınlar günü yaparak yaşama gücü ve bilincine sahibiz. PKK'de gerçekleşen yaşam, özgürlük ve eşitlik temelli ahlaki ve politik toplumun sistemi olan demokratik ulus sisteminin kadın öncülüğünde geliştirilmesi ve toplumsal yaşamın her alanında beden bulması, ruh kazanmasıdır. Özgürlük çizgimizin ruhu olan, bütün şehitlerimizin ve kadınların en iyi yoldaşı olan Önderliğimizin sonsuz çabası; yaşamın tüm anlarında tanrıça kültürünün evrensel güzellik ve anlamlı yaşam hakikatinin gerçekleştirmeyi ifade etmektedir.

Bu hakikatle buluşmak, her gün erkek egemenlikli sistemin kirinden arınma mücadelesi verme, ruhumuzu köleliğin kirlerinden ve lanetli, çirkin, düşürülmüş, iktidarcı zihniyetinden kurtarmakla sağlanır. Özgürlük şarkılarımızı, savaşın vahşi saldırıları karşısında yükseltip mücadeleyi büyütmekle gerçekleşir. Özgür günler özgürlük mücadelesi verenlerin eseri olabilir. Bu anlamda her anını düşman karşısında ve bütün ataerkil zihniyet yapıları karşısında direnişle geçiren, dağların asiliğini kişiliğinde onurlu duruşa çeviren, bunu yaşam felsefesi yapan yiğit kadınların ve tüm dünya kadınlarının 8 Mart'ını kutluyoruz. Bahar güzelliğiyle bütün zamanların evrensel özünü kendisinde toplayan, anlamlı yaşamın kılavuzu Önderliğimizin de 8 Mart'ını kutluyoruz. Önderliğimizin özgürlüğünün özgürlüğümüz olduğunun bilincinde olarak, Önderliğimizin özgürlüğü için her zamankinden daha kararlı, daha iddialı ve inançlı mücadele edeceğimizin kararlılığına sahibiz.

İLK DERS: "APOCULAR KAÇMAZ"

1990 yılının sonbaharında Cudi'de sık sık düşman operasyonları gelişiyordu. Başta küçük çapta olan operasyonlar giderek yoğunluk kazanmıştı. Biz bu operasyonlara pusularla, suikast ve bombalı tuzaklarla cevap veriyorduk. Bu taktiğimiz düşman güçleri tarafından tam anlaşılamadığından etkili olabiliyordu. Düşman askerleri art arta yapılan eylem ve patlamalar karşısında çaresizleşiyor ve geri çekilmek zorunda kalıyordu. Eylemlerin ani ve hızla yapılması, hiç ummadıklara ana denk gelmesi askerlerin psikolojisini alt üst etmişti.

Fakat yoğun operasyonlara farklı bir eylemle cevap vermek gerekiyordu. Düşmanı kendi üstlendiği ovalarda, şehir ve kasabalarda vurmak daha güçlü sonuçlar ortaya çıkaracaktı. Cudi bölge yönetimi bu amaçla toplanmış ve yakın zamanda gerçekleşmesi için güçlü bir eylemi planlamaya almıştı. Eylem Silopi ovası ya da Silopi şehir merkezinde gerçekleştirilecekti.

Yönetim, toplantısını bitirip kararını açıkladıktan sonra beş kişilik bir grup hazırlanması için devreye girdiler. Bu grup gittikleri uygun köylerde toplantı yapacaklar. Ve gelişmeleri halka anlatacaklardı. Grupta yer alacak arkadaşların ismi okunduğunda, kendi adımı duyunca sevinçten adeta göklere uçmuştum. İsimlerimiz okunduktan sonra yönetimdeki arkadaşlar bizi çağırdılar ve görevimiz ile ilgili ayrıntılı bilgilendirmeyi yaptılar. Ve gerekli perspektifleri sundular.

Eylem için üç yer belirlenmişti. Bu yerler Silopi ovası, İpek yolu ve Silopi şehir merkeziydi. Grubumuza her türlü inisiyatif verilmiş ve bu alanlarda en uygun tarzda eylem geliştirme fırsatı ve zamanı bize bırakılmıştı.

Bu benim katılacağım ilk eylem olacaktı. Ve benim gibi yeni katılan ve daha önce eyleme katılmamış olan arkadaşlara göre çok şanslıydım. Ve bu yüzden hem heyecanlı hem de çok mutlu ve gururluydum.

Eylem yapma fırsatımız yüzde yüzdü, çünkü her yönüyle verilen inisiyatif bize iyi düşünülüp iyi planlanmış bir eylemi yapma imkanı veriyordu. Grup komutanımız Agit Sıperti arkadaştı. Agit arkadaş sürekli bana "gruptan kopma ve yanındaki arkadaşlar nasıl hareket ediyorlarsa sende öyle hareket et, köylere gidişimizde sen konuşursun ve halk ile toplantı yaparsın" diyordu. İlk defa eyleme gideceğimden dolayı tecrübesiz olduğumu bilerek beni sık sık uyarıyor ve belki de daha yeni akademiden geldiğim için beni korumak istiyordu. Gerçekten Agit arkadaş ile birbirimize çok saygı gösteriyor ve birbirimizi çok seviyorduk.

Agit arkadaş partiye katıldığı günden beri kapsamlı bir eğitim görmediğinden ve Önderliğin eğitiminden geçmediğinden ötürü sık sık bana Önderliğin eğitim tarzını, yaptığı çözümlemeleri soruyor ve ben Önderliği anlattıkça gözlerinin içi gülüyor ve bakışlarını bana dik tutarak sessizce heyecan içerisinde dinliyordu. Sürekli pratikteydi, savaşla iç içeydi. Cesaretli yiğit, mert ve fedakar özellikleri en üst boyuttaydı. İşgalci düşmandan nefret ediyor ve düşmanı her yerde vurmak istiyordu.

Savaşta müthiş bir tecrübe kazanmıştı. Eylemlerde adeta coşuyordu. Yoldaşına ve halkına karşı son derece mütevazı, saygılı ve düzeyliydi. Nerede neyi konuşacağını ve nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyordu.

Uzun bir yolculuğun ardından Silopi ovasına inmiş ve yolculuk boyunca gizlilik kurallarına harfiyen uymuştuk. Duyarlı davranıyor, özellikle de araba yolunun geçtiği yerlerde farlardan korunmaya çalışıyorduk. Her araba farı göründüğünde fark edilemeyecek bir biçimde yerlere uzanıyor ve komutan Agit'in talimatlarına harfiyen uyuyorduk. İpek yolunu kazasız belasız geçmiştik.

Yol boyunca ilk kez katılacağım eylemin tasarımını kafamda yapıyordum. Bu eylemde başarılı bir pratik sergileyebilsem bundan sonrası için büyük bir manevi güç alacağıma inanıyordum. Diğer yönden eylem içerisinde bir terslik olursa ve ben görevimi yerine getiremezsem arkadaşların yüzüne bakamazdım. Bu yüzden, bu eylemde başarılı bir şekilde görevimi yerine getirmek için kendim ile sözleştim.

İki saatlik bir yürüyüşten sonra uygun bir yerde kısa bir mola verdik. On beş dakika kadar dinlendikten sonra Agit arkadaşın talimatıyla alanı tanıyan Hogır arkadaş İpek yolunu seri bir şekilde geçip yolun kenarına mevzi aldı. Ve işaretini verdi. İşaret vermesiyle beraber tek tek geçtik. Ben ve Agit arkadaş Hogır arkadaştan sonra sağımızı solumuzu kontrol ettikten sonra geçmiştik. Biz de Hogır arkadaş gibi uygun bir yerde hemen mevzi aldık. Diğer iki arkadaş da yolu geçmeye hazırlanıyorlardı ki yoğun arabalar gelip geçince bir süre yerde uzanarak beklediler. Yol hafifleyince ayağa kalkıp hızlı adımlarla bize ulaştılar. İpek yolunu böylece sağlam geçtikten sonra köyün yakınlarında bir yerde biraz bekledik. Bu köy, Hogır arkadaşın kendi köyü olduğundan avuçlarının içi gibi biliyordu. Gerekli yerleri keşfettikten sonra Hogır arkadaş yanımıza geldi. Agit arkadaş Hogır arkadaşa belirlenen eve gitmesini söyledi. Hogır arkadaş da bir arkadaşı yanına alarak söylenen eve gitti. O evde alandaki düşman hareketliliği ile ilgili istihbarat bilgilerini aldı, alan sakindi. Hogır arkadaşlar bu bilgileri gelip Agit arkadaşa aktardılar. Agit arkadaş bunun üzerine köye inip dinleneceğimizi, yemek yiyeceğimizi ve ondan sonra bu köyden ayrılıp planlama çerçevesinde başka bir yere gideceğimizi söyledi. Ve köyün içlerine doğru hareket ettik. Köyde kapı önündeki ışıkları sönmüş olan bir evin kapısını çaldık. Arkadaşları çok iyi tanıyan yurtsever bir evdi. Hemen kapıların açıp çok samimi ve sıcak sözlerle bizi karşılayıp evin içine aldılar. Ev sahibi yaşlı amca ve oğlu o an evde bulunan arkadaşların hepsini tanıyordu. Bu yüzden benim yeni bu alana geldiğimi hemen anladılar. Ve sevecen, samimi bakışlarını üzerime çevirdiler. Yaşlı amca Agit arkadaşa dönerek "bu hevalı ilk defa görüyorum" deyince Agit arkadaş, "doğrudur. İlk kez bu eve geliyor" dedi ve gülerek bana baktı.

Yaşlı amca kolumdan tutarak beni kendi yanına çekip yan tarafında oturttu. İlgiyle yaklaşım gösteriyordu bana. Ben de bunun üzerine bir hamle yapıp kırık Kürtçemle durumunu sormak istedim yaşlı amcanın. Ama benim Kürtçemi anlamadı. Gerçekten de Kürtçe anlaşamıyorduk. Hem de ana dilimiz olmasına rağmen. Yaşlı amca bozuk Kürtçemden bu çevrelerden olmadığımı anlamış olmalı ki "memleketin neresi?" diye sordu. Ben de nereli olduğumu söyledim. Bundan dolayı yaşlı amca daha bir sıcak yaklaşım gösterdi. Ve üzgün bir ses tonuyla "sizin oralarda çok katliam yaşandı. Oranın halkı çok acı yaşadı. Ve herhalde sen de onların intikamını almaya geldin. Öfkeni düşmana kusmaya kararlısın" diyerek hem bölgemiz hem de benim üzerimde değerlendirme yapıyordu. Konuşurken kini, öfkesi ve yaşadığı acılar yüzünde belirginleşen hatlardan anlaşılıyordu. Yaşlı amca elinden geldiğince yaşam tecrübelerini aktarıyor ve yeni olduğumu bilerek dikkatli ve güçlü olmamı, zorlukları göğüslememi istiyordu. Sonra yüzünü diğer arkadaşlara da çevirerek "sakın ha size her elini vereni dost bilmeyesiniz, güvenip de tedbiri elden bırakmayasınız" dedi gözleri dolmuş bir biçimde.

Yaşlı amca "yaşadığım her günü başka Apo'nun yolunda yürümeye adayacağım. Çünkü hepimizi ölüm uykusundan o kurtardı" dedi. Yaşlı amcanın bu son sözleri bizi de zaten hep beynimizde, yüreğimizde olan Önderliğin efsanevi mücadelesine götürdü. Yaşlı amca ile tartışmayı sürdürmek istiyordum. Fakat zaman geç olmuştu ve planımız çerçevesinde başka bir yere gitmemiz gerekiyordu. Müsaade isteyerek yerimizden kalktık ve evdekilerle vedalaşıp köyün ters istikametine yol aldık. Köyün aşağısına indikten sonra tekrardan yol güzergahımızı değiştirerek daha önce planladığımız şekilde bu köyün ilerisinde olan başka bir köye doğru hareket ettik. Köyün çevresinde askerlerin olup olmadığını iyice kontrol ettikten sonra saat gecenin ikisinde içerisine giriş yaptık. Bu arada Agit arkadaş iki arkadaşı öncü olarak gideceğimiz eve göndermişti. Bu köy bize son derece dosttu. Ve çoğunluğunun ya oğulları, kızları ya da yakın akrabaları gerillaya katılmıştı. Yine çok sayıda milisimiz de bu köyde vardı. Köyde belirlenen milis evine giden arkadaş az sonra milisi de yanlarına alarak köyün girişinde beklediğimiz yere geldiler. Milis yanımıza gelir gelmez çok sıcak bir tavır sergileyerek bizimle tek tek tokalaştı ve evine davet etti. Eve gittiğimizde evdekiler çoktan yatmıştı. Ve ev oldukça sakindi. Milis arkadaş aç olabileceğimizi düşünerek önce çay ve yemek hazırladı. Şafağın sökmesine az bir zaman kala eve yakın bir yerde yapılan ve gerillanın geleceği hesaba katılarak hazırlanan sığınağa girdik. Sığınıkta rahatça oturup uzanabiliyorduk. Fakat fazla yüksek olmadığından ayakta duramıyorduk. Milis bizi sığınağa getirdikten sonra kendisi sığınağa girmeden, herkes içeri girdikten sonra sığınağın kapısını kapattı. Ve titiz bir şekilde kamuflajını yaptı. Çevresinden görünmediğinden emin olduktan sonra kendi evine gitti.

Gerillaya geldim geleli ilk kez bir sığınağa girmiştim. Bu yüzden sığınağın havası bana çok bunaltıcı geliyordu. Saatler geçmiyor ve giderek içimi bir huzursuzluk kaplıyordu. Diğer arkadaşlar ise belki de onlarca kez sığınağa girdiklerinden alışmışlardı buranın havasına ve rahatça derin bir uykuya dalmışlardı. Benim ise gözlerime uyku girmiyor ve adeta nefes alamaz oluyordum. Diğer yandan da kafamda ise sürekli nasıl bir eylem yapacağız? Eylemi nerede ve ne zaman yapacağız? Türünden sorulara cevap arıyordum. Bir an önce oradan çıkıp görkemli dağlara ulaşmayı istiyordum. Ovalar benim içimi karartıyordu. Ve ovada en ufak bir gerilla ilkesine aykırılık imha olmayı getiriyordu.

Ben çeşitli düşüncelere dalmışken milisin kapıyı açmaya çalışmasıyla kendime geldim. Saate baktım. Öğle olmuştu. Bunun üzerine arkadaşları uyandırdım. Bu arada milis de kapıyı açmış ve içeriye yemek taşımaya başlamıştı. Yemeğin üzerine bir de sığınağın bunaltıcı havasında çayımızı içtik. Agit arkadaş çay ve yemekten sonra milisle beraber dışarı çıktı. Dışarıda bir saatten fazla milis ile konuştu. Biz de Agit arkadaşın izni ile tek tek dışarı çıkıp elimizi ve yüzümüzü yıkadık. Çeşmenin üzerinde ciğerlerime temiz hava çekme fırsatını yakaladım. Ama tekrardan sığınağa gireceğimiz an geldiğinden sıkıntılara boğulmaya başlamıştım. Agit arkadaşın da milisle konuşması bittikten sonra içeriye girdi ve milis sığınağın kapısını kapatıp kamuflajını yaptıktan sonra oradan ayrıldı.

Agit arkadaş milisi istihbarat ve keşif çalışmaları için görevlendirmişti. Yapmak istediğimiz eylem için milise çok kapsamlı bilgi vermişti.

Akşam karanlığının ovaya çökmesiyle birlikte sığınağın kapısını açıp dışarıya çıktık. Önce elimizi ve yüzümüzü bir temiz yıkadık ve köyün içerisine girdik. Defalarca arkadaşlar bu köye gelmiş ve örgütleme çalışmaları yürütmüşlerdi. Köyde herkesi tanıyordu arkadaşlar ve köylüler de bu bölgedeki gerillaları iyi tanıyorlardı. Güven duyulan ve her şart altında girilebilen bir köydü. Köyün içerisinde gittiğimiz evdeki tüm köylüler arkadaşlarla çok samimi ilişki geliştiriyorlardı. Evde oturanların büyük bir kısmının ya çocukları ya da akrabaları gerillaydı. Bu yüzden çekinmeden kafalarına takılan her şeyi bir bir bize soruyorlardı. Bizden aldıkları cevapları ve siyasi değerlendirmeleri köylerde yayıyor ve propaganda aracı yapıyorlardı.

Gecenin yarısına kadar güven, hayranlık ve sevgi dolu bakışların gölgesinde gururla, coşkuyla sohbetimizi sürdürdük. Saatlerin ilerlemesi nedeniyle sabah erkenden tarlasına ya da köylerde bitmeyen işlerine gideceklerinden köylüler tek tek bizimle tokalaşıp evlerine dağıldılar. Evde yalnızca biz ve milis kaldık. Milis arkadaş getirdiği istihbarat bilgilerini ve keşif sonuçlarını Agit arkadaşa aktardı. Fakat bu bilgiler yapılacak sonuç alıcı eylem için yeterli değildi. Bu amaçla Agit arkadaş çağırdığı başka bir milisi de aynı çalışma için görevlendirdi.

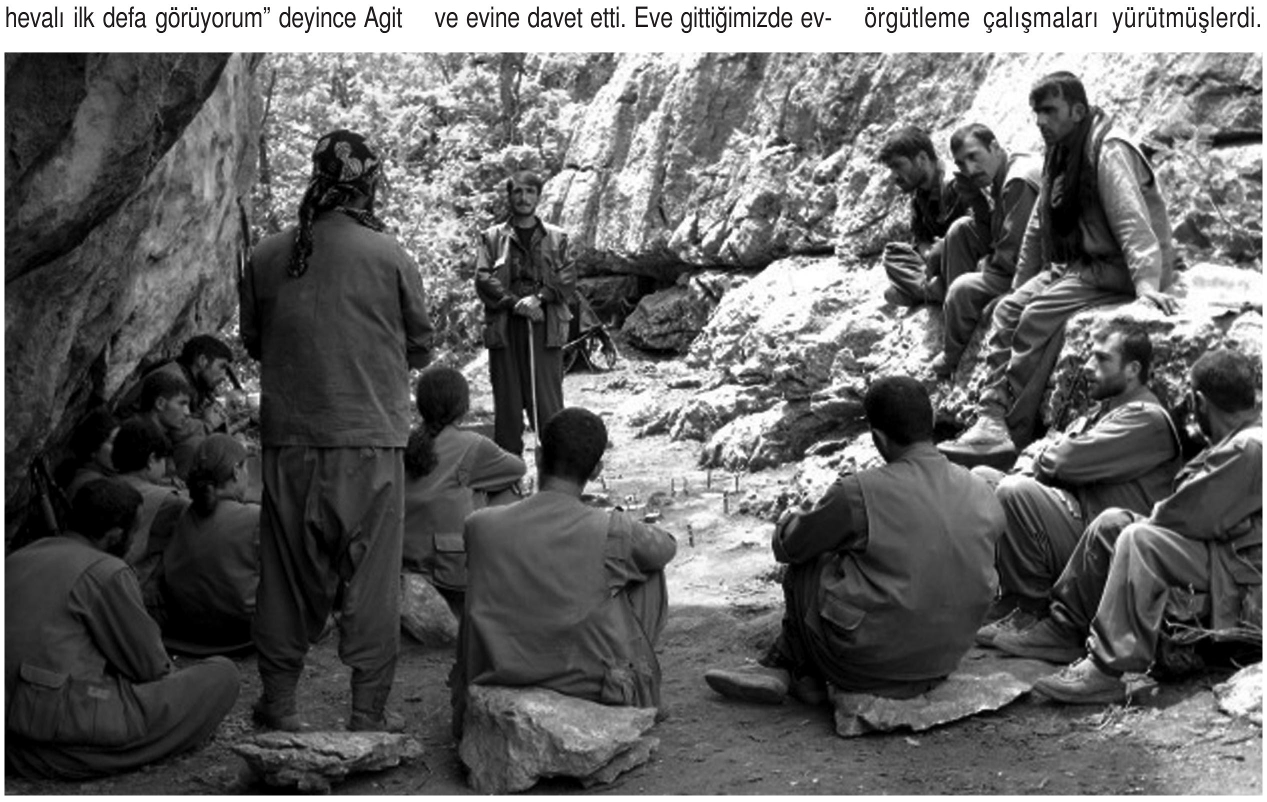
Agit arkadaş daha sonra milisimizin getirdiği bilgileri ve yaptığı keşif çalışmalarını bize aktardı. İpek yolu üzerinde gezen devriye araçlarına karşı yapılması düşünülen eyleme ilişkin bilgilerdi. Eylem, Botaş ile Cudi lokantası arasında devriye gezen bir askeri jip ile askeri cemseye karşı yapılacaktı. Bunun için milisler devriye araçlarının hangi saatlerde gidip geldiğini netleştireceklerdi.

Sabaha karşı güvenlik tedbirleri amacıyla tekrardan sığınağa girdik. Sığınakta kendi aramızda yapılacak eyleme ilişkin tartışma yürüttük ve derin bir yoğunlaşma içerisine girdik. Eylem pusuydu. Eylemin planlaması ve düzenlemesi devriye saatlerinin netleşmesinden sonra kesinlik kazanacaktı. Eylem kokusu yavaş yavaş geliyordu. Bu koku her arkadaşın gözlerine parıltı yansıtıyordu. Özellikle de ilk eylemim olacağından en coşkulusu bendim. Ve gittikçe sabırsızlanıyordum. Bir de bir an önce yeniden dağlara uzanmak ve bu sığınaktan kurtulmak istiyordum.

Arkadaşların yatması ile birlikte yine ben sığınağın kapısından hafiften sızan ışığa yaklaşarak oturdum. Dışarıdan sızan güneş ışınlarına, ışığa koşmak istedim bir an. Dağlara özlem, dağlara sevgi seli ve dağların temiz havasına ulaşma istemlerim giderek yoğunlaşıyordu.

Saatin sabah onu gösterdiği sırada dışarıdan milisin sesi geldi. Milis işaret vererek sığınağın kapısını açtı. Milisin yanında başka biri de vardı. Arkadaşlar bu kişiyi çok iyi tanıyorlardı. Silopi şehir merkezinde çalışma yürüten şehir milisiydi. Ve deşifre olmuştu. Bunun için yakalanma riski olduğundan şehirden kaçıp bu köye gelmişti. Çok canlı ve coşkulu görünüyordu. Arkadaşlar şehirden gelen milisle sohbete dalmıştı ve kapı açıktı bu fırsatı değerlendirip sığınağın içinden dışarıya çıktım. Biraz hava alıp çevreyi gözetliyordum. İhtiyaçlarımızı getiren milis Agit arkadaşla ayrı bir yerde bir süre konuştuktan sonra iki milis ayrılıp köyün içine doğru gittiler. Gelen milisler eylemin yapılması için gereken keşifleri yapmış ve askeri jip ile cemsenin gidiş geliş saatini netleştirmişlerdi. Bilgilere göre askeri jip ve cemse karanlığın çökmesiyle beraber Cudi lokantasına gidiyor ve gece yarısında tekrardan geri dönüyorlardı.

Agit arkadaş bize milisin getirdiği bilgileri aktardıktan sonra gülerek bu akşam eylemi gerçekleştireceğiz dedi ve eylemin zamanını netleştirdi.

Akşamüzeri açlığımızı gidermek için milislerin getirdiği yemeği beraberce yedik ve eylem sonrası için gereken erzakları çantalarımıza koyduk. Eylem için her şey hazırlandıktan sonra eylem planına geçtik. Buna göre Silopi şehir merkezinden gelen milis ve bu köyün iki milisiyle birlikte sayımız sekiz olmuştu. Planımıza göre devriye arabalarını Cudi lokantasından dönerlerken vuracaktık. Ve bunun için belki de uzun bir süre gece karanlığında pusuda bekleyecektik. Ve bu gece devriye araçları gelmezse yarın akşam tekrardan pusu atacaktık.

Komutan Agit eylem ile ilgili gerekli son uyarıları yaptıktan sonra eylem parolası belirlendi. Eylemin bütün ayrıntıları en küçük noktasına kadar tartışıldı. Ve eylemde kimin nerede duracağı netleştirildi.

Buna göre; iki milis gözcü olacak, yolu sürekli izleyecekler, askeri araçlar geldiğinde işaret vereceklerdi. Diğer arkadaşlar da yirmişer metre mesafe ile ikişer ikişer mevziilenecekler. Gelecek ilk askeri aracı ikinci pusu grubu vuracak yani ikinci mevzii, ilk pusu grubu da "birinci mevzii", ikinci sırada gelecek olan askeri aracı vuracak. Üçüncü pusu grubu "üçüncü mevzii" ilk aracın imhasında ikinci pusu grubuna destek verecek ve ikinci aracın imha edilmesine de ikinci pusu grubu, birinci pusu grubuna destek verecek ve üçüncü mevzii eylemi sonuçlandıracaktı. Yani öldürücü darbeyi vuracaktı. İlk pusu grubunda B-7 roketatar silahı vardı. Ve bu silahla cemseyi vuracaktı.

Eylemin düzenlenmesi bu şekilde yapıldıktan sonra eylemin gerçekleştirileceği yere doğru hareket edildi. Çok parlak bir ay ışığı gökyüzüne hakimdi ve yeryüzünü oldukça aydınlatıyordu. Pusu atacağımız yer yolun alt tarafıydı. Ovanın doğu tarafına düşen yerdi.

Eylem tarihi de tam gününe denk gelmişti. Belleklerden silinmeyecek bir tarihti ve gerçekleştireceğimiz eylem ile yeni bir anlam daha kazanacaktı bu tarihi gün. Bu gün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı. Türklerle Kürtlerin beraber kurdukları cumhuriyetin ilan günüydü. Ama daha sonra Türkler Kürtleri yok saymışlardı ve günümüze kadar hep inkar ve imhayı dayatmışlardı. Kürt halkına ve bugün yapacağımız eylem cumhuriyetin kurulduğu ilk günü yani 29 Ekim 1923'ü cumhuriyeti beraber kurduğumuz günü hatırlatacaktı. Kürtlerin uğradığı ihaneti sorgulayacaktı bugün. Bu eylem imha ve inkara rağmen halen varız ve gün geçtikçe özgürleşiyoruz gerçeğinin yakıcı mesajı olacaktı. Bugün kurşunlar özgür birlikteliğin, eşitliğin ve kardeşliğin yeniden inşası için namlulardan kusacaktı.

Eylem için belirlenen yerimizi aldık. Mevziilerimiz yolun yirmi otuz metre yakınındaydı. Daha doğrusu yolun alt tarafındaki tarladaydı. Daha yeni eylem yerine gelmiştik ki askeri araçlar Silopi tarafından Cudi lokantasına doğru geçtiler. Henüz tam mevziilenmemizi yapmadığımızdan geçişine izin verip geri dönmesini bekledik. İyi ki de vurmadık. Çünkü geçen askeri araçların içi boştu ve komandoları Cudi lokantasında almaya gelmişti. Saatler akşamın onunu gösteriyordu.

Ben bu arada yanımdaki arkadaşa "mevziimiz yola fazla hakim değil, gel köprünün alt kısmına mevziilenelim, orada daha etkili vurabiliriz" dedim. Yanımdaki arkadaş da bu görüşümü onaylayınca yerimizden kalkıp köprünün alt kısmına geçtik. Ben araçlar geldiğinde yolun üstüne çıkıp daha etkili vurabiliriz ve kesin sonuç alırız mantığıyla bu önerimi söylemiştim.

Pusu eylemi planladığımız gibi gerçekleşirse imkanlar dahilinde araçların üzerine gidip silah kaldırmak hedefimizdi. Gözcülük görevini üstlenen milisler yolu daha iyi gözetleyebilmek için bizim karşımızdan ayrılıp birinci pusunun az ilerisindeki kayalığın yanına geçtiler.

Pusudaki mevzii arkadaşım bana dönerek, "arabalar geldiğinde sakın heyecanlanıp yola çıkmayasın" diyerek beni uyardı. Ben de "tamam olur" anlamında başımı salladım ve işaret gelir gelmez "sen kendi tarafından ben de kendi tarafımdan yola çıkıp cemseleri vururuz" dedim. Benim bu sözlerime gülümseyerek, "neden olmasın?" dedi.

Saatler ilerliyordu ve şimdi saat akşamın on birini gösteriyordu. Ben tam saatimi kontrol ediyordum ki yan mevziiden 'hazır olun' sesleri geldi. Biz ikinci pusu grubu olduğumuzdan silahlarımızın emniyetini açıp hazır konumuna girdik. Askerleri getiren araçlar çok önümüzde olan ve pusu atılabilir korkusuyla baktıkları virajları nefes almadan hızla geçmiş ve orada pusu olmadığını fark ettiklerinde rahatlamışlardı. Artık arabayı hızlı sürmenin anlamı kalmamıştı askerlere göre ve bu yüzden aracın süratini yavaşlatmış ve bize doğru rahat bir şekilde geliyorlardı.

Askeri araçlar bize yaklaşınca yolun üzerine çıkarak bir iki metre mesafeden gelen askeri jipi taramaya başladık. Ben ilk taramada şoförü hedefledim. Biz askerin araçtan atlamasına ve ellerini silahlarına götürmesine fırsat vermeden yoğun bir şekilde yaylım ateşine tuttuk ve askeri jip fazla ilerleyemeden devrildi. Araba delik deşik olmuştu. İkinci araç askeri cemseydi. Cemse hemen önünde pusuya durmuş ilk mevziiyi tahmin edemediğinden bizi vurma hesapları yapıyordu. Ama biraz daha yaklaşınca birinci pusu çok yakın mesafeden B-7 roketini aracın gövdesine gönderdi. Fakat roket aracın çadırını delerek geçip karşımızdaki yamaçta patladı. Roket çadırı delip geçmesi ile birlikte ferdi silahları ile askeri cemseyi taradılar. Araç bize yaklaşınca biz de birinci pusu grubu ile birlikte cemseyi yoğun ateş altına aldık. Bizi biraz geçmişti ki üçüncü pusu grubu da silahlarını cemsenin üzerine kilitledi. Her taraftan yaylım ateşine tutulan cemse devrilen jipe çarparak durdu. Askerlerin ağlama ve bağırışları kurşunların seslerine karışıyordu. 29 Ekim gecesi askerlerin mahşer gecesi olmuştu. Eylemin başlamasından kısa bir süre sonra çevre köyler lambalarını söndürmüşlerdi. Ve şimdi ovada sessizlik hakimdi. Eylem düşman askerlerinin karşılık vermesine fırsat verilmeden sonuçlandırılmıştı.

Silahların susmasıyla beraber gidip askerlerin üzerlerinden silah kaldırmak istiyordum. Eylemin coşkusu ile yanımdaki arkadaşların geri çekilmesini fark bile edemedim. Kafamda nasıl bir silah kaldırabilirim sorusu vardı ve bu duygu ile iç dünyama dalmıştım. Yanımdaki arkadaş "geri çekilme parolası verildi, haydi gidiyoruz" demişti. Ama ben dış dünya ile o an bağlantımı kopardığımdan dolayı duyamamıştım.

Agit arkadaş geri çekilme yerinde beni bulamayınca koşarak eylem yerine geri geliyordu. Ben o sırada yalnız kalmış olduğumu fark ettim. Yanıma gelen Agit arkadaş "çabuk gel, acele burayı terk etmemiz gerekiyor" dedi. Ben de "nasıl olur, niye kaçalım? Apocular kaçmaz" dedim. Ve mırıldanarak hem biz kaçarsak düşman korkup kaçmışlar" der diye yavaşça söyledim. Benim bu sözlerime Agit arkadaş yüksek sesle gülerek "sen gel biz buradan uzaklaşalım da kim ne diyorsa desin" dedi ve elimi tutarak diğer arkadaşlara yetişmek için eylem yerinden koşarak ayrıldık.

Bizim uzaklaştığımızdan emin olan yaralı askerler sağını solunu rastgele tarıyorlardı. Beyinlerine, yüreklerine şok etkisi yapan bu eylem ile neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Koşarak geri çekilme noktasına geldiğimizde diğer arkadaşlar bizi bekliyorlardı. Tüm eylem grubu en küçük bir yara almadan ve olumsuzluğu yaşamadan geri çekilmeyi yapmışlardı. Bir araya geldiğimizde küçük dereciklere girerek son sürat ilerliyorduk. Ay ışığı yer yer bulutların arasından sıyrılıp ovayı gündüz gibi aydınlatıyordu. Bu yüzden görüntü vermemek için eğilerek yürüyorduk. Kısa bir mesafe eylem yerinden uzaklaştığımızda üç panzer de Botaş taraflarından eylem yerine doğru gidiyordu. Panzerlere dikkatlice bakan komutan Agit hemen önümüzde yürüyen Süleyman'a seslenerek, "çabuk git üstteki yolu tut, yoksa panzer bizden önce tutarsa imha oluruz" dedi. Süleyman B-7 silahını taşıyordu. Komutan Agit'in talimatını iyi anlamıştı. Ve hemen koşar adımlarla yola doğru yöneldi.

Süleyman'ın tutacağı yol ana yoldan ayrılıp köylere uzanan toprak yoldu. Panzerlerden ikisi eylem yerine, biri de toprak yola girerek ilerliyordu. Toprak yolda seyreden panzer iki yüz metre Süleyman'ın tuttuğu yere kala durdu. Ve projektörlerle çevresini kontrol ederek her bir yanını rastgele taradı.

Biz ise çok sakin bir şekilde Süleyman'ın yanına ulaştık. Bu yer artık yavaş yavaş ovadan kurtulup dağlarla buluşmayı müjdeliyordu. Hemen üst tarafımız görkemli Cudi dağıydı ve bu dağ adeta yüreklerimize ışık vermiş ve bizi enerji deposuna çevirmişti. Cudi'nin havasını hissettiğimiz her adımda daha bir güç alarak yürüyorduk. Artık çekinecek bir şey yoktu. Tempomuz doğalında yavaşlamıştı. Hemen önümüzde bereketi ve güzelliği simgeleyen yıllarca gerillanın yüreğine akıcılığıyla işleyen dostluk yapan bir çeşme vardı. Burada bir süre hiç hareket etmeden öylece oturup kendimizi Cudi'nin serin havasına bırakarak dinlendik. Ve sonra sırt çantalarımıza düzenli olarak yerleştirdiğimiz yiyeceklerimizi çıkarıp çeşmenin yanı başına koyduk. Tek tek elimizi yüzümüzü yıkayıp yemeğimizi zafer dolu duygularla yemeye başladık.

Agit arkadaş bir yandan yemek yerken bir yandan arkadaşların durumlarını soruyor ve kalan cephanelerimizi hesaplıyordu.

Bu esnada arkadaşlara "biliyor musunuz bugün günlerden nedir?" diye sordum. Arkadaşlar da sözbirliği etmişçesine "hayır, bilmiyoruz. Ne olmuş bugüne?" diye cevap verdiler.

Bunun üzerine ben gülerek "bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. İşin güzel tarafı biz bu bayramı eylem ile kutladık" dedim.

Eylem gününün tesadüfen de olsa isabetli seçilmesi eylemin etkisini çok daha fazla artırıyordu. Her bir arkadaş bu sefer eyleme anlamlar yüklemeye çalışıyordu. Eylemin başarısı üzerine bir de günün anlamı eklenince neşeler artmıştı.

Agit arkadaş "çok iyi takip etmişsin günleri. Sevindim. Ama neden daha önce söylemedin?"

Ben "sürpriz yapmak istiyordum. Onun için zor da olsa sabredip buraya kadar size söylemedim" dedim.

Komutan Agit "artık bu moralle asıl konaklama yerimize kadar çok rahat ve coşkuyla yürüyebiliriz" dedi. Sesini yükselterek "kalkın heval bir an önce yerimize ulaşıp biraz uyuyalım ve gönül rahatlığıyla dinlenelim" dedi.

Gerçekten de ayrı bir güç almıştık. Konumlama yerine kadar son derece canlı ve yorgunluk bilmeden ve hatta bunu düşünmeyen bir kafa rahatlığıyla ulaştık. Hemen nöbetçilerimizi çıkardık, yerler nemli olduğundan ağaç yapraklarını toplayıp yere serptik ve öylece dinç uyanacağımız, anlamlı başlayacağımız yeni bir gün için gözlerimizi geceye yumduk. Sabah nöbetçileri çevreyi iyice kontrol ederek olağanüstü bir durumun yaşanmadığına kanaat getirdiklerinden tüm arkadaşları uyandırmamış ve ancak saat onda rojbaş çekmişlerdi.

Uyandıktan sonra yakınımızda olan çeşmeden su getirip çayımızı kaynattık ve çantalarımızda kalan erzakımızı çıkararak kahvaltımızı yaptık. Saat on bire geliyordu. Ben hareket edip arkadaşlara ulaşacağımızı tahmin ederken az sonra Agit arkadaşın eylem toplantısını yapacağız demesiyle yanıldığımı anladım.

Hemen toplantı düzenine geçtik. Yanımıza gelen milis arkadaşlar da toplantıya katıldılar. Milis arkadaşların yüzündeki tebessüm gözlerinde parıltı ve mutluluk doruktaydı. Gerilla değillerdi, ama en az bir gerilla kadar tecrübeli ve emekçiydiler.

Olumlu ve başarı düzeyi yüksek sayılabilecek bir eylemi geride bırakmıştık. Düşmanın kayıplarını net olarak bilmiyorduk. Fakat yaratacağı etkiyi şimdiden tahmin edebiliyorduk. Toplantımız kısa ve öz bir şekilde başlangıç noktasından, yani eylem için ayrıldığımız noktadan şu an oturduğumuz toplantı yerine kadar geçen yaşam ve askeri kurallar çerçevesindeki düzenimiz değerlendirilerek sonuçlandırıldı.

Toplantı sonrası her arkadaş üzerindeki cephaneyi sayıyor ve tekmilini veriyordu. Tutanakçı da bendim. Eylemde kullanılan cephane bu sayımlar sonrasında netlik kazandı. Buna göre; 196 kleşnikof mermisi, 1 adet B-7 roketi ve iki bomba kullanmıştık.

Güneşin batmasıyla beraber kendi aramızda çeşitli konularda yaptığımız sohbete ara vererek milisleri aşağıya güvenli bir yere bıraktıktan sonra tekrardan planlanan hareket çerçevemiz içerisinde yolumuzun üzerinde olan köye doğru yol aldık. Yürürken ben eylemin hem pratik sonuçlarını merak ediyordum hem de eylemin siyasal alanda, halk boyutunda yarattığı etkileri düşünüyordum. Gerçi milislere eylemin kesin sonuçlarını bize getirmelerini söylemiş ve onlara randevu yeri de vermiştik, ama yine de ben sabırsızca merak ediyordum. İki milisin ayrılmasıyla altı arkadaş kalmıştık. Yolun hemen üzerinde olan Süleyman arkadaşın köyünün çevresini iyice keşif ettikten sonra köye indik. Bu köy konakladığımız yere de çok yakındı. Köye iniş amacımız eylemin sonuçlarını öğrenmeye yönelikti. Yine köyde bulunan milislere gelişmeleri aktarmak ve onlardan arkadaşların şu anki yerini öğrenmek içindi. Köyde bizimle ilişkisi olmayan ev yoktu. Her evin belli düzeyde yurtseverliği biliniyordu.

Bizim kapısını çalıp içeriye girdiğimiz ev ise bir milisimizin eviydi. Oldukça yurtsever ve gerillasız yaşamak istemeyen, gerillayla bütünleşen bir evdi. Evde çok yoğun bir ilgi ile karşılandık. Ev sakinleri son derece saygılı bir yaklaşım sergiliyor ve ihtiyaçlarımızın olup olmadığını merakla soruyorlardı.

Agit arkadaş çevrenizde ne var ne yok diye evdekilere sordu. Milis hemen sözü alarak heyecan içerisinde dün gece gerilla arkadaşların ana yolda pusu ile düşmanı beklenmedik bir yerde vurduğunu ve bu eylemin çevre köylerde müthiş olumlu bir etki yarattığını söylüyordu. Yine milisin verdiği bilgiye göre Silopi'de dokuz tabut hazırlamışlar askerler için.

Biz akşam yemeğimizi yedikten sonra arkadaşların yerini öğrendik. Evdekilerle vedalaşıp evden ayrıldık. İyice dinlenmiş olduğumuzdan yürürken zorlanmıyor ve tempomuz giderek yükseliyordu. Şafağın sökmesine bir saat kadar zaman kala arkadaşların üstlendiği noktaya ulaştık. Noktada sadece gece subayı ve gece nöbetçileri uyanıktı. Diğer arkadaşlar ise masum bir şekilde uyuyorlardı.

Gece subayı Yaşlı Musa arkadaştı. Biz noktanın yakınlarında belirdiğimizde koşarak bizi karşıladı ve tek tek sarılarak arkadaşların alınlarından öptü. Eylemin coşkusu onu da sarmıştı. Eylemden ziyade sapasağlam ve de gerillaya katılan milisle beraber fazlalaşarak geldiğimizi görünce daha bir sevinmişti. Morali oldukça yüksekti. Ateşin etrafına koyduğu battaniyeleri göstererek oturmaya davet etti bizi. Sonra çaydanlığa su doldurup ateşin kenarına koydu.

Ben özellikle noktaya ilk adım atışım ve Musa arkadaşa sarılışım esnasında bir hayli duygulanmıştım. İçimdeki dağ aşkı, gerilla aşkı ve yoldaşlık aşkı alevlenmişti adeta. Yüreğim her zamankinden farklı atıyordu. Gururlanmıştım. Çünkü artık gerillada yıkılmaz bir güç almıştım. Önderliğin pratikte temsilini yapmak için ilk adımımı böylece sağlam atmaya çalışıyordum.

Yaşlı Musa arkadaş yönetimde yerini alıyordu. Bunun için komutan Agit kısa ve öz olarak tekmilini verdi. Ve bizimle gerilla olmaya gelen deşifre olmuş milis arkadaşı tanıttı. Milis arkadaş tekmilden sonra artık resmi gerillaydı. Musa arkadaş da milis arkadaşı sivil yaşamdan tanıyordu. Bu yüzden gelmesine çok sevinmişti. Yaşlı Musa bu eski arkadaşı ile giderek çok derin bir sohbete dalıyordu. Onların böylesine akıcı sohbetleri sürerken biz oturduğumuz yerleri düzeltip çantalarımızı başımızın altına koyarak ve kefiyelerimizi üstümüzü örterek uyumaya bıraktık kendimizi.

ZAFERİ KİŞİLİĞİNDE YARATAN PKK SAVAŞÇISIYDI!

Bünyamin yoldaş, Hani'nin Deregan Mahallesi'nde yurtsever Şeyh Cahit ailesinin altıncı çocuğu olarak doğar. Ailenin geçimini sağlayan babasına yardımcı olmak için ağabeyleriyle, küçük yaşta üretim hayatına katılırlar. Bünyamin yoldaşın, üretime katılan ağabeyleri devletin sömürüsünden haberdardırlar. O'nun bu bilince sahip olan ağabeyleri çeşitli devrimci hareketler bünyesinde saf tutarlar. Bu durumu fark eden düşman Bünyamin yoldaşın ailesine yönelir ve baskılarını sürekli kılar. Daha çocuk yaştayken yaşanılanlar O'nun hafızasında derin ve düşündürücü izler bırakır.

Böylece Bünyamin yoldaş ilkokula başlar. Türkçe bilmediği için eğitim sürecinde zorlanır. Ortaokul ve liseyi okur. Bu dönemde özellikle devletin gençlik üzerinde yoğun yozlaştırma politikaları olmasına rağmen, O bu oyuna alet olan ve yozlaşan kişiliklerden uzak kalır. Kapalı ve çekingen bir kişiliğe sahip olması kendisi için bir avantaj olur. Bir yandan okuyan Bünyamin yoldaş, diğer yandan ise babasıyla Amed merkeze bağlı Kanixidir köyünde kendilerine ait tarlalarda çalışır. Sessiz ve sakin bir kişiliğe sahip olan Bünyamin yoldaş, ailesinde ve ilişkide bulunduğu çevreler içinde oldukça sevilip sayılmaktadır.

Adı, soyadı: **Ahmet Hocaoğlu**
Kod adı: **Bünyamin, Fermandar Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed-Hani, 06.08.1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **27 Kasım 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Bingöl-Adaklı, 1994**

Bu yıllarda gelişerek etkisini gösteren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Bünyamin yoldaşın yaşamında çok şeyi değiştirir. PKK hareketine ilk sempatisi, aile bireyleri (amcazadeleri)'nden Şehit "Cemal ARAT" yoldaşa duyulan sempatisinin etkisi büyük olmuştur... Bünyamin yoldaş ve yurtsever ailesi kısa sürede mücadele saflarında yer alırlar. Zaman zaman üniversitede okuyan ağabeyi ile yurtsever ilişkilenmeler ve PKK hareketi üzerine sıcak sohbetlerde bulunan Bünyamin yoldaş; kararlılık kazanmış ve parti için çalışmayı esas alarak sempatizan düzeyde Hani'de bildiri dağıtımı vb faaliyetlere katılım göstermeye başlamıştır.

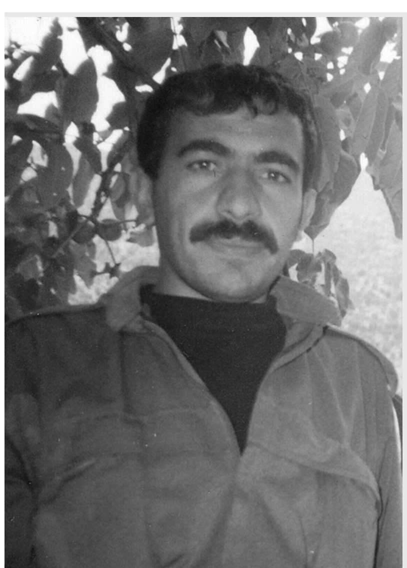
Lise sonrası üniversite sınavlarına katılır ve Urfa'da Dicle Üniversitesi Harita-Kadastro Bölümü'nü kazanır. Bunun üzerine Bünyamin yoldaş Urfa'ya yerleşir. Okuduğu üniversitede de mücadele ile olan ilişkilerini kesmez ve üniversite içinde faaliyetlerde bulunan yurtseverler aracılığıyla partiyle ilişkilerini tekrardan süreklileştirir.

Olaylara karşı daha da duyarlılaşan Bünyamin yoldaş, kendini yetiştirerek görev ve sorumluluk konusunda aktif olarak mücadeleye katılım talebini örgüte bildirir. Talebi uygun görülerek, parti tarafından Urfa şehir çalışmalarında görevlendirilir. Yaklaşık 15 ay Urfa şehir merkezinde faaliyet yürütür. İyimserliği ve içten yaklaşımlarıyla kitlelerin sevgisini kazanır. Bu süre sonunda partiye, gerilla olarak Kürdistan'ın dağlarında savaşmak istediğini bildirir. Bunun üzerine Urfa'dan ayrılarak GAP Eyaleti'nde gerilla saflarına katılır. Belli bir süre burada gerilla içerisinde yer alır. Daha sonra parti okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Bünyamin yoldaş, Akademi'de gördüğü eğitim sürecinde yapıyla kaynaşmadaki samimiyeti ve olgunluğuyla örnek bir pratiğin sahibi olur. Parti Önderliği'nin perspektiflerini esas alarak, kapsamlı yönleriyle kendi kişiliği üzerinde derinleşen Bünyamin yoldaş, eğitim sürecini başarıyla tamamlar.

Eğitim sonrasında ülke topraklarında savaş alanına geçer. Savaşı iliklerine kadar yaşamayı esas alan Bünyamin yoldaş, şehit düştüğü ana kadar da savaşmanın coşkusunu damarlarına hisseder. O örnek alınması gereken zaferi kendi kişiliğinde yaratan bir PKK savaşçısıdır.

Anısı mücadelemize önderdir.

DERSİM RABAT'TA DİRENİŞİN RENGİ!

Adı, soyadı: **Mehmet Güneş**
Kod adı: **Aziz Dersim**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim-Hozat, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **Botan 26 Ekim 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Aralık 2001, Dersim-Pülümür**

Tarih 30 Aralık 2011, Rabat silah sesleriyle çılgına dönmüş. Bembeyaz örtüye bürünmüş bu asi vadide üç gündür aralıksız silah sesleri yükseliyor. Silah sesleri Rabat'ın yalçın kayalıklarında yankılanıp dipsiz uçurumlarında kayboluyor!..

Rabat silah seslerini yutmaya alışıktır, tıpkı yılların ağır acılarını yutmaya alışık olduğu gibi! 38 katliamında onlarca kadının çığlığını yutan Rabat uçurumları, şimdi de yedi yiğidin direniş çığlığını yutuyor!

Rabat metrelerce karın altında adeta kaybolmuş. Üzerine örttüğü beyaz yorgan birazdan yedi yiğidin kanıyla kızıla boyanacak. Rabat birazdan beyazın altında dinlenmeye çekilen bereketli toprağına bereket akıtacak. Kanla beslenen bereketi birazdan yedi evladına besin olacak ve yeni bir direniş efsanesi yazılacak! İnsan avcıları bu direniş karşısında küçülecek, büzüşecek, alçalacak ve yitip gidecekler!..

Aziz Dersim, İsa Cihat, Sason Zagros, Mahsum Çayan, Zınar Siirt, Özgür ve Dijwar Batman'ın direnişi Dersim'de yeni bir özgürlük sesi olacak. Özgürlük türküsü olup Dersimi dolaşacak, yaşlı insanının kederli, öfkeli, inatçı, asi, direngen ve bilge yüreğini ferahlatacak. Genç yiğitlerin yüreğine onuru, erdemi, asaleti ekecek. Dersim kendi direnişçi kimliğine bu onurlu yiğitlerin direnişiyle yeniden kavuşacak. Bu direniş Dersim'i kendisiyle yeniden buluşturacak, yeniden barıştıracak ve yeniden ayağa, isyana, direnişe kaldıracak!..

Yedi yiğit, özgürlük sloganları atarak onurlu, cesur yürekleri ve gür sesleri ile Dersim'e seslenecek,

''Yüreğimizin kanayan yarası Dersim

Artık içini dolduran acıyı bırak
Aldırma acıya,
Direnişe kilitlen
Direniş
Dindirir acının şiddetini
Tutuşturur ruhunu
Ferahlatır yüreğini
Acıyı özgürlük sevdasına dönüştürür
Aydınlığı doğurur
Bırak acıyı Dersim
Durma acının uçurumunda
Kanatlan
Kanatlanma yeridir uçurumun ucu
Tak acını kanadının ucuna
Dehlizlerine bırak uçurumun
Uçurumlar yutar acıyı
Yüreğini biler
Güçlendirir
Eker yüreğine tekrardan
Özgürlüğün, onurun, cesaretin
tohumunu
Seni umuda
Seni direnişe
Seni özgürlüğe
Seni hakikate götürür
Bizi götürdüğü gibi Dersim!''

Tarih 30 Aralığı gösterdiğinde yedi yiğit efsanesini kendileri yazar Dersim'de. 30 Aralık'ta Dersim'in direnişler tarihine yeni bir direniş efsanesi daha eklenir.

Aziz, kayıp tarihinin patikalarını adımlarken hakikati ile buluşur. 2009 yazında bana dediği gibi ''ben hakikatimle buluşmaya, kendimi tamamlamaya gidiyorum'' sözünü eylemleştirir. Aziz tarihinin yüklediği büyük acılarını Rabat'ın uçurumlarına bırakarak kendisini tamamlar.

Aziz'i, her düşündüğümde insanın kendisini **tamamlama** arayışına anlam vermeye çalışırım. İnsanın hep kendisini bir parça eksik hissetmesi gelişmeye, değişmeye açık olmanın, hakikatin izinde yürümenin olmazsa olmazı gibi gelir bana. O yarımlık duygusu insanı doğanın, evrenin, yaşamın içine sürükler. Yaşamın hakikatleri ile buluşturur, insanı insanlığıyla tanıştırır. Keşfettirir insanı insana! Gözüne göz, yüreğine yürek, beynine beyin ekler, açar önüne yaşamın sonsuz akışını, kendi akışını buldurur!

Aziz'i her düşündüğümde insanın kendisini **tamamlama** arayışına anlam vermeye çalışırım. Hakikati çalınan, talan edilen bir ülkenin çocuklarının hep yarımlık duygusu içinde yaşadığını düşünür, hissederim. Hele bu ülke sürekli bir katliam ülkesi ise!.. Aziz katliamlarla dolu bir ülkenin sürgün çocuğudur. Büyük katliam yemiş bir halkın son direniş çığlıklarından biridir.

Aziz'in ailesi, Aziz henüz üç yaşında iken 1973 yılında Dersim'den Kayseri'ye sürgün edilir. Bu aile de tıpkı binlerce Dersimli aile gibi 1971 faşist darbesinden sonra iskan kanunu gereği topraklarından sürülür. Aziz'in kendi deyimiyle 'Dersim sürgünleri, mülteci kampını andıran bir kenar mahallede adeta küçük bir Dersim kurarlar.' Dışa güvensiz, içe kapanık yaklaşık yüz hanelik bir mahalledir bu. Faşistlerle çevrili bu mahalle sürekli şiddetli çatışmalara ve kavgalara tanıklık eder. Birçok gece silahlı çatışmalar yaşanır, gündüzleri ise gençlerin taşlı sopalı kavgaları. Maraş katliamı mahallenin başında demoklesin kılıcı gibi tutulur. Dersim katliamının taze anıları Maraş katliamı ile birleşince mahallenin insanı daha da içe kapanır, her Türk'ü faşist ve her faşisti katliamcı görmeye başlar. Mahallenin dışına çıkmaya korkar, gece nöbetini tutar, gizliden evinde tabanca saklar. Aziz ulusal, mezhepsel, sınıfsal çelişkilerin yüksek şiddeti altında büyür. Dürüst, sade, mütevazı, toplumsal değerlerine bağlı bir ailenin, dört çocuğundan üçüncüsüdür. Aziz oldukça dürüst, sade, akıllı ve cesur bir çocuktur. Katı Alevi kültürü içinde yetişen, Aleviliğin 'eline, diline, beline sahip ol' ilkesini derinliğine özümseyen, okul süreci boyunca sosyalist yayınlarla yüreğini, beynini, ruhunu besleyen, yaşam tarzı ve anlayışıyla çevresinde hayranlık uyandıran bir gençtir. PKK ile tanıştığı Bolu üniversite yılları Aziz için hakikatine yol alma yılları olacaktır.

Aziz, Ekim 1993 yılında gerillaya katılır. Aziz kendisini **tamamlama** serüvenini nefes nefese bir mücadele ile sürdürecektir. Katıldığı bir dönem Botan'da ardından uzun yıllar Mardin'de derken Kandil ve Behdinan'da uzun yıllar kalıp mücadele edecektir. Bölük ve Tabur komutanı düzeyinde görev alacaktır. Tüm arkadaşları onu mütevazılığıyla, büyük yoldaşlık ve insan sevgisiyle, dürüstlüğüyle, emekçiliğiyle, zeki ve birikimi ile tanıyacaktır. Herkes onu çok sevecek ve büyük bir saygı duyacaktır.

Aziz uzun mücadele yılları boyunca yine de hep kendini yarım, tamamlanmamış, hissedecek ve Dersim'e doğru yol alacaktır. Katledildiği, sürgün edildiği topraklarda tamamlanacağına yürekten inanacak ve büyük bir özlemle Dersim'e ulaşacaktır.

Hakikat insanın kendisini bulduğu, tamamlandığı yerdir, zamandır. **Tamamlanma** hakikattir. Hakikate ulaşan insan ölüm korkusunu aşar, özgürleşir. Yarımlık özgürleşmeyen insan gerçeğidir. İnsanın özgürlüğe kapalı yanıdır, katledilen yanı! Aziz katledilen yanını özgürleştirerek kendisini tamamladı, altı yoldaşıyla birlikte hakikate ulaştı!.. Böylece Dersim, Kürdistan yedi yoldaşımın hakikatinde bir kez daha kendi hakikatini buldu!..

Anıları önünde saygıyla eğiliyorum!..

mücadele arkadaşları...

YAŞAM SINAVINDAN BAŞARIYLA GEÇEN BİR YÜREĞİN HİKAYESİ

Adı, soyadı: **Jehat BİNİCİ**

Kod adı: **Faik SURUÇ**

Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, 1979**

Mücadeleye katılım tarihi:

1996, Suruç

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 2007, Ovacık-Dersim**

Hüznün yüzü gene döndü kendi içine. Nice gencecik bedenlerin kanıyla sulanıyordu bu topraklar. Akan her bir kanın ardından sel olup akan gözyaşlarıyla besleniyordu. Bu topraklar üzerinde yaşayan her bir ağaç, bu direnişlere şahitlik yaparcasına savruluyordu rüzgarda.

Dinmeyen acıları işler gibi büyütmüştü kendini meşe ağacı. Dik ve mağrur... Görkemli ve heybetli... Her bir meşe ağacı kendi evlatlarını kaybetmenin hüznüyle tarihe inat, ayakta kalmanın sırrını taşır içinde. Yitirilen bir evladın acısı anlatılıyordu akan suda, sallanan her bir yaprak dalında. Dokuz kahramanın öncülüğünü yaparken kaybetmiştik onu.

Uygarlıklara beşiklik etmiş Urfa'nın zengin mirası ve gelenekleriyle büyüyen Faik yoldaş, Apocular yuvası olan 'Suruç Ovası'nın kızgın güneşinde kavrulmuş esmer teni ve siyaha çalan gözleriyle, tarihin yazgısını kabul etmeyeceğini ima ediyordu. Evin en büyük çocuğu olarak mücadeleye aktif bir şekilde destek sunan bir aileden gelmesinden dolayı, Faik arkadaşın yaşamı rutin geçmez. Derin bir sessizliği yaşasa da, iç dünyası gelecekte büyük işler yapabileceğine işaret eder. Çocukluğundan itibaren devrimci kültür ve ahlak edinir. Devrimci olma iddiası çocuk yaşta gelişir. Babası 12 Eylül darbesi sonrası tutuklanıp 14 yıl hüküm giyince, ailenin en büyük çocuğu olarak sorumluluk üstlenir. Bir yandan okurken, diğer yandan da çalışır.

Kendisinden önce mücadeleye katılarak şehadete ulaşan kuzenlerinin yarattığı etki ve onlara olan bağlılığı Faik yoldaşı erken yaşlarda dağlara çeker. Dağlara verilmiş sözlerin yerine getirilmesi için adanmış bir yürek gibi kendini hazırlar. 17 yaşında saflara katılan Faik yoldaş, Parti Merkez Okulu'na giderek Önderlik eğitimi alır. Mücadelenin beyin gücünün açığa çıkarıldığı bir sahada eğitim almanın daha sonraki mücadele hayatında ne değişiklikler yapacağından habersiz, ama bir insanın bilgiye olan susuzluğunu adeta giderircesine kendini yetiştirir.

Ülke sahasına yöneldiğinde yaşam, mücadele ve savaş konusunda öğrendiklerini hemen uygulayamaz. Kavrama düzeyinin, deneyim ve tecrübelerden geçirildikten sonra güçlü bir pratiği ortaya çıkardığını görür. İlk durağı; en zor alanlardan biri olan Zagros olur. Zagros eyaletine geçtiğinde, eyaletin savaş pratiği ve yaşamda güç ve kudret isteyen koşullarına alışmak için çabalar. Alıştıkça sevilir, alıştıkça başarır.

Parti Merkez Okulu'nda aldığı dersler, onu yaşamı boyunca koruyacak ve kollayacaktı. Acımasız gerçekler savaş sahnesinde yüzüne vurduğunda, bu derslerden edindiği yaşam felsefesini, aileden aldığı terbiye ve kendi karakteriyle de birleştirecek ve hiçbir şeyden korkmayacak kadar kudret sahibi olduğunu anlayacaktı. Özgürlüğe susamış bir halkın tarihi görev ve sorumlulukları önünde durduğunda, onbinlerce can yoldaşı gibi Heval Faik de bunu hissedecek ve harekete geçecekti. 17 yaşında uzun yollara düşerek, ideallerini ve hayallerini gerçeklerle yoğurdu. Duygularının ve istemlerinin ancak böyle bir mücadele ile anlam bulacağını hissetti ve hislerinin arkasından koşar adımlarla yürümeye başladı.

Faik heval, konu yenilik ve öğrenme olduğunda hızı kesilmeyen, her zaman güçlü bir tempoda yoğunlaşmayı yaşadı. Dağ yaşamında öğrenilen her bir gerçekliği tarihten gelen bir ders gibi beynine ve yüreğine işledi. Belki de bundandı, dağ yaşamına alışmakta hiç bir zorluk çekmemesi. Susuzluğuna, açlığına, zemheri soğuklara, yakıcı sıcaklara alışmıştı; çünkü bu topraklarda her şey tüm yakıcılığıyla yaşanırdı. O, zaten güneşin insan tenini yakarcasına bilediği Mezopotamya'nın çocuğuydu. Doğayla yaşamanın kanununu daha küçük yaşta öğrenmişti. Bir evladı bağrına basar gibi onu da her türlü zorluktan koruyacağını biliyordu doğanın. Çünkü yaşadığı topraklarda en iyi öğretmen topraktı. Düşmanın tankı topu işlemezdi kendi ülkesinin topraklarına, dağlarına. O dağlar ki hep baş kaldırmıştı. Hep direnişin meskeni olmuştu. Heval Faik attığı her adımda, aştığı her tepede, kana kana içtiği her pınarın başında, soluduğu her nefeste bunun bilincindeydi.

Faik hevalin eylemlerdeki başarısı ve yaşam içindeki atılganlığı gurur duyulacak derecedeydi. Faik demek; yepyeni bir ruh demekti.

Faik hevali ilk gördüğümde; güçlü, keskin, zorluklarla mücadelede hep galip, gerillacılıkta pişmiş, iradesi sınanmış, hayatın sınavından başarıyla geçmiş biri olduğunu anladım. Belirlenmiş bir zamanda yapılması gereken işler olmadığında, kısacası; belirginliğin fazla ortaya çıkmadığı süreçlerde bile Faik heval, yaşam içerisinde büyük küçük demeden her ayrıntıda titizdi, disiplinliydi. O yaşamı seviyordu. Ve böyle yaşanması gerektiğine inanıyordu. Bu disipline oluş, onda o kadar doğallaşmıştı ki, söylediği ve yaptığı her çalışmada ona katılmaktan kendimizi alamıyorduk.

İnsani öz ne kadar da derindi onda! İnsana verdiği değer, duyduğu saygı bakışlarına yansırdı. Aynı mücadelede aynı amaç için savaşan yoldaşlarına yaşamın gerekliliklerini öğretmede keskin, ama onları kollayıp koruyabilmenin, asla yolda bırakmamanın, en küçükten en büyüğüne kadar yaşamın her ayrıntısını paylaşmanın sevgisini ve alçak gönüllüğünü de sergilerdi. Ya çok ciddi ve sert bakışlı ya da esprili ve kahkahaya boğulmuş bir Faik bulurduk etrafımızda. Kahkahaların belki de en içten, en temiz, en hesapsız atıldığı bir mekanı paylaşmanın coşkusunu yaşıyorduk.

Bu anlamda PKK, sistemin insanı küçülten cenderesinde özgürlük arayan gençlerin "ben de varım" diyerek hem kendi iradesini, hem de halkın onurunu bulduğu yer oluyor. PKK'nin kadro yetiştirmesi yıllara ve büyük emeklere

dayanıyor. PKK'de hem kendini, hem de toplumsallığını bulan genç yürekler, başlangıçta zorlansalar da inatları ve ısrarlarıyla geliştiler ve büyük komutan oldular.

Faik heval, savaşın ve yaşam pratiğinin soluksuz yaşandığı Zagros'ta, askeri duruşuyla örnek komutanlardan oldu hep. Zor görevlerde bile çok içten katıldığından, çok rahat ve olağanüstü durumlara hazır bir pozisyondaydı.

Savaşı iliklerine kadar yaşayan binlerce yiğit kız ve erkek, özgür yaşamın büyük savaşımının bilincini ve düzeyini yükseltmek için 2002 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'nden geçti. Heval Faik, eğitim devresinde gösterdiği performans ve askeri derslerdeki başarısıyla ön plana çıktı. Askeri eğitimdeki aktifliğinden dolayı bazı dallarda birinci seçildi. İnatçı, dik kafalı, sert bakışlı, tuttuğunu koparan ve iş bitirici özellikleriyle tanıdığımız heval Faik, bu eğitim sonrasında Kuzey sahalarına geçmek üzere öneride bulundu. Aldığı eğitimi, edindiği tecrübeleri en iyi aktarabileceği alanların Kuzey alanları olduğunu biliyordu. Önerisi kabul edilen heval Faik, 2003 yılında bir grup arkadaşıyla birlikte Dersim dağlarının yolunu tuttu.

Grubuyla birlikte birçok badireyi atlatarak Dersim'e ulaşmayı başarırlar. Gider gitmez atikliği ve zekasıyla alanın koşullarına adapte olur, tüm pratiği Dersim'de geçirmiş gibi... Sanki aslında hep oradaydı da bir süreliğine ayrılmış gibi... Dersim dağlarında hayallerine ulaşmanın coşkusuyla dolmuştu. Ne çok istemişti Dersim dağlarının bir gerillası olmayı!

Munzur ile çarpan deli bir yürekti artık Suruçlu esmer çocuk. Sevdası yarım kalanlardan değildi. Gönlünde yanıp tutuşan hasreti gidermenin coşkusuyla savaşıyordu şimdi, bu yeni meskeninde.

Daha önce kaldığı yerlerde olduğu gibi yine birlikte hareket ettiği arkadaşlarına, bu sevdanın yarattığı güven ve morali aşıladı. Bulunduğu ortamda doğal otorite sahibiydi. Bölük komutanı olarak yürüttüğü çalışmalarda bölüğüne yekvücut olmanın gerekliliğini aşıladı. Bir meşe ormanı gibiydiler artık.

Faik arkadaşın bölge komutanı olarak bulunduğu Ovacık bölgesi, ormanlık ve yumuşak bir araziden oluşur. İlkbahar ve sonbaharda bunlar düşman için operasyonların sıklaştırıldığı saha durumundadır. Nihayet operasyona çıkan düşmanı püskürtmek için bir grup arkadaş gönderilir. Ancak arkadan gelen düşman gücü fark edilmez. Düzenlenen eylemde Botan Kobani arkadaş şehit düşer. Bu durum Faik arkadaşı birliğini tepkilendirir. Daha kapsamlı saldırı için bir durum değerlendirilmesi yapılır. Birlik mevziilendirilir. Yaşanan çatışmada düşman, beklenilenin ötesinde çok sayıda bir güçle, helikopter desteğiyle arkadaşların bulunduğu alana indirme yaptılar. Arkadaşların bulunduğu alan çembere alınır. 16 arkadaştan oluşan grup çember içinde kalır. Gün ortasına gelmeden çatışmalar başlar. Grubun içine giren 17 kişiden oluşan düşman kolu imha edilir. Cenazeleri akşama kadar arkadaşların denetiminde kalır. Düşman bundan sonra arkadaşlara saldıramaz duruma gelir. Ancak havadan yaptığı yoğun bombardıman sonucu gruptan Diyar Başkale ve Kawa Mardin adlı iki arkadaş daha şehit düşer. Grup, geceleyin çemberi yarmak isteyince, düşmanın arazide kurmuş olduğu termal kamera gibi tekniklerle denetim altına alınır ve saldırı başlar.

Saldırılar onun bulunduğu mevziiye odaklanır. Düşmanın dikkatini dağıtmak için tüm arkadaşlar harekete geçer. Yanında bulunan iki arkadaşın mevziiden çıkışını sağladıktan sonra, kendisinin çıkacağı esnada düşmanın taraması sonucu her iki bacağından yaralanır. Uzun bir mesafe kat edip alandan uzaklaşmayı başarsalar da kan kaybından ve alanın karlı oluşundan kaynaklı ağır hareket ederler ve düşman takibinden kurtulamazlar. Tüm ısrarlara rağmen silahını ve telsizi teslim ederek, grubun kendisini güvenceye alması talimatını verir. Yaralı haldeyken bile çemberden çıkış için gerekli düzenlemeleri koordine eder. Elleri donmaya yüz tuttuğundan, arkadaşlardan el bombasının pimini düzeltmelerini ister. Grubun Faik arkadaşın güvenlikli bir yere geçmesini sağlamak için seferber oluşu, grubun tedbirsiz davranmasına da yol açar. Faik arkadaş aşırı kan kaybından dolayı halsizleşir ve düşmanın eline geçmemek için, el bombasını kendisinde patlatarak şehit düşer. Sabaha kadar süren çatışmalarda Aziz Afrin, Çekdar Mardin, Rojhat Salmas, Kendal Amed arkadaşlar da kahramanca şehit düşerler.

Bu yoldaşlar, şehadetleriyle Önderlik etrafında kenetlenen Kürt halkının direnen militanları olduklarını bir kez daha gösterdiler. Onlar, PKK'nin direniş geleneğinin bir halkası oldular. 14 Nisan günü girdikleri şiddetli çatışmada, var güçleriyle direndiler ve şehadete ulaştılar. Biz ardıllarına umut, özlem ve yarınları bıraktılar.

mücadele arkadaşları...

PKK TARİHİNDE HER KOMPLONUN CEVABI KESİN BAŞARI GETİREN DİRENİŞTİR

Bir Önderlik hareketi olarak gelişen Kürt özgürlük mücadelemizin tarihi büyük direnişlerin, kahramanlıkların tarihi olduğu kadar düşmanın haince geliştirdiği komplolar ve ona karşı topyekun direnişlerin de tarihidir. Çünkü mücadelemiz düşmanın, Kürtlerin bitirilişini ilan ettiği, yaşanan gerçekliğin de bu olduğu bir dönemde, kayalarda özgürlüğe filizlenen bir çiçek gibi, kendi öz kimliği ile yaşama tutunarak varlığını sürdürmek istemiştir. Mücadelenin ilk yıllarında düşman hem varlık hem de olgu olarak Kürtleri bitirdiğine o kadar emindir ki, grup aşamasındaki örgütlemenin niteliğini görememektedir. Önderliğimizin mücadele tarzının da bunda etkili olduğu kadar düşmanın Kürtleri bitirdiğine yönelik inanç da bir boyutta etkilidir. Bu nedenle grubun ilk ideolojik propaganda döneminde hareketin amaç ve hedeflerini fark edince hareketimize karşı ilk komplo girişimleri gelişti.

Düşman her dönem geliştirdiği komplolarda çok sinsi yöntemlerle, mücadelenin yüreğini, beynini hedeflemektedir. Hangisine ulaşırsa o hedefi vurmaktadır. Çok ilginç bir özellik daha var ki kendi geliştirdiği cinayeti mağdur tarafa yükleme ikiyüzlülüğü ve ahlaksızlığından geri durmamaktadır. Geliştirdiği komplo, cinayetlerle kafa karışıklığı yaratmak, manevi ve fiili olarak örgüte zarar vermek temel hedeftir. Çağdaş Kürt özgürlük mücadelesine karşı ilk yönelim 1977'de hareketimizin grup aşamasında, Haki Karer yoldaşa karşı geliştirilen komplodur. Birçok boyut hesaplanarak seçilmiş bir hedeftir. Çünkü gelişen Kürt özgürlük mücadelesi sadece Kürt halkının özgürlüğünü hedeflememektedir. Mücadele stratejisinde Türkiye halklarının özgürlüğünü de hedef almaktadır.

PKK tarihi komplolarla dolu

Hareketin temel özelliklerinden biri de enternasyonal karakterde olmasıdır. Daha grup aşamasında Türk arkadaşların da gelişen özgürlük mücadelesi içerisinde yer almaları hareketin bu niteliğini ortaya koymaktadır.

Haki Karer yoldaş, hem Türk'tür hem de Önderliğin en yakın yoldaşıdır. Düşünsel ve ruhsal bütünlüğünü tamamlamasından dolayı Önderlik, "Haki benim gizli ruhumdur" dedi. Önderlik karakterli gelişen mücadelemizin bitirilmesi için bu komplo ile hem Önderlik vurulmak istenmiş, hem de mücadelenin enternasyonal yönü darbelenmek istenmiştir. Bu olayın Kürt işbirlikçileri eliyle T.C devleti tarafından geliştirildiği gelişen süreçte ortaya çıktı. Mücadelemizin yükselişe geçtiği her dönemde düşman bu tür komplolarla hareketimizi yok etmeyi hedeflemiştir. PKK tarihi böylesi komplolarla doludur.

Düşmanın hain, sinsi yüzü bu sefer 2013'ün ilk günlerinde Paris'teki üç cana, Sara, Fidan ve Leyla yoldaşlarımıza döndü. Komplo gerçeği bu sefer uluslararası boyutu ile tekrardan karşımıza çıktı. Üç yoldaşımızın katledilmesi olayı, hem gelişen süreç hem de seçilen arkadaşlar açısından çok manidardır. Özgürlük mücadelemize karşı uluslararası boyutta çok karanlık bir süreç başlatılmış bulunmaktadır. Her şeyden önce Kürt sorunun çözümü için Önderliğimizle diyalog sürecinin başlatılmasına denk gelmesi ya da bu yönlü bir çakışmanın bilinçlice yaratılması, bu planın arkasındaki gizli oyunların varlığını göstermektedir. AKP hükümetinin gerçek anlamda bir Kürt sorununun çözümünden yana olmadığı görülmektedir. "Diyalog sürecini başlatıyorum" demesi ile Kürt özgürlük mücadelesine karşı topyekun geliştirilen saldırılar, dağlarda kimyasal bombaların kullanılmasıyla, şehirlerde gelişen siyasal soykırımlarla, medyada da "Kürt sorunu yok" söylemleriyle hükümetin gerçek niyetini ortaya koymaktadır. Açıklamalarının süreçle bağlantılı olmadığını, söylemlerin pratiği ile uyuşmadığını bütün kamuoyu görmüştür. Çünkü pratik, niyetin yansımasıdır. Yani Erdoğan'ın fikir-zikir bütünlüğüyle sorunu çözmekten ziyade PKK'yi bitirmeye yönelik çalıştığı net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Çözüm için işin anayasal boyutu ise planı gizlemeye yöneliktir. Nitekim çıkarılan yasaların göstermelik olduğu anlaşılmayacak bir husus değildir. Kendilerini en iyi ifade edebilecek anadilde savunmayı sanıkların ücretini kendileri karşılamak şartıyla yapabilecekleri şeklindeki karar tasarısının mecliste onaylanması, Kürtlerin kendi dillerini konuşması karşılığında ceza vermesiyle aynı zihniyettir. Kendi ana dilini konuşmak için para ödenmesi gibi, kendi ülkende ana dilinde savunma yapmak için para ödemek, ancak T.C. zihniyetine yaraşır bir komedidir. Çıkarılan yasaların hangi amaçla çıkarıldığı, gerçek anlamda bir çözüm için olmadığı da nettir. Aslında Önderliğimizle diyalog sürecinin başlatılması da bu planı gizlemeye yöneliktir. Çünkü bir diyalog sürecinin başlatıldığı belirtiliyor. Ama karşılıklı müzakereler için gerekli ortam hazırlanmadığı bir yana, çocuk kandırır gibi "PKK de çözüm istiyorsa iyi niyet belirtisi olarak silahları bıraksın" ya da "PKK Öcalan'ı dinlemiyor" diyerek bir hükümetin ne kadar yüzeysel ve ciddiyetsiz olduğunu gösteriyor. Gerçek niyet Kürt sorununu "yok denilerek" kabullenmemedir. Ne yazık ki, bu konuda kamuoyunu kandırdığını sanmaktadır ancak kendisini kandırmaktan başka bir şeyi yapmadığı ortadadır. Ortada bu kadar katliam varken, bunlar tutuklama ya da yeni katliamlarla desteklenirken, nasıl bir çözümden söz edilebilir ki?

Diğer bir boyut da katliamda seçilen hedefin çok derin anlamları içerdiğidir. PKK'nin kurucu üyelerinden Sara arkadaşın da aralarında bulunduğu Fidan ve Leyla arkadaşlarımızın katledilmesi, özellikle kadının hedeflenmesi hareketin ideolojik yönüne en büyük saldırılardan biridir. PKK'de özgürleşen kadınla toplumsal özgürlüğü gerçekleştiren bir kadın partisi olmuştur. Kapitalist modernitenin kendi varlığını sürdürdüğü alan kadının metalaştırılması ve köleleştirilmesidir. Modernitenin Önderliğimize ve PKK'ye karşı en büyük kin ve öfkesinin nedeni modernitenin kendi çarkında bitirdiği, tekelin kar çıkarları için tüm bedenini metalaştırdığı kadını özgürleştirme yaklaşımıdır. Düşüncede özgürleşen kadın, yaşamı da özgürleştirme gücünü yakalayan kadındır. Bu nedenle hakim sistemin kadın özgürlüğüne tahammülünün olmadığı, özgürleşmek isteyen kadınlara karşı beyinlerine sıkılan kurşunlarla karşılık vereceğinin mesajını vermiştir.

Özgürleşen her kadın düşman için bir kabustur

Daha önce de Amerika'da "Önce kadınları vurun" diye bir slogan çıkarılmıştı. Önder Apo ise bu saldırıya "Önce kadınları kurtarın" diye karşılık vermiştir. Eğer bir toplum özgürleştirilecekse önce kadınlardan başlanması temel stratejik yaklaşım olarak belirledi ve pratikte de gerçekleşen bu oldu. O nedenle özgürlük mücadelemizin ilk oluşumunda kadın yoldaşlar yer aldı. PKK'nin ilk kurucu üyelerinden olan Sara yoldaş ilk süreçlerden itibaren özgürleşen kadının direnişçi duruşunu sergilemiştir. Amed zindanlarında Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin can yoldaşı, onlarla direniş kalesini kadın cephesinde yükselten Sara yoldaş, işkenceci cellatların yüzüne tükürecek kadar cesaret ve onurlu duruşu ile yaşarken destanlar yaratan bir PKK kadın militanı olarak tarihe damgasını vurmuştur. Kendi mücadeleci duruşu ile kadına özgürlüğün yolunu göstermiştir.

Bu miras üzerinden özgürlük yolunu tercih eden binlerce kadından biri olan Fidan yoldaş kapitalist modernitenin her türlü kirinden kendini korumuş, özgürlüğe gönül vermiş, dağları kendine yol bilmiş ve PAJK öncülüğünde özgür kadını kendi şahsında gerçekleştirmenin radikal adımlarını atmıştır. Leyla yoldaş gencecik yaşının verdiği yaşam coşkusuyla toplumun özgürlüğüne sevdalı bir yürek olarak Sara yoldaşa yoldaş olmuştur. Yoldaşların yoldaşı olmak budur işte. Her geçen gün binlerce kadın, Önder Apo'ya yüzünü çevirerek özgürlüğe kanat çırpmaktadır. Kanatlanmak uçurumun kenarındaysa, yaşamı sürekli uçurum kenarı olan Kürt kadınları, her gün özgürlük kanatlanmasını yaşamaya adaydır. Özgürleşen her kadın düşmana bir kabus olmaktadır. O nedenle vahşi ve sinsice bu yoldaşlarımızı katlettiler.

Diğer yön ise PKK'ye karşı gelişen hırs-öfkedir. Şimdiye kadar hiçbir Kürt özgürlük hareketi PKK kadar askeri, siyasal ve toplumsal özgürlükleri sağlamada bir başarı çizgisini geliştiremedi. PKK'nin bunu başarmasına bu nedenle çok öfkeliler. PKK Kürtlerin diriliş devrimini başarı ile gerçekleştirmiş, demokratik modernitenin inşa görevlerini gerçekleştirme ve nihai özgürlüğe giden yolda PKK'nin Kürt halkına önemli mesafeler kat ettirmesi Türk hükümetini çıldırtmıştır. PKK'ye karşı gözü dönmüş şekilde saldırmaları, onurlu bir birliktelik ve barış için mücadele eden canlara kimyasallarla saldırmaları bunu göstermektedir. Bu nedenle PKK'nin kurucu ve öncü kadrolarına yönelik suikast planlarını her gün dillendirmekten geri durmamaktadırlar. Özellikle kurucu ve öncü kadro olan yoldaşların yıllardır bin bir hile ve komployla PKK'ye dayatılan teslimiyetçi ve tasfiye planlarına karşı başarı ile cevap verilmesini hazmedememektedirler. Yok etme, katletme temel özlemleridir. Bunu basında çirkin üsluplarla her gün ifade etmekten geri durmamaktadırlar.

PKK'de Apocu felsefe gerçeğinde öyle bir yön vardır ki düşman hala anlamamış bulunmaktadır. Özgürlük mücadelemize yönelik gelişen her saldırı, her komplo cevabını topyekun direniş ile karşılamaktadır. Mücadelenin daha da katlanarak geliştirilmesi ve başarıya kilitlenmesi yatmaktadır. PKK tarihi bunun örnekleri ile doludur. İlk komplo saldırısı olan Haki Karer yoldaşın şehit edilmesine, mücadelenin grup aşamasından partileşme aşamasına geçilmesi ile cevap verilmiştir. Bilindiği gibi partileşme, beraberinde bir gruptan binlere varan militan ve milyonlara varan halk gerçekliğinin yaratılmasına vesile oldu.

Düşmanın hain komplocuları sonucu Paris'te gerçekleşen katliam tüm Kürt halkını ve yoldaşların derinden etkilemiştir. Bu şahadet de tıpkı Haki Karer yoldaşımızın katledilmesi gibi örgüt olarak asla benimsemeyeceğimiz bir şehadettir. Bu yoldaşların özgürlük mücadelesinin başlatılmasındaki rolleri asla küçümsenemez. Bu yoldaşlar mücadele duruşları ile tarih yaratmışlardır. Haki Karer enternasyonal devrimcilikte zirveye çıkmıştır. Özgürlüğe sevdalı direniş kalelerinden Dersim, yaşanan soykırım ve katliamlardan sonra direniş ruhu PKK ile daha bir canlandı. İlk kuruluşundan bugüne kadar başta Sara yoldaş olmak üzere Dersim toprağının binlerce evladı özgürlüğe koştular.

Düşmanın öfkesi direniş kültürünün yeniden filizlendiği Dersim'edir

Bu toprağın insanlarının büyük bir bölümü Dersim isyanı sonrasında kızıl ve beyaz katliamlardan geçirildi. Ancak soykırımın kıskacından kendini kurtaran ve özgürlük mücadelesinde, direnişinde en ön saflarda yer alan kuşağa düşman çok öfkelenmiştir. Öfkesi, o kadar soykırım ve asimilasyon uygulamasına rağmen özgürlüğe koşan bu toprağın direniş kültürünün önünü alamamış olmasınadır. Bu nedenle Sara yoldaş şahsında yarım kalan soykırımı, ikinci bir Dersim soykırımı ile tamamlamak istemektedir. Çünkü o ana tanrıça kültürünün çağdaş militanı olarak Önder Apo'nun kadın özgürlük felsefesi ışığında asi ve cesur duruşu ile kadın özgürlüğünün onurlu tarihine bir başlangıç yapmış ve son nefesine kadar tüm ömrünü özgürlüğe adamıştır.

Kürt halkı mücadelenin kurucu, öncü ve aktif militanlarının değerini çok iyi bilmektedir. Özgürlük değerlerine nasıl sahip çıkacağını bilmiştir. Paris'te geliştirilen katliama karşı Kürt halkının tüm dünyada ve dört parça Kürdistan'da topyekun serhıldan ve şehitlerini sahiplenmesi, bu gerçeği ifade etmektedir. Tüm dünya böyle bir sahiplenmeyi ve direnişi beklemiyordu. Günlerce dünya ve Türkiye basını bunun şokunu yaşadı. Kürt halkı bu olayların faillerinin kimler olduğunu çok iyi bilmektedir. Olayın üzerinden bir gün geçmeden AKP'lilerin açıklamaları kendilerini ele vermelerine neden oldu. Olayın nasıl geliştiği bilinmezken, herkeste şok yaratırken hükümetin kesin konuşmaları suçluluk psikolojisini ortaya koydu. İkinci gün ağız değiştirdiler ama artık çok geçti, kendilerini deşifre etmişlerdi. Bu saldırının Türk hükümeti ve uluslararası komplocu güçlerin ortak planı ve komplosu olduğu aşikardır. Özellikle geliştirilmek istenen çok yönlü kirli planlarından biri olduğu bilmektedir.

PKK gerçeği şehitler gerçeğidir.

Eğer uzun yıllar devrimin inişli çıkışlı yollarında başarıya hep kilitlenme olmuşsa o da şehitlere olan bağlılıktan kaynağını almaktadır. Bu da mücadelenin daha da yükseltilerek zafere giden adımları hızlandırmakla mümkün olmuştur. Apoculuk öyle bir olgudur ki, tüm dünya üzerimize gelse de doğrudan taviz vermeyeceğiz, sonuna kadar direneceğiz. Yine eğer gerekirse barış için tüm dünya savaşmamızı söylese de savaşmayacağız gerçeğidir. Önderliğimizin ve toplumun özgürlüğü için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Çünkü şehitlerimizin en temel mücadele tutku ve özlemleri özgür yaşamı emretmektedir.